

ம. தேவகெள்ளி

பதிப்புரை

‘என்பதுகளில் மல்லிகையின் விமர்சனப் பணி’ என்ற இந்த ஆய்வு நூலை வெளியிடுவதில் பெருமகிழ்ச்சி அடைகின்றேன். 30 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக ஈழத்தில் தொடர்ந்து வெளிவரும் ஒரு சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் என்ற ஹோதாவில் அந்தச் சிற்றிதழ் 80களில் ஈழத்து விமர்சனத் துறைக்குச் செய்துள்ள பங்குப் பணி பற்றிய இந்த ஆய்வு நூல் சொல்லும் கருத்துக்களை மக்கள் முன் நூலாக வைக்கின்றேன்.

ஒரு சிற்றிலக்கிய ஏட்டில் வெளிவந்த விமர்சனங்களைப் பற்றி ஓர் ஆய்வு ரீதியான கட்டுரைத் தொகுதியை அதே அமைப்பின் பிரசரத் தளமான ‘மல்லிகைப் பந்தல்’ வெளியிட்டின் மூலம் வெளியிட்டு வைப்பதே ஒரு புதுமையான அனுபவம் என மெய்யாகவே கருதுகின்றேன். சஞ்சிகையை வெளியிடுவதுடன் மாத்திரம் எனது இலக்கியச் செயலாக்கத்தை மட்டுப்படுத்தி விடவில்லை நான். இளைய தலை முறை எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களையும் நூலுக்கில் வெளிக் கொணர அயராது பாடுபட்டு வருவதே எனது தலையாய நோக்கமாகும்.

ஆரம்பத்தில் மல்லிகையில் வெளிவந்த கவிதைகளை கவிஞர் முருகையனங்க் கொண்டு தொகுதிதெடுத்து ‘மல்லிகைக் கவிதைகள்’ என ஒரு தொகுப்பை வெளியிட்டேன். மல்லிகையின் அட்டையை அலங்கரித்த பீரத்தைக் கொடுவாய்ந்தவர்களைத் தொகுத்து ‘அட்டைப் படையியங்கள்’ என்ற நூலைக் கொணர்ந்தேன். பின்னர் என்னால் எழுதப் பெற்ற கேள்வி-பதில் பகுதிகளைத் தொகுத்து ‘நூண்டில்’ என்ற புத்தகத்தை வெளியிட்டேன். அதைத் தொடர்ந்து மல்லிகை அட்டையில் கொரவிக்கப் பட்ட சாதனையாளர்களின் பட்டியலைத் தொகுத்து ‘மல்லிகை முகங்கள்’ என்ற தொகுப்பு நூலைத் தொகுத்தவித்தேன். அத்துடன் தொடர்ந்து மல்லிகையில் ஆசிரியத் தலையங்கங்களாக இடம் பெற்ற 55 கருத்துக்களைத் தேர்ந்தெடுத்து ‘தலைப் பூக்கள்’ என்ற தலைப்பில் நூலாக வெளியிட்டிருந்தேன். கடைசியாக மல்லிகையில் மாத்திரம்

வெளிவந்த திக்குவல்லை கமால் அவர்கள் எழுதிய சிறுகதை களை ஒருங்கிளைண்டத்து ‘விடை பிழைத்த கணக்கு’ என்ற தலைப்பில் சிறுகதைத் தொகுப்பொன்றை வெளியிட்டு வைத்துள்ளேன். இப்பொழுது 80-களில் மல்லிகையில் வெளிவந்த விமர்சனங்களை ஆய்வு செய்து சோதி தேவகெளரி தனது பட்டப் படிப்புக்காக யாழிப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் சமர்ப்பித்திருந்த ஆய்வுக் கருத்துக் களை நூலாக வெளியிடுகின்றேன்.

இவைகளைத் தவிர, மல்லிகைப் பந்தல் மூலம் பல்வேறு நூல்களைக் காலத்திற்குக் காலம் வெளியிட்டு வருகின்றேன்.

இந்த ஆய்வு நூலை வெளியிடுவதில் எனக்கொரு மன நிறைவு. புதிய தலைமுறை விமர்சகர் ஒருவரைச் சுவைஞர் களுக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைக்க முடிகின்றதே என்ற மகிழ்ச்சி. அதற்கு-அவரது பட்டப்படிப்பு ஆய்வுக்கு-எனது அசர் உழைப்பால் மலர்ந்து வெளிவந்து கொண்டிருந்த மல்லிகை தளமாகவும்— களமாகவும்— பயன்பட்டுள்ளது என்பதை நினைக்கையில் மனசில் ஒரு பெருமித உணர்வு. நிறைவு நிரம்பிய மனச் சந்தோசம்.

தேடத் தேட, முயல முயல, புதிய தலைமுறை இலக்கி யச் சிந்தனையாளர்கள், விமர்சகர்கள் இந்த மன்னில் கண்டுபிடிக்கப்படுவார்கள். நாளை 21-ம் நூற்றாண்டு தனது முழுப் பராக்கிரமத்துடன் எம்மை எதிர்கொள்ள வந்து கொண்டிருக்கின்றது. அதற்கு நம்மை நாமே தயாரித்துக் கொள்ள வேண்டும். மல்லிகைப் பந்தலும் தனது வெளியீடுக் குறியீடுகளின் மூலம் தன்னைத்தானே தயார்படுத்திக் கொள்கின்றது.

5-9-96

— டொமினிக் ஜீவா.

எண்பதுகளில் மல்லிகை விமர்சனங்கள்

00-22 கு யை

நீங்கி வாய்ந்தேநாடு கீழ்க்கு
மிகவுமிகு என்னை அதிர்
மூன்றாம் ஒட்டாமோத சிலை-00
நீங்கி சூரியோத அடிடப் பொன்ற
ஒரு மாது ராதா

ம. தேவகெள்ளி

வெளிநாட்டு கூடுதல்துறை
நீங்களின்ப கூடுமை
நீங்கி நூதா 27
நீங்கள் கூடுமை
நீங்கள் கூடுமை
000 000-நீங்கள்

வெளியீடு :

மல்லிகைப் பந்தல்

234-B, காங்கேசன்துறை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

மல்லிகைப் பங்குல் வெளியீடு : 16
நவம்பர் : 1996
உரிமை பதிவு.

விலை ரூ. 25-00

அழுத்தில் தொடர்ச்சியாக வெளி
வந்த மல்லிகை சஞ்சிகையில்
80-களில் வெளிவந்த வியர்சனங்
கணப்பற்றிய குறிப்பிடத் தக்க
தொரு ஆய்வு நூல்.

தமிழ்நாட்டில் கிடைக்குமிடம் :

குமரன் பப்ளிஷர்ஸ்

79 முதல் தெரு.

குமரன் காலனி

வடபழனி

சென்னை-600 026.

அச்சிட்டோர் :

சித்ரா பிரின்டோ கிராஃபி;

34, பொன்னுசாமி தெரு,

சென்னை-600 014.

முன்னுரை

இலக்கிய விமர்சனமும் வரலாறும்

இந்த ஆய்வு தேவெகளை அவர்களால் யாழ். பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ச் சிறப்புக் கலைமாணி (1992) இறுதி வருடத் தோவுத் தேவைக்காக எழுதப் பெற்றது. அதன் முக்கியத் துவம் கருதி இப்பொழுது நூலாக வெளிவருகின்றது.

ஆய்வுப் பயிற்சி நிலையின் ஆரம்ப முயற்சியாக அமையும் இந்த ஆய்வு, 1980களின் இலக்கிய விமர்சன முயற்சி களை 90களில் இலக்கிய வரலாறாகத் தருகிறது.

இந்த நூலுக்கு ஒரு நின்ட முன்னுரை அவசியமற்றது. நூல் தன்னைப் பற்றித்தானே பேசக்கூடியதாய் உள்ளது.

ஆனால், முன்று சிறு குறிப்புகளை இங்கு பதிவு செய்து கொள்ள விரும்புகிறேன்.

முதலாவது எண்பதுகளில் நடந்த விமர்சனங்களில் முற்போக்கு வாதம்—அரசியல் வாதம் என இரு துருவப் பட்ட விவாதம் திகழ்ந்ததே தனிர், எண்பதுகளில் உலக முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்த அமைப்பியல் வாதம் (*Structuralism*) பின் அமைப்பியல் வாதம் (*Post Structuralism*) பற்றிய பிரக்ஞை இருக்கவே இல்லை, தாங்கள்தான் உலக இலக்கியத்தின் சமகாலப் பார்வைகளைத் தமிழக்குக் கொண்டு வருபவர்கள் என இலங்கை மட்டத்தில் கூறித் திரிந்தவர்கள்: அந்தக் கோட்பாடுகள் பற்றிப் பேச வில்லை என்பது கவனிக்கப்படவேண்டிய ஓர் உண்மையாகின்றது;

இது ஒரு முக்கியமான விடயமாகும், 60, 70களில் முற்போக்கு வாதம் பேசியோர் தமிழை எதிர்நோக்கிய சமூகச் சவால்களையே இலக்கியம் ஆக்கினர், அதில் அழிகியல் காணப்படவில்லையென 1990களில் “அழிகிய”

மார்க்சிசம் பேசியவர்கள் 60, 70களின் பிரதான எழுத்தாளர்களின் சமூக-வர்க்கப் பின்புலங்களை அவதானிக்கவில்லை.

எண்பதுகளில் நடந்த விவாதம், முற்போக்கு வாதம் வரலாறாகியிட்ட ஒரு நிலையிலே செய்யப்பட்டதாகும், முற்போக்கு வாதம் தனது தொடக்க நிலையில் அழியல் அம்சங்களைப் புண்ணியல் வாதத்தின் ஒரு பரிமாணமாகக் கொண்டது. அதனால், இயல்புவாத படைப்புக்களைத் தோற்று வித்தது,

முற்போக்கு வாதிகளின் இந்த நிலைப்பாட்டை அனுதாபத்துடன் அஜூகும் அதே வேளையில், அவர்கள் முற்போக்குவாதத்தைத் தமிழர் முடிந்த முடிபாகக் கொண்ட தவறையும் சுட்டிக் காட்டவே வேண்டும் அதாவது அவர்கள் முற்போக்கு வாதத்திலிருந்து நியமமான மார்க்சிய நிலைப்பாட்டுக்கு வளர்ந்திருக்க வேண்டும். பல காரணிகள் அந்த வளர்ச்சியைத் தடை செய்துவிட்டன.

இந்த விடயம் இரண்டாவது விடயத்திற்கு இட்டுச் செல்கின்றது.

1980-களில், காலம் மாறிய பின்னரும் முற்போக்கு வாதிகள், மாறிய நிலைமைகளை உள்வாங்கிக் கொள்ள வில்லையே என்பது இவர்கள் மீது சமத்தப்படும் குற்றச்சாட்டு ஆகும்.

படைப்பு ரீதியாக இக்குற்றச்சாட்டு எண்பதுகளின் பிறகுற்றில் வலு இழக்கிறது.

ஆனால் முக்கியம் என்னவெனில் கோட்பாட்டு ரீதியாக எண்டுகளின் புதிய சவால்கள், புதிய பிரக்ஞங்களை விளக்கிக் கொள்ளும் ஒரு எத்தனிப்பு இருந்தது என்பது மறுக்க முடியாத உண்மையாகும்.

எழுபது, எண்பதுகளில் ஏற்பட்ட மார்க்சீயச் சிந்தனை வளர்ச்சிகள் ஈழத் தமிழ் இலக்கிய நிலை நின்று உள்வாங்கப் பட்டிருக்குமேல் படைப்புத் துறையிலும் புதிய சவால்களை ஏவுவே ஏற்றிருக்கலாம்.

மூன்றாவது முக்கிய அம்சம் எண்பதுகளில் ஏற்பட்ட “சமூக இரு இருக்கை” மாற்றமாகும். அரசின் நடவடிக்கை

கள் பாதுகாப்புத் துறையினரின் நடவடிக்கைகள் காரணமாக முற்றிலும் புதிய “சமூக அனுபவம்” ஒன்று ஏற்பட்டது. அந்த வகையிலே 1983 ஓரு முக்கிய பிரிகோடாகிறது, இந்த உண்மையை விளங்கிக் கொள்ளாமல், என்பது களில் ஏற்படுகின்ற மாற்றங்களை விளங்கிக் கொள்ள முடியாது.

இந்தச் சமூக அனுபவ வேறுபாட்டைக் கணிதைத் துறையிலே துல்லியமாகக் காணகிறோம். சேரன் முதலிலும் சோலைக்கிளி தொடர்ந்தும் எடுத்துத் தமிழ்க் கணிதைத் துறையின் மொழியையே மாற்றி விடுகின்றனர்.

சிறுக்கைத் துறையில் அந்தந்த சுகாப்தத்தின் இறுதி வருட த்திலேயே ஒரு புதிய தலைமுறையைக் கண்டு வருகிறது (1989-இல் ரஞ்சகுமாரின் ‘மோக வாசல்’ தொகுதி.)

இந்த அனுபவ வேறுபாட்டை முற்போக்குவாதப் புனைக்கைத் துறையில் நாடகம், புனைக்கைத் துறையில் பார்க்க சிறப்பாகப் பதிவு செய்தது. எண்பதுகளில் ஈழத்துத் தமிழ் நாடக வளர்ச்சி புதிய எவ்வளவுகளைத் தொட்டதீல் சண்முகவிங்கம், சிதம்பரநாதன் முதலியோர் முக்கியமாகின்றனர்.

இக்கால கட்டத்தின் நிரப்பந்தங்கள் புதிய “சாதனங்களை” ஐராஞ்சகப் படுத்தின. இசைப் பாடல்கள் முக்கிய இலக்கிய வெளிப்பாடுகளாகின்றன.

இந்த வரலாற்றுப் போக்கினை விளங்கிக் கொண்டால் தான் தேவகெளரி காட்டும் விமர்சனப் போக்குகளை விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

திருமதி தேவகெளரி ஒப்பிழீருமார் சுட்டும் தனிப் படைப்புகளுக்கான விமர்சனங்களை ‘செயன்முறை’ விமர்சனங்களாக (*Practical Criticism*)க் கொள்வதில் இடர்ப் பாடு உண்டு. அவற்றைச் ‘செயல் நிலை’ (*empirical*) விமர்சனங்களாகவே கொள்ள வேண்டும். செயன்முறை விமர்சனத்தை வற்புறுத்தியவர்கள் கோட்பாடுகளை முதன்மைப்

படுத்துவதில்லை. இந்தக் காலத்தில் வெளிவந்த படைப்பு வீரர்சனங்கள் (செயல் நிலை) பல கோட்டாகுளின் அடிப்படையிலே தோன்றியவையே.

இலக்கிய விமர்சனம் இரண்டு விடயங்களை உள்ளடங்கி நிற்பது.

- ## 1: ருசி பற்றிய மதிப்பீடு (தீர்ப்புகள்)

2. இலக்கிய உற்பத்தி பற்றிய அறிவியல் நோக்கு.

இரண்டாவதற்குக் கருத்து நிலை (*Ideology*) மிக முக்கியம். முதலாவதிலும் அது உண்டு. ஆனால் பிரக்ஞ பூர்வமாக இருக்க வேண்டுவதில்லை. இலக்கிய உற்பத்தி பற்றிய அறிவியல் நோக்குடன் படைப்பை விளங்கி அதன் ருசியின் ரிவிலூலம், நதிமூலத்தைத் தெளிவற அறிந்து கொள்வதே இலக்கிய விமர்சனம்.

இலக்கிய நிர்சனம் என்பது அறிவியல் நிலை நின்ற ஆக்கழற்சி. படைப்பையும், ஆக்கத்தையும் புரிந்து கொள்ளாமல் விமரிசனம் செய்ய முடியாது.

இன்றைய இலக்கிய விமரிசனம் நானைய இலக்கிய வரலாற்றுக்கான திரும்பிடக் கண்ணாடி.

27, 58.

கார்த்திகேஸ்வரத்தும்பி,

37-வது ஒழுங்கை

முதுதமிழ்ப் பேராசிரியர்.

வெள்ளவத்தை

കൊമ്പ്—6

20-8-96

என்னுரை

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் கலைமாணி இறுதி வகுடத் தேர்வின் ஒரு பகுதியைப் பூர்த்தி செய்யுமுகமாக 1992-இல் தமிழ்த்துறைக்குச் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ‘ஸமுத்தில் எண்பதுகளில் மல்லிகையின் இலக்கிய விமர்சனப் பணி’ என்ற ஆய்வுக் கட்டுரை இப்பொழுது (1996-இல்) ‘எண்பது களில் மல்லிகை விமர்சனங்கள்’ என்ற தலைப்புடன் நூலாக வெளி வருகின்றது.

ஒரு நாட்டின் அல்லது ஒரு பிரதேசத்தின் இலக்கிய செக்னரிகளை அந்நாட்டின் அல்லது பிரதேசத்தின் சிறு சஞ்சிகைகளோ இனங்காட்டவல்லன. அந்த வகையில் ‘ஸமுத்தில் எண்பதுகளில் இலக்கிய விமர்சனம்’ என்று பார்க்கின்றபோது அக்காலப் பகுதியில் வெளியான சிறு சஞ்சிகைகள் கவனத்தை ஈர்க்கின்றன அதிலும் தன் தொடர்ச்சியை இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கும் மேலாகப் பேணிக் கொண்டு வெளிவந்த ‘மல்லிகை’ குறிப்பிடத் தக்க ஒரு இடத்தைப் பெற்றிருந்தது எனவே, 1980-இல் இருந்து 1989 வரையான காலப் பகுதியில் வெளியாகி யிருந்த எண்பத்தைந்து மலர்களையும் என் ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொண்டேன. இக்காலப் பகுதிக்கு முற்பட்டதும் பிற்பட்டதுமான மலர்களை ஓரளவிற்கு மேலோட்டமாக அவதானித்தும் இவ்வாய்வை மேற்கொண்டிருந்தேன. அதன் போது, ‘மல்லிகை’ என்ற இச்சிறு சஞ்சிகை எண்பது களில் ஈழத்து இலக்கிய விமர்சனப் போக்கை நன்றாக இனங்காட்டியிருந்தது. எனவே இத்தகைய ஒரு சஞ்சிகையின் வரலாறு எழுதப்படவேண்டிய தேவையும் இருந்ததால், முன்று இயல்களை வகுத்து, முதல் இயல் மல்லிகையின் தோற்றுத்தைக் கூற இரண்டாவதும் மூன்றாவதுமான இயல்கள் விமர்சனப் போக்கை விபரிக்கின்றன.

இரண்டாவது இயல், மல்லிகையில் வெளியாகியிருந்த விமர்சனம் பற்றிய சர்ச்சைகள், கோட்பாடுகள், குறிப்புக்கள் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியது. விமர்சனத்துக்கான அடிப்படை அம்சங்கள் சிலதைத் தெளிவாக்குகின்ற இழிசனர் வழக்கு சர்ச்சை, சேரனின் கவிதை விமர்சனத்தினுடைக்காக மார்க்கிய கருத்தாக்கம் பற்றிய சர்ச்சை நாடகம் சம்பந்தமான வரலாற்றுப் பொய்மைகளை வெளிக்கொண்டும் நிலையில் உருவாகிய சர்ச்சை ஆகியவை குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இவை யாவும் வரலாற்று மீற்பார்வையின் உண்மைத் தரிசனங்களாக இருந்தமை இனங்காணப்பட்டுள்ளது. கோட்பாடுகள் பற்றிய விமர்சன நோக்கில் பெரும் சர்ச்சையைக் கிளப்பியிருந்த அழகியல் கோட்பாடு மல்லிகையில், இலக்கியத்துடன் இணைக்கப்படும் நிலையில் ஆராய்ப்பட்டதால் இது சர்ச்சைகள் என்ற பகுப்பினுள் வராமல் கோட்பாடுகள் என்ற பகுப்பினுள் நோக்கப்பட்டுள்ளது. அழகியல் கோட்பாட்டைத் தெளிவு படுத்தும் கட்டுரையாகவே இனங்காணப்பட்டுள்ளது சமகால விமர்சனம் பற்றிய குறிப்புக்களும் பொதுவான விமர்சனம் பற்றிய குறிப்புக்களும் இரண்டாவது இயலில் இரண்டாவது பகுப்பினுள் அமைகின்றது. முன்றாவது பகுப்பு தற்கால இலக்கிய செல்நெறிகளைப் பற்றியும் பொதுவான இலக்கிய செல்நெறிகளைப் பற்றியும் குறிப்பதாக உள்ளது. செயல்முறை விமர்சனத்தின்போது அறிந்திருக்கவேண்டிய பல விடயங்கள் இவ்வியலால் வெளிக்கொணரப்பட்டுள்ளது. இதனால் இவை யாவற்றுக்கும் மல்லிகை தன்னுணர்வுடன் தளம் கொடுத்து பிரசுரித்தமை கூட்டப்படுகின்றது.

முன்றாவது இயல் மல்லிகையில் வெளியான செயல் முறைத் திறனாய்வுகள் என்ற வகையில் கவிதை சிறுகதை, நாவல், காவியம், நாடகம், படைப்பாளிகள், ஏனைய இலக்கிய நிலைப்பட்ட கட்டுரைகள் ஆகியவற்றுக்கான விமர்சனங்கள் பற்றி நோக்குவதாக உள்ளது. ஒவ்வொன்றும் தனித்து நோக்கப்பட்ட விதமும் தொகுத்து நோக்கப்பட்ட விதமும் வெளிக் கொணரப்பட்டுள்ளது. இவை யாவற்றை யும் மல்லிகை பொறுப்புணர்ச்சியுடன் பிரசுரித்துக் கொண்டதால் எண்பதின் ஈழத்து விமர்சனச் செல்நெறிக்குத் தன்னளவில் பெரும் பங்காற்றியுள்ளமை குறிப்பாக உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.

இவ்விமர்சனங்களில் பங்கெடுத்தவர்கள் பற்றி விரிவாகக் குறிப்பிடாமல் அவர்களின் பெயர்களைத் தந்ததுடன் விமர்

சுகர்கள் யார்? ஆக்க கர்த்தாக்கள் யார்? என்ற இனங்காட்டல் ஓரளவுக்கு ஒவ்வொரு இயல்களினுடாகவும் இடம் பெற்றுள்ளது.

இறுதியில் நிறைவூர். இது எண்பதுகளில் ஈழத்தின் விமர்சனப் போக்கை இனங்காட்டி, அவற்றை ‘மல்லிகை’ எந்தளவிற்கு வெளிப்படுத்தியிருந்தது என்பதை விவரிக்கின்றது.

ஆய்வறிவின் ஆரம்ப நிலையில் செய்யப்பட்ட இக்கட்டுரையை நூல் வடிவாக்க அனுமதியளித்த யாழ் பல்கலைக் கழகத்திற்கும், ஆய்வின் போது வழிப்படுத்தி அறிவுரைகள் வழங்கிய தமிழ்த் துறைத் தலைவர் மதிப்பிற்குரிய பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் அவர்களுக்கும், இத்தகைய ஒரு ஆய்விற்கு வழிகாட்டி, நூலாக வெளிவரும் போது சிறப்பளித்து, ‘இலக்கிய விமர்சன வரலாறும்’ என்ற தலைப்பின்கீழ் முன்னுரை வழங்கியிருக்கும் என் மதிப்பிற்குரிய பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்களுக்கும் என் நன்றி உரித்து. என் ஆய்வுக்கு மல்லிகை மலர்களைத் தந்துதனியமிலங்கூடல் நடராஜன் அவர்களுக்கும் என் நன்றி உரித்து.

ஆய்வுக் கட்டுரையை நூல் வடிவில் கொண்டு வரவேண்டும் என முயற்சித்து. ஆரவரூட்டி ‘மல்லிகை’ வெளியீடாகவே கொண்டு வந்திருக்கும் ‘மல்லிகை’ டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் என்றும் என் நன்றிக்குரியவர்.

அத்துடன், இந்நாலுக்குரிய நேர்த்தியைப் பேணும் அழகிய அட்டையை வடிவமைத்துத் தந்த திரு. ஏ. மொறாயஸ் அவர்களுக்கும், நூல் வெளிவர பல்வேறு விதத்திலும் உதவிய எனது வாழ்க்கைத் துணைவர் திரு. ஒப்புறிஞரீக்குமார் அவர்களுக்கும் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

ம. தேவகௌரி

16. பிரதான வீதி,
ஜா—எல.

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
முன்னுரை	1
என்னுரை	5
1. இயல் ஒன்று	
1. 1. தோற்றப் பின்னணி	10
1. 2. உருவமும் உள்ளடக்கமும்	18
2. இயல் இரண்டு	
2. 1. தமிழ் இலக்கிய விமர்சனக் சர்ச்சைகள்	27
2. 2. கோட்பாட்டு விமர்சன ஆய்வுகளும் விமர்சனக் குறிப்புகளும்	42
2. 3. தமிழ் இலக்கியச் செல்நெறிகள் பற்றிய ஆய்வுகள்	54
3. இயல் மூன்று	
3. 1. கவிதை விமர்சனம்	64
3. 1. 1. தனிப்பட்ட கவிதை விமர்சனங்கள்	64
3. 1. 2. தொகுத்து நோக்கிய கவிதை விமர்சனம்	78
3. 2. சிறுகதை விமர்சனம்	85
3. 2. 2. தொகுத்து நோக்கிய சிறுகதை விமர்சனம்	93
3. 3. நாவல் விமர்சனம்	98
3. 3. 1. தனிப்பட்ட நாவல் விமர்சனங்கள்	98
3. 3. 2. தொகுத்து நோக்கிய நாவல் விமர்சனங்கள்	101
3. 4. நாடக காணிய விமர்சனங்கள்	105
3. 5. படைப்பாளிகள் பற்றிய விமர்சனங்கள்	109
3. 6. ஏனைய விமர்சனக் கட்டுரைகள்	111
4. நிறைவுரை	114
5. அடிக் குறிப்புகள்	121

இயல் ஒன்று

“நதியோரப் பக்ம்புல்லின்
சிறு வேர்கள்
அழியாத அணையொன்றில்
கருவிலச் சித்திரம்கள்”

—சபா. ஜெயராசா.

மல்லிகையின் தோற்றப் பின்னணியும் அதன்
உள்ளடக்கமும் பற்றிய
ஓர் அறிமுகம்

தோற்றுவிக்கப்படுகின்ற ஒவ்வொன்றிற்கும் ஓர் பின்னணியுண்டு. அந்தப் பின்னணியே தோற்றத்திற்கு அடிப்படையாகவும் அதே வேளை மூல காரணமாகவும் இருக்கக்கூடியது, அடிப்படை என்பதற்கும், மூலகாரணம் என்பதற்கும் இடையே நுண்ணிய வேறுபாடு உண்டெனக் கருதலாம். அதாவது அடிப்படை என்பது, ஓர் பின்னணி ஒன்றைத் தோற்றுவிக்கத் தூண்டுகோலாகவும்—இது சார்பான தூண்டுகோலாகவும், எதிரான தூண்டுகோலாகவும் இருக்கலாம்—ஓர் தளத்தை உருவாக்கி விடுவதாகவும் இருப்பது. மூலகாரணம் என்பது அந்தப் பின்னணியே தோற்றமாகி விடுதல். பின்னணியின் நேர்த்தன்மையே இது. இவற்றின் சார்பாகவே மல்லிகையின் தோற்றப் பின்னணி பற்றியும் அந்தப் பின்னணியூடே அது கொண்ட கொள்கைகளால் பெற்ற அக, புற அமைப்புக்கள் பற்றியும் நோக்க முடியும்.

1.1 தோற்றப் பின்னணி :

பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் பற்றிப் பொதுவான நோக்கு இன்றி மல்லிகையின் தோற்றப் பின்னணி இங்கு ஆராய்ப்படுகிறது. இதற்காக ஈழத்து இலக்கிய வரலாறு பற்றி ஒரளவு குறிப்பிட வேண்டிய தேவையுண்டு. ஏனெனில் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பு பல்வேறு பரிமாணங்களையும், அதனால் தமிழ் இலக்கிய

வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்க ஓரிடத்தையும் பெறுவதற்கு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் முனைப்பாக நின்று உதவியது. அதே வழியில் முற்போக்கு இலக்கியக் கொள் கையை உட்டையதாக மல்லிகை மலர்ந்தது. ஆகவே, எழுத்து இலக்கிய வரலாற்றினுடாக முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தோற்றம், வளர்ச்சி பற்றி நோக்கி அதனில் தழுத்த மல்லிகை பற்றி நோக்க வேண்டிய கடப்பாடு உண்டு.

எழுத்தில் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை வகுக்கும்போது ஏற்படும் சிக்கல்களை மனங்கொண்டு பேராசிரியர் சிவத் தம்பி அவர்கள் ஐந்து காலகட்டப் பகுப்புகளைத் தந்திருக்கிறார்¹. அப்பகுப்பிலே ஐந்தாவதாகக் குறிப்பிடப்பட்ட பிரித்தானிய காலத்தை முன்று உட்பிரிவுகளாக நோக்கி யுள்ளார். அவற்றில் இரண்டாவது பிரிவான “ஆங்கில ஆட்சி மத்தியதர வர்க்கத் தோற்றக் காலம் (1900-1948) சுதந்திரம்வரை என்ற காலப் பகுப்பு பற்றி அவர் குறிப்பிடுகிறியல் ‘இக்கால கட்டத்திலேயே இலங்கையின் சிறுக்கை நூவல் பத்திரிகைக்குத்துறை இலக்கிய வரலாற்றில் முக்கிய மாகின்றது’ என்கிறார். அடுத்து, மூன்றாவது உட்பிரிவு பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் ‘தேசிய இலக்கிய காலம் 1956’ என்பதைத் தனித்துவமுடைய இலக்கிய வளமாக இலக்கியங்கள் புதிப்பிக்கின்ற காலமெனக் குறித்துச் செல்கின்றார். இவ்வாறான வரலாற்றிலே 1946-இல் தோன்றிய இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றுடன் இணைந்ததொன்றாகவே செயற்படுகின்றது. (இனி இச்சங்கம் பற்றிக் குறிப்பிடப்படும் இடங்களில் இ. மு. எ. ச. என்றே குறிப்பிடப்படும்.) இது கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் உந்துதலையும் ஆற்றுப்படுத்தலையும் அடிக்கல்லாகக் கொண்டு இந்தியாவில் தோன்றியது போன்று இலங்கையிலும் இராமநாதன், கணேஷ் ஆகியோரால் உருவாக்கப்பட்டது. இச்சங்கத்தைப் ‘புத்தி ஜிவிகளின் முயற்சியாகவே’ பேராசிரியர் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்.

இச்சங்கம் 1954-இல் காரிய வேகத்துடன் செயற்பட்டுத் தனது குறிக்கோளையும் அமைப்பு விதிகளையும் வெளி யிட்டுக் கொண்டது. சோஷவிச யதார்த்தவாதத்தைத் தனது இறுதி இலட்சியமாகக் கொண்டு, மக்கள் இலக்கியம் பெருக முற்போக்கு எண்ணங்கொண்ட சகல எழுத்தாளர் களையும் ஒரு அணியில் திரட்டுவதையே நோக்கமாகக் கொண்டது. இதன் மூலமும் பின் வந்த நடவடிக்கைகள் மூலமும் அது காலம் வரை இலைமறையாக இருந்த ஒரு சமுதாய சக்தியை முன்னணிக்குக் கொணர்ந்தது.

சமுத்தின் நவீன தமிழிலக்கிய ஈடுபாடு ஆங்கிலம் தெரிந்த உயர் சமூகத் தொடர்பு கொண்ட மத்தியதா வர்க்கத்தினரிடையே அதுவரை காலமும் காணப்பட, இ.மு.எ.ச. தமிழை மாத்திரம் கற்று இலக்கிய உத்வேகமும் ஆர்வமும் கொண்டவர்களால் ‘மறுமலர்ச்சி’ என்ற குழு ஒன்று உருவாகியது. இக்குழுவின் வெளிப்பாடுகளுக்குத் தொடர்பூட்கமாக இருந்து கொண்டிருந்த ஈழகேசரி பூரண பிரசர களமாகத் தொழிற்படாத போக்கையுணர்ந்த இவர்கள் ‘மறுமலர்ச்சி’ என்ற ஓர் இலக்கியச் சஞ்சிகையை உருவாக்கினர். இதுவே முற்றுமுழுக்க இலக்கியத்துக் கென்று ஈழத்தில் முதன் முதல் தோன்றிய சஞ்சிகையாகும்.

இவ்விடத்தில் சிறு சஞ்சிகைகள் பற்றி திரு வி. அரசு அவர்கள் குறிப்பிட்டதை நோக்கின்,

“‘குறிப்பிட்ட ஒரு தத்துவம் அல்லது கோட்பாட்டினை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒரு குழு இயங்கும் போது அதற்கான வெளியீட்டு முறைமைக்கேற்றதாக ஒரு சாதனம் தேவைப்படுகிறது. அச்சாதனமாக சிறு பத்திரிகை அமைய முடியும்’’ (இங்கு சிறு பத்திரிகை எனக் குறிப்பிடுவது சிறு சஞ்சிகையைக் கருத்திற் கொண்டே)

இதன் மூலம் ஒரு சஞ்சிகையின் தோற்றுத்திற்கான நிலைப் பாடு தெளிவாகின்றது.

இ.மு.எ.ச இன் பணி வளர வளர நாட்டின் பல்வேறு பாகங்களிலும் அதன் கிளைகள் தோன்றலாயின. இச்சங்கம் ஒவ்வொரு காலகட்ட இலக்கியத் தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்ய முனையும் கோஷங்களையும் முன்வைத்து இயக்கி வந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. முதலில் 'ஸழத்து இலக்கியம், மண்வாசனை' போன்ற கோஷங்களை முன்வைத்தது. அடுத்தப்படியாகத் 'தேசிய இலக்கியம்' என்ற கோஷத்தை முன்வைத்தது. இதற்கு அச்சாணியாக அமைய வேண்டிய யதார்த்தவாதத்தை வற்புறுத்தத் தொடங்கியது. இதனால் பேச்சுமொழி, இலக்கியத்தில் பெருமளவு கையாளப்பட்டது. இந்திலையில் பழையவாதத்தை முன்வைத்த முற்போக்கு எதிர்ப்பாளர்கள் 'இழிசனர் வழக்கு' என அதனைக் கண்டிக்கத் தொடங்கினர். இக்காரணத்தினால் 'மரபுப் போர்' என்ற முக்கிய இலக்கிய வாதம் ஆரம்பமாயிற்று. 'மரபுப் போரும் ஆக்க இலக்கிய கர்த்தாக்களிடையே ஏற்பட்ட பிரிவும் ஈழத்து இலக்கிய களத்தைப் போர்க்கள மாக மாற்றியிருந்தது' எனப் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி தனது கட்டுரை ஒன்றில் குறிப்பிடுகிறார்.

இக்கால கட்டத்தில், 1963-இல் 1962-க்கான சிறந்த நூல் தெரிவையொட்டி நடத்தப்பட்ட தமிழ் இலக்கிய விழாவில் ஏற்பட்ட குழப்பம் காரணமாக எழுத்தாளரிடையே மாத்திரம் காணப்பட்ட இலக்கிய விவாதம் நாடு முழுவதும் தெரியவந்தது. இக்குழப்பங்கள் மட்டுமல்லது அக்காலத் தில் ஏற்பட்ட அரசியல் நிலைப்பாடும் இ.மு.எ.ச. இன் இலக்கியப் பணியினை முந்திய வேகத்துடன் தொடர்ந்து செய்ய முடியாததாக்கிவிட்டது. அந்த அரசியல் நிலைப் பாட்டையும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டிய கடப்பாடுண்டு. சீன கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, ரஷ்யக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஆகியவற்றுக் கிடையே தோன்றிய கருத்து வேறுபாடு இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியையும் பாதித்தது. இதன்போது சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக் கொள்கைகளை எடுத்தோதி வந்த திரு என். சண்முகதாசன் கட்சியிலிருந்து விலக்கப்பட்டதன்

விளைவு முற்போக்கு இலக்கிய அணியைப் பாதித்தது. (இவர் முற்போக்கு இலக்கிய அணியின் அங்கத்தவர்) எவ்வாறெனில், கட்சியிலிருந்து விலக்கியவர் 'தொழிலாளி' என்ற பத்திரிகையைத் தனது உத்தியோகபூர்வமான ஏடாக நடத்தத் தொடங்கியதால் சங்கத்தின் ஒருமைப்பாடு குலைந்தது. சங்கத்தின் அங்கத்தினர்கள் இரு பிரிவுகளிலும் இருந்ததனால் இயக்க உத்வேகம் குறைய அதன் தாக்கமும் சூத்து இலக்கிய உலகில் குறையத் தொடங்கிற்று.

இதன்போது சீனச் சார்புடைய முற்போக்கு எழுத் தாளர்கள் தமது இலக்கியக் கோட்பாடுகளை 'வசந்தம்' என்ற சஞ்சிகையின் மூலம் வளர்த்து வந்தனர். இவ்வாறான செயற்பாடு இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் ஒருமைப்பாட்டைக் குலைத்ததால் செயல்வேகம் குன்றியது. இந்திலையில் இதுவரை காலமும் இவ்வியக்கம் செய்துவந்த பணிகளைத் தொடர்ந்தும் எழுத்தின் மூலம் செயற்படுத்த அவ்வியக்கத்தில் நீண்டகால அங்கத்தவராக இருந்து ஆக்ரோஷமாக முற்போக்கு எழுத்தில் பங்கெடுத்துக் கொண்டிருந்த டொமினிக் ஜீவா என்பவர் மல்லிகை என்ற சஞ்சிகையை 1966-இல் வெளியிடத் தொடங்கினார். இது பற்றிப் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்கள் குறிப்பிடுகையில்,

"இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் இயக்க வேகம் குறைந்த நிலையில் முற்போக்கு இலக்கியப் பணியினைத் தொடர்ந்து செய்வதற்கென டொமினிக் ஜீவா மல்லிகை எனும் சஞ்சிகையை 1964-இல்* ஆரம்பித்தார். இச்சஞ்சிகை தொடர்ந்து முற்போக்கு இலக்கியக் கொள்கையைப் பரவலான முறையில் பரப்பும் பணியினை மேற்கொண்டது."

இவ்வாறு இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் ஓர் பிரதிபலிப்பாக மல்லிகை வெளிவந்தமையைச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

(* 1992 நவம்பர் மாத மல்லிகை இதற்கு 'மல்லிகைப்பூ' என்ற தலைப்பில் மல்லிகையின் முதல் இதழ் பற்றி ஆசிரியர் குறிப்பிடுகையில் மல்லிகை தொடங்கிய ஆண்டு 1966 என்று குறிப்பிடுகின்றார்.)

இந்தப் பின்னணியேயே மூலமாகக் கொண்டு வெளி வந்த மல்லிகை, கலை இலக்கியம் யாவும் மக்களுக்கே என்ற முழுக்கத்துடன் சோசலீச் எதார் தத்தையும் முன்வைக்கும் படைப்புக்களைப் பிரசுரித்துக் கொண்டது. அதன் கொள்கை வாசகமாக பாரதியாரின்,

‘ஆடுதல் பாடுதல் சித்திரம் கவி
யாதியினைய கலைகளில் உள்ளம்
கடுபட்டென்றும் நடப்பவர் பிறர்
என்றிலை கண்டு துள்ளுவார்’

என்ற பாடலைப் பொறித்துக் கொண்டது. இன்றும் இச் கொள்கை வாசகம் முன்பக்கத்தில் பிரசுரமாகிக் கொண்டே இருக்கின்றது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

மல்லிகை ஆசிரியரான ‘பொமினிக் ஜீவா’ மல்லிகையின் தோற்றுப் பின்னணி பற்றிக் குறிப்பிடுகையில்,

‘எமது மண்வாசனங்டன் யதார்த்த இலக்கியம் தோன்றிய போது அதற்குத் தளம் கொடுக்க சஞ்சிகை கள் இருக்கவில்லை. இந்தியச் சஞ்சிகைகளும் எமது இலக்கியத்தை முற்று முழுதாக ஏற்றுக் கொள்ளாது புறக்கணித்தன. இந்திலையில் எமக்கென்றொரு சஞ்சிகையின் அவசியத்தை உணர்ந்து அதன்வழி மல்லிகையைத் தோற்றுவித்தேன். அத்துடன் முற் போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் செயற்பாடுகள், கொள்கைகளை எழுத்தின் மூலம் பரவலாக்கம் செய்ய வும் சஞ்சிகை ஒன்று தேவைப்பட்டது. இவை மட்டு மல்லாமல் எம்மண்ணின் ஆக்கர்த்தாக்களை அறிமுகப் படுத்துவதும் ஊக்குவிப்பதும் அவசியமாக இருந்தது. அதற்கு ஓர் பிரசுரக் களம் தேவைப்பட்டது. இதன் வழியே மல்லிகை மலர்த்தது’⁴

என்றார். இவ்வாறான தோற்றுப் பின்னணியின் வழியே மல்லிகை ஓர் முற்போக்குச் சஞ்சிகையாக வெளிவந்தது.

“சிறு சஞ்சிகைகள் என்பவை கலை, இலக்கியம், அரசியல் போக்குகளின் பல வேறு நிலைகளைத் தொடர் புடைய கலைச் சூழலுடன் வெளிப்படுத்தும் போராட்டக் கருவிகளாகச் செயல்பட்டு ‘உண்மையான’ கலை இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும், அரசியல் தத்துவப் பயிற்சிக்கும் வழி வகுக்கின்றன என்னாம்”

என்று வீ. அரசு அவர்கள் குறிப்பிடுவது போல் மல்லிகையும் ஹீ போராட்டக் கருவியாகவே அவ்வக்காலங்களில் செயற் பட்டு வருகின்றது.

இவ்வாறான தன்மை கொண்ட மல்லிகையின் ஆசிரியரைப் பற்றியும் குறிப்பிட வேண்டும். மல்லிகையின் வாசகர் ஒருவர் மூலமாகவே அவரை முன்நிறுத்துகிறேன்.

“இலட்சிய வெறியும், தாகமும், இடைவிடாத உழைப்பும், நல்நோக்கும் இவரது நெஞ்சில் ஊற்றெடுப் பதனால்தான் மல்லிகையும் அதனோடு சார்ந்த இலக்கியப் பரப்பும் இத்துணை தூரம் பிரகாசித்து நிலைத்து வாழ்கிறது”

என்கிறார் அவ்வாசகர். ஆசிரியரைப் பற்றி கனிஞர் முருகையன் அவர்கள் குறிப்பிடுகையில்,

“அழுத்து தமிழருக்கோர்
இலக்கிய மரபு வேண்டும்
வாழ்வுக்குப் பொருத்தமான
வாசனை சீசமாறு
குழலைத் திருத்த வேண்டும்
சொற்கலை புதுக்க வேண்டும்
எழுகள் செழிக்க வேண்டும்
என்பன இலக்காய்க் கொண்டார்”

என்கிறார். இங்கே சாதாரண ஒரு வாசகரும் பெரும் கல்வி யியலாளரும் கனிஞருமான அறிஞர் ஒருவரும் பொமினிக்

ஜீவாவை முன்னிறுத்தியிருப்பது அவரைப் பற்றிய அறிதலுக்குப் போதும் என எண்ணுகிறேன். அத்துடன், மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா தன்னைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில்,

“இன்று நாம் அனுபவிக்கும் துன்பங்கள் நானைய தமிழ்ச் சமூகத்தின் பசனைகளே; நம்பிக்கையோடு நாம் வாழ வேண்டும். எத்தனையோ துன்பங்களின் மத்தி யிலும் நான் வாழ்க்கையை-மக்களை-மொழியை நேசிக் கின்றேன்”⁸

என்ற டொமினிக் ஜீவாவின் சுய விமர்சனமும் இவரது நிலைப்பாட்டைத் தருகின்றது. மல்லிகை என்றால் ஜீவா என்றால் மல்லிகை என்றாலவுக்கு மல்லிகையுடன் இணைந்து கொண்டதால்தான் பல ஆண்டுகளுக்கு மல்லிகை வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றது. ஈழத்து மண்ணில் தோன்றியிருந்த மறுமலர்ச்சி, கலைச்செல்வி போன்ற இதழ்கள் வெகு விரைவில் தம் வாழ்வை முடித்துக் கொண்டதும் நாம் அறிந்ததே. ஆனால் மல்லிகை இருபத்தெந்தாவது ஆண்டைந் தாண்டியும் வெளி வந்து கொண்டிருந்ததற்கு மல்லிகையின் ஆசிரியர் ஒரு முக்கிய காரணகர்த்தா ஆசிரியர் குழுக்களாக இயங்கி, சஞ்சிகையை வெளியிடும்போது ஏற்படும் முரண்பாடுகளை உள்ளகொண்டு, தான் தனித்து நின்றே ஆசிரியப் பொறுப்பை ஏற்று மல்லிகையை இன்றுவரை வெளியிட முடிந்தது. அத்துடன் சரியான உழைப்பும் விடாமுயற்சியும் நல்லெண்ணம் படைத்த சிலரின் ஆக்கபூர்வமான ஒத் துழைப்பு என்பவையும் மல்லிகையின் வளர்ச்சிக்கு உரம் பாய்ச்சியை என்று ஆசிரியரைச் சந்தித்தபோது குறிப் பிட்டார் மல்லிகையின் பொருளாதார வளத்திற்கு உதவும் கரங்களை ஆசிரியரே ‘பொற்கரங்கள்’ எனக் குறித்து அவர்களைப் பற்றிய தகவல்களையும் பல இதழ்களில் வெளி விட்டுள்ளார். இச்சஞ்சிகைகளின் விற்பனையிலும் ஆசிரியரே

இறங்கியிருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்க அங்கமாகும். இது பற்றி அவரே ஓர் இதழில் குறித்துள்ளார்.

அடுத்து ஆசிரியருடன் இணைந்து பல ஆண்டுகாலம் அச்சுக்கோத்தலைச் செய்து வரும் திரு கா. சந்திரசேகரமும் இங்கு குறிப்பிடப்பட வேண்டியவர். அறுபது வயதைத் தாண்டிய இவ்விருவரும் மல்லிகைக்காகத் தமது வாழ்நாட்களைச் செலவழித்து வரும் அக்காட்சியை இல : 234 பி, காங்கேசன்துறை வீதியில் அமைந்திருக்கும் கட்டிடத்தில் இன்றும் காணலாம்.

1.2 உருவமும் உள்ளடக்கமும் :

பிறக்கும்போதே தன்னை ஒரு முற்போக்கு மாதச் சஞ்சிகை என்று துணிச்சலாகப் பிரகடனஞ்சு செய்து கொண்ட மல்லிகை உருவிலும் உள்ளடக்கத்திலும் தன் கொள்கை நிலைப்பாட்டைப் பேணிக்கொண்டது. நிறைய நூல்களுக்கிடையே “மல்லிகை” இருக்கின்றபோது, மிக இலகுவாக அதை இனங்காணக் கூடியளவில், அதன் புறங்கு அமைந்துள்ளதைக் குறிப்பிடவே வேண்டும். மட்டையை அலங்கரிக்கும் மனித ரூபங்கள் தான் இலகுவான இனங்காணலுக்குரிய சின்னம். அத்துடன் அன்றிலிருந்து இன்றுவரை (ஆரம்பத்தில் இடையிடை மாறுபட்டுள்ளது.) விளம்பரதாரர் ஒருவரின் ஒரே மாதிரியான விளம்பரம் (டமாரம் அடிக்கும் ஒருவர்) பின் மட்டையை அலங்கரிக்கின்றது. இவை ‘மல்லிகை’ என்ற சஞ்சிகையின் தனித்துவத்தை புறவுருவில் பேணுவனவாகவே உள்ளன. முகப்பை அலங்கரிக்கும் மனித ரூபங்கள் இலக்கிய கர்த்தாக்களாகவும், கலைஞர்களாகவும், பிரமுகர்களாகவும், அரசியல்வாதிகளாகவும், மேதைகளாகவும் காணப்பட்டனர். அத்துடன் உடல் உழைப்பில் வேகு கின்ற சில மாந்தர்களும் இடம் பெற்றிருந்தனர். இப்பண்டு ‘சரஸ்வதி, தாமரை’ ஆகிய சஞ்சிகைகளின் வழியாகவே மல்லிகைக்கு வந்து சேர்ந்தது. இதைப் பற்றி மல்லிகை ஆசிரியர் கூறும்போது

“இந்த மண்ணில் அற்புதமானவர்கள், மதிக்கப் பட-த்தக்கவர்கள், கொரவிக்கப்படத்தக்கவர்கள் அன்றும் வாழ்ந்தார்கள், இன்றும் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள் என உரக்கக் கத்த வேண்டும் போல் ஓர் மன உணர்வு என்னை அடிக்கடி ஆட்கொண்டதுண்டு”¹⁸ என்கிறார்.

அட்டைப் படத்தில் இடம்பெறுபவர்கள் பற்றிய குறிப்புக்களும், (அவை சில வேளை விமர்சனங்களாகவும்) எழுதப்பட்டிருக்கும். இக்குறிப்பு எழுதுபவர் அட்டைப்படத்திலுள்ளவருடன் நோடித் தொடர்பு கொண்டவராகப் பெரும்பாலும் இருப்பார். இறந்தவர், இருப்பவர் என்ற வேறுபாடில் லாமல் காலத்தேவைகளுக்கேற்பவும் சில போடப்படுதலுண்டு, இதில் இன், மொழி வேறுபாடின்றி சிங்கள, முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களும், சோனியத் தலைவர்களும்கூட இடம்பெற்றிருக்கின்றனர். தன் கொள்கை நிலைப்பட்டதேவையை அந்தந்தக் காலத்தில் நிரப்புபவர்கள் பிரசாமானார்கள், எனினும், டொமினிக் ‘ஜீவா’ என்ற தனி மனிதன் கொண்ட இலக்கியக் கொள்கை. அரசியற் கோட்பாடு என்பன ‘மல்லிகை’யான போதும் அதற்கு முரணானவர்கள்கூட முகப்பில் இடம்பெற்றனர். கலை, இலக்கியச் சமுதாயப் பங்களிப்பு என்ற வகையில் அது ஏற்படைத்தாகியது.

இதன் உள்ளடக்கம் பற்றி நோக்குகையில் கவிதைக்கு மஹாகவியையும், சிறுகதைக்கு மணிக்கொடி தந்த மாணிக்கம் புதுமைப்பித்தனையும், முன்னோடிகளாகக் கொண்டும் உலகளாளிய ரீதியில் ஓர் இலட்சியத் தலைவராக ‘மாக்சிம் கார்க்கி’யைக் கொண்டும் தன் தடங்களை ஆழப்பதித்தது. ஒரு சிலு சஞ்சிகை எந்தளவுக்கு உருவாலும், உள்ளடக்கத் தாலும் தன் நிலையைப் பேணிக்கொள்கின்றது என்பதை நோக்கும்போது, வீ. அரசு அவர்களின் “சிறு பத்திரிகைகள்” பற்றிய விடயங்கள் கவனத்திற்கு வருகின்றன. அவர்கு நித்ததன்படி,

1. குறைந்த படிகளே வெளிவரும். இவை, தட்டச்சு, கையெழுத்து என்ற எந்த வடிவத்திலும் வரும் தன்மையன.
2. வணிக நோக்கம், விளம்பரப்பற்று ஆகியவை இன்றி நடத்தப்படுவன
3. குறிப்பிட்ட தத்துவம் அல்லது கோட்பாட்டினை அடிப்படையாகக் கொண்டு வெளிவருவன.
4. வாசகர்களின் இரசிகத் தன்மையை வணிகம் செய்வ தில்லை, மாறாகத் தனது கோட்பாட்டை முதன்மைப்படுத்தி. வாசகனைத் தெளிவு பெறச் செய்வதில் முன் நிற்பன.
5. அச்சு அமைப்பு, வடிவ அமைப்பு, பட விளக்கங்கள் அல்லது படக்கவர்ச்சி போன்றனவற்றை முதன்மைப்படுத்தாது, மாறாகத் தாம் கொண்டிருக்கும் கோட்பாட்டிற்கு ஏற்ப அவற்றைப் பயன் படுத்திக்கொள்ளும் தன்மையன.
6. தொடர்ந்து இவை வருவதில்லை. நிற்பதும் பின்னர் வருவதும் இவற்றின் இயல்பு. இதற்கு விதிவிலக்கானவை மிகக்குறைவு”¹⁰

என்று அமைந்திருந்தன. இவற்றிலே முதலாவதையும் ஆறாவதையும் தவிர ஏணையவை அப்படியே மல்லிகைக்கும் பொருந்துகின்றன. மல்லிகையில் பெருமளவு படிகள் வெளி வந்தாலும் தோற்றம் முதல் இன்று வரை அச்சிலே வருவ தாலும், முதலாவது கருத்தை மறுதலிக்கின்றது. 1966-ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 15ம் திங்களி முதல் இதற்கு வெளிவந்த தன்பின் மாதம் ஒரு சஞ்சிகையாக வெளியியானது. இடையில் அச்சகப் பிரச்சனையால் ஒரு வருடம் மல்லிகை வெளி வராமல் நின்று போனதாக ஆசிரியர் குறிப்பிட்டார். பின்னர் இதைகிட வேறு தடங்கலின்றி வெளிவந்த வண்ணமே

இருக்கின்றது. ஆரம்பத்தில் இருந்து இன்று வரை 14.5×21.5 Cm அளவில் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றது. ஏறக்குறைய அறுபது பக்கங்களுக்குட்பட்டதான் மல்லிகை, ஆகஸ்டில் ஆண்டு மலராகும்போது கூடிய பக்கங்களுடன் வெளியாகின்றது. இத்துடன் 1976ல் யுகப் புரட்சியின் ஐம்பதாவது ஆண்டு மலர் என்ற ஒன்றும் 1990 ல் இருபத்தைந்தாவது ஆண்டுமல்லும் பிரத்தியேகமான அளவுடன் வெளியாகியிருந்தன.

வணிக நோக்கமேர விளம்பரப்பற்றோ இன்றிய நிலையில்தான் இச்சஞ்சிகை இன்றும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றது, வணிக நோக்கமேர, விளம்பரப்பற்றோ இருந்திருக்குமானால், இந்த ஆசிரியரால் ‘ஜோசப் சஹுனி’ல் இருந்து மல்லிகையை வெளியிட்டிருக்க முடியாது. அன்றைய யாழ்ப்பாணச் சமூகச் சூழ்நிலை அப்படி. எனவே, தான் கொண்ட கொள்கையையும் கோட்பாட்டினையும் சமூகத் திற்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற நிலையில், வாசகனின்ரசிகத்தன்மையை நோக்காமல் அவனைத் தெளிவுபெறச் செய்வதில் முனைப்புடன் செயற்பட்டார் ஆசிரியர். ‘கலை மக்களுக்காகவே’ என்ற கருத்தில் வெளியான சமூகவியல் நோக்குடைய கதைகள், கவிதைகள், கட்டுரைகள் வெளியாகின. அத்துடன் தம் கொள்கை நிலைப்பட்டதான் மொழிபெயர்ப்புகளும் அதிகளில் இடம்பெற்றன. 1970 வரை பெருமளவு மொழிபெயர்ப்புகளும் சிறுகதைகள், கவிதைகள், விமர்சனக் கோட்பாடுகள் என்பன இடம்பெற்றிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. அத்துடன் சோவியத்கட்டுரைகளும் உள்வாங்கப்பட்டிருந்தன. இந்திலைப்பாடு பலரை முகங்கோணவும் வைத்தது; அதை விமர்ச்சிக்கவும் செய்தனர்.

“தான் சார்ந்த இலக்கிய அரசியற் கோட்பாட்டுக்கு விச்வாசமாக இருக்க வேண்டும் என்ற வேணவா ஒருபுறமும் ஈழத்து இலக்கியம் என்ற பெரும்படுதாளின்கீழ் கலவ மட்டங்களிலுமின்ன பலவேறு”

நிலைகளிலுமுள்ள எழுத்தாளர்களையும், கலைஞர்களையும் ஒன்றினைத்துச் செயல்பட வேண்டும் என்ற பெருங்குணம் மறுபுறமாகவும் எதிர்கொள்ளும் போது மல்லிகை ஆசிரியர் தினாறுவது இயல்பே அத்தினாறவின் எதிரொளியாகவே இலக்கியம் சாராத பல. சோவியத் சார்பான் கட்டுரைகள் மல்லிகையில் வெளிவருகின்றன’’॥

இவ்வாறான விமர்சனங்களையும் மல்லிகை பிரசுரித்துக் கொண்டது.

இவற்றுடன், உள்ளடக்கத்திலே கிப் பிரதானமான தொன்றாகவே விமர்சனக் கட்டுரைகள் வெளியாயின. இவை ஆரம்பத்தில் விமர்சனச் செல்நெறிகளை அறிமுகப்படுத்துவனவாக அமைந்து அதன் பின்னர்தான், செயல்முறை விமர்சனமாக இடம்பெறத் தொடங்கின. மொழிப்பெயர்ப்புக் கள் மூலம் பிறமொழிக் கோட்பாட்டு விமர்சனங்களையெல்லாம் அறிமுகப்படுத்தியது. இலக்கியக் கொள்கை என்ன என்பதைப் பொறுத்து விமர்சனக் கொள்கை அமையும். அந்த வகையில் சமூகவியல் சார்ந்த மார்க்கிய விமர்சன நோக்கமாக முனைப்புறுத்திக் கொண்டாலும், ஒரு பன்முகப் பார்வையை படைப்பு விமர்சனத்தில் புகுத்திக் கொண்டது. மார்க்கிய விமர்சனத்தை வரித்துக்கொண்ட பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்களும் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்களும் பல கட்டுரைகளை மல்லிகையில் எழுதியுள்ளனர். சமகால இலக்கியங்களுக்குரிய விமர்சனங்களையும் வெளியிடும். ஒரு வாய்ப்பை மல்லிகை கொடுத்திருந்தமை குறிப்பிடத் தக்கது. அதனால் ஏற்படும் கருத்து மோதல்களையும், கருத்துத் தெளிவிற்காகப் பிரசுரித்துக் கொண்டது. மல்லிகையின் விமர்சனங்கள் அதியுயர் கல்வி மட்டத்தில் உள்ளவர்களையும் சாதாரண வாசகர்களையும் அகப்படுத்தும் வகையில் அமைந்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இலக்கியங்களுக்கு மட்டுமல்லாது கலை சம்பந்தமான விடயங்களுக்கும் தக்க தளம் கொடுத்திருந்தது. இசைப்

பாடல்கள், நாடகங்கள்; கூத்துக்கள், திரைப்படங்கள் என்று பழைய, புதிய கலைப் பரிமாணங்களை வெளிக் கொண்டு திருந்தது. மொழிபெயர்ப்புகள் மூலமாக மேல்நாட்டு நாடக உத்திகள், திரைப்பட உத்திகள், இசைப்பாடல் மரபுகள் போன்றவற்றைத் தமிழுடன் ஒன்றிணைக்கத்தக்க வாய்ப்பைப் பெற்றுக் கொள்ள வழிவகுத்திருந்தது.

இத்துடன் ஆசிரியரின் ஆசிரியத் தலையங்கக் கட்டுரையும் தூண்டில் பகுதியும் குறிப்பிடத்தக்கதொன்றேயாகும். வாசகர்களால் விரும்பிப் படிக்கப்படும் இவ்விரு பகுதிகளும் பலரது கவனத்தை ஏந்துள்ளமையால், ஆசிரியரும் பொறுப்புணர்வுடன் எழுதியுள்ளார் அவ்வக்காலத் தேவைக்கேற்ற தான் ஆசிரியத் தலையங்கம் பல்வேறு பிரச்சனைகளுக்கு முகங்கொடுக்கும் ஒருவரின் அசையாத நம்பிக்கையையும் கடின உழைப்பையும், பன்முக நோக்கலையும் வெளிக் கொண்டுவன.

தூண்டிற் பகுதி பல்வேறு பகுதியிலும் பல்வேறு தரத் திலுமுள்ள வாசகர்களின் கேள்விகளை அகப்படுத்தி அவற்றுக்கு மிகக் அவதானத்துடனும், பொறுப்புடனும் கூறப்பட்ட பதில்களை உள்ளடக்கியுள்ளது. இவை எல்லாவற்றையும் இணைத்து தனி ஒரு நூலும் வெளிவிந்துள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கது. ‘மல்லிகை’ என்ற தூண்டிலைப் போட்டுவிட்டு ஆசிரியர், சரியான மீன் பிடிபடும் வரையும் பொறுமையுடன் இருக்கும் நிலை (போடப்படும் ஆசிரியரது படம்) சரியான வாசகனை இனம் கண்டு பதில் அளிப்பதாக உள்ளது.

உள்ளடக்கத்தில் போடப்படும் படங்கள் மிக எளிமையானவை. கருத்துக்கள் நிறைந்தலை. தாம் கொண்டிருக்கும் கோட்பாட்டிற்கு ஏற்ப படக்கவர்ஸ்சி அமைந்திருக்கும் முறை நோக்கத்தக்கது. நூல் விமர்சனத்துக்கு ஓர் நூலும் விளக்கும் (சுடியும்) இணைந்திருக்கும் நிலை தரப்படுகிறது. கட்டுரைகளுக்கு ஏற்றவாறு ஆழ அகலங்களைப்

புலப்படுத்துவனவும், பல பரிமாணங்களையுடையனவாயும், சிறுசிறு சதுர அமைப்புள் போடப்படும் படங்கள் கருத்தைக் கவர்வனவாக உள்ளன.

இவ்வாறான உருவ உள்ளடக்க முறைமைகளைக் கொண்ட மல்விகை உருவத்தில் பெருமாற்றமில்லாது உள்ளடக்கத்தில் சிற்சில மாற்றங்களைக் காலத்திற்கு ஏற்ப மாற்றப்பட்டுள்ளது. காலப் பிரக்ஞா தான் பல சர்ச்சை கருக்குத் தளம் கொடுக்கக்கூடியதாக இருந்திருக்கிறது, ‘ஐந்து வருடங்கள் கழிந்ததும் தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் புதிய வாசகர் தலைமுறையைப் பெற்றுவிடும்’¹² நிலையில் அவர் கருக்கெல்லாம் வாசிப்புப் பிரக்ஞாயைத் தொடர்ந்தும் ஊட்டும் வகையில் மல்விகை வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. இது இன்னும் வளரும்; பொன்னியூக் கருணும்

2. 1 இயல் இரண்டு

இயல் இரண்டு

‘இலக்கிய மின்றி இலக்கணம் இன்றே
எள்ளின் நாயின் எண்ணெயும் இன்றே
எள்ளினின் நெண்ணெய் எடுப்பது போல
இலக்கிய யத்தினின் நெடுபடும் இலக்கணம்’

—பழைய மேற்கோட் சூத்திரம்.

எண்பதுகளில் வெளியான விமர்சனங்கள்
பற்றிய குறிப்புக்களும் அதில்
பங்கெடுத்தவர்களும்

எண்பதுகளில் மல்லிகையில் வெளியான விமர்சனங்கள் பற்றிய குறிப்புகள், இலக்கிய விகர்சனப் பிரச்சனைகளைத் தொட்டுச் செல்லும் இலக்கியச் சர்ச்சைகளாகவும், இலக்கிய விமர்சனம் பற்றிக் குறிப்பிடும் கோட்பாட்டு விமர்சன ஆய்வாகவும், சமகால விமர்சன செல்நெறிக் குறிப்புக்களாகவும், சமகால இலக்கியச் செல்நெறிக் குறிப்புக்களாகவும் காணப்படுகின்றன. இவையாவும் காத்திரமான விமர்சன நிலைப்பாடுகளை வெளிப்படுத்தியிருந்தமையும் குறிப்பிடத் தக்கது. இதில் பங்கெடுத்தவர்களும் விமர்சனத்துறையின் பேரெல்லைகளாக இருந்தமையும் குறிப்பிடத் தக்கது. பேராசிரியர் கைலாசபதி, பேராசிரியர் சிவத்தம்பி ஆகியோரே இப்பேரெல்லைகளாவார்கள். இவர்களுடன் சோ. கிருஷ்ணராஜா, சபா. ஜெயராசா ஆகியோர் தத்துவ வியல், கல்வியில் ஆய்வுக் கண்ணோட்டத்துடன் இதில் பங்கெடுத்துக் கொண்டார்கள். ஏ.ஜே. கனகரத்னாவும் பிற மொழிகளில் காணப்பட்ட இலக்கியக் கோட்பாடுகளைத் தெளிவிக்கும் நோக்கில் கட்டுரைகளை எழுதியிருந்தார். இவர்களுடன் முற்போக்கு இலக்கியதாரர் பலரும் இணைந்து நடத்திய சர்ச்சைகளும் வெளியாகியிருந்தன. அதில் பங்கெடுத்தவர்கள் பற்றி, பின்வரும் சந்தர்ப்பங்களில் காணலாம்.

2. 1 தமிழ் இலக்கிய விமர்சனச் சர்ச்சைகள்

முற்போக்கு இலக்கிய எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களிலே அழகியல் தன்மை இல்லாததையும், அவர்கள் பேச்சு மொழி யைக் கையாண்டமையையும் வன்மையாக எதிர்க்கும் நிலை காணப்பட்டது. தேசிய இலக்கியம் மன்வாசனையுடன் பினிர்ந்தபோது, யதார்த்தம் கையாளப் படவேண்டிய நிலையில் பேச்சுமொழி மிகத் தாராளமாக நவீன இலக்கியங்களில் கையாளப்பட்டது. 1956ல் இருந்து முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கமும் இதற்குத் தூண்டுகோலாகவும், பக்கபலமாக வும் நின்று ஒத்துழைத்தது. இந்திலையில் மரபுப் பண்டிதர் கள் பேச்சுமொழி கலந்த இலக்கியத்தை ‘இழிசனர் இலக்கியம்’ என்று ஒதுக்கினர்; வன்மையாகக் கண்டித்தனர். இவற்றாலெல்லாம் தலைசாய்ந்துவிடாது நவீன இலக்கியம் பல்வேறு பிரதேச மன்வாசனையுடன் ஈழத்தில் பரிணா மித்தது. எதிர்மைத்தன்மைகளின் வேகம் குறைந்திருந்ததே யோழிய முற்றாக இல்லாமல் போகவில்லை. இதனால் போலும், மல்லிகையும் என்பதுகளில் இச்சர்ச்சைகளுக்குத் தளம் கொடுத்திருந்தது. ‘இழிசனர் இலக்கியம்’ என வன்மையாகக் கண்டிக்கப்பட்ட இலக்கியங்களின் ஆக்கர்த்தாவாக இருந்தவர்களுள் மல்லிகை ஆசிரியரான டொமினிக் ஜீவாவும் ஒருவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இந்தப் பின்னணியில் தான் இச்சர்ச்சைகள் மல்லிகையில் வெளியாகியிருந்தன.

டொமினிக் ஜீவா “நாம் என்ன செய்யப்போகின்றோம்?” என்ற தலைப்பின் கீழ், ஒரு விவாதத்தைத் தொடக்கி வைக்கும் நோக்கில் ஓர் கட்டுரையை எழுதியிருந்தார், (1980:7:5)

“முற்போக்குக் கலைஞர்கள் மீது திட்டமிட்டுச் சிலர் அவதாறு பொழிவதையும், தாக்குதல் நடத்து

வதையும் ஏதோ தற்செயலான காரியம் என அசட்டை செய்து ஷ்டமுடியாது” (பக்ஃ5)

என்று குறித்து, முற்போக்கு இலக்கியங்களை எதிர்ப்பவர் களை விமர்சித்திருந்தார். அந்த எதிர்ப்பாளர்களை ஓர் அரசியல் நோக்குடையவர்களாகவும் அவர்கள் அந்நோக்கை வெகு சாதுரியமாக இலக்கிய நோக்காக வைக்கப் பார்க்கின்றவர்கள் என்றும், விஞ்ஞான சோஷவிலைத் தத்துவமான வர்க்க முரண்பாடுகளில் நம்பிக்கையற்றதுடன், மக்களுக்காகவே கலையும், இலக்கியமும் என்ற கோட்பாட்டிலும் நம்பிக்கை அற்றவர்களாகவே இனம் காட்டினர். இவர்கள் முற்போக்கு இலக்கியங்களை ஏதோ தனிப்பட்ட விரோத விவகாரங்களாகப் பார்க்காமல் தத்துவார்த்த நிலையில் நின்று, இன்றைய உலக, உள்நாட்டு அரசியல், சமூக, பொருளாதார குழுநிலைகளை முன்வைத்துக் கணிப்பதே சரியான முடிவாக இருக்கும் என எடுத்துக் காட்டி எதிரணி யினரின் இலக்கிய நிலைப்பட்ட கருத்துக்களை வரவேற்றகும் நோக்கில் இக்கட்டுரையை அமைத்திருந்தார். எனினும் இது தொடரவில்லை.

ஆயினும் 1982ல் “இலங்கை முற்போக்கு இலக்கியமும் அதன் எதிரணியினர்களான மரபுப் பண்டிதர்களும், ‘மார்க்ஸிலைப் பண்டிதர்களும்’ என்ற தலைப்பின்கீழ் திருக்கந்தையா நடேசன் ஓர் கட்டுரையை எழுதியிருந்தார். (1982:8:96) இது, தொடர்ந்து பதினொரு இதழ்களில் சர்ச்சைக்குரிய பல கட்டுரைகள் வெளியாக அடிப்படையாக—தொடக்கமாக அமைந்துவிட்டது. திருக்கந்தையா நடேசனின் கட்டுரை ஆரம்பத்தில் முற்போக்கு இலக்கியம் ‘இழிசனர் இலக்கியம்’ என மரபுப் பண்டிதர்களால் சுட்டப்பட்ட நிலையைப் பின்னோக்கிப் பார்க்கும் ஒரு நிலையிலும், சமகாலத் தில் முற்போக்கு இலக்கியக்காரரிடையே கருத்து முரண்பாடுகள் தோன்றி அவர்கள் முற்போக்குக் குழுவினரை எதிர்த்த வேண்ட அவர்களை ‘மார்க்ஸிலைப்’ பண்டிதர்களாக

இனம் கானும் நிலையிலும் அமைத்திருந்தது. இவரது பின் னோக்கிய பார்வையில்,

“முற்போக்கு இலக்கிய அணிக்குள் விதந்து பாராட்டப்படும் டானியல், பொமினிக் ஜீவா ஆகிய இருவரும், முற்போக்கு இலக்கிய எதிர்ப்பாளர்களின் எதிர்ப்புக்கான இலக்காக இருந்தனர் என்பதே குறிப் பிட்டு வெளியே பேசப்படாத பெரும் உண்மையாகும்” (பக:66)

என்ற குறிப்புக் காணப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இவரது கட்டுரையில் இந்த ஒர் இடத்தை வைத்துக் கொண்டே பிறப்பட்டவர்கள் தமது சர்ச்சையை உருவாக்கிச் சென்றுள்ளனர். ‘இழிசனர் இலக்கியம்’ என இகழப்பட்டது தனியே பேச்சு வழக்கைக் கையாண்டதால் மட்டும் ஏற்பட்ட ஒன்றல்ல. அது தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தில் இருந்து படைக் கப்பட்ட இலக்கியமாக இருந்ததனால்தான் அவ்வாறு குறித் தனர் என்ற கருத்துமையை கட்டுரையை எழுதிச் சென்றுள்ளார். இதேவேளை ‘மார்க்ஸீஸப்’ பண்டிதர்கள் இலக்கியத் தில் அறுகியல் என்பதனையே மிக அழுத்தமாக அவ்வாளி நிற்பவர்களாக இனம் காணப்பட்டனர். ‘இவர்கள் எழுபதுகளின் பிறப்பகுதியில் தீவிரமாகச் செயற்படத் தொடங்கி எண்பதுகளில் மேலும் தங்கள் எதிர்ப்பினை அதி தீவிரப்படுத்துவின்றவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர்’ என்ற கருத்தையும் இவ்வாசிரியர் தருகிறார்.

‘அறுபதுகளில் மரபுப் பண்டிதர்களின் தாக்கு தலைக்கு இலக்கான டானியல், பொமினிக் ஜீவா ஆகிய இருவருந்தான் இன்று ‘மார்க்ஸீஸப்’ பண்டிதர்களின் இலக்கிய எதிரிகளாகத் தோன்றுகின்றனர்’ (பக 70)

என்று ஆசிரியர் குறித்துச் சென்றதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

அடுத்து வெளியான இதழில் (1982:9:49) என.கே ரகுநாதன் “முற்போக்கு இலக்கிய அணியும் ‘இழிசனர்

வழக்கு' போராட்டமும்" என்ற தலைப்பில் தொடர்ந்தார். இதில், கந்தையா நடேசனின் கட்டுரை இரண்டு விடயங்களை அனுகி மற்பட்டிருக்கிறது என்று குறித்துச் சென்றார்.

"ஒன்று நமது இலக்கிய உலகில் எழுந்து அடங்கிய இழிசனர் இலக்கியப் பிரச்சனை, மற்றது, முற்போக்கு இலக்கியத்தை எதிர்க்கும் மார்க்ஸியப் பண்டிதர்களைப் பற்றியது" (பக. 49)

இந்த இரண்டு விடயத்திலும் திரு என். கே. ரத்நாதன் அவர்கள் முதலாவது விடயத்தை மட்டும் கவனத்தில் கொண்டு 'இழிசனர் வழக்கு' என்ற முன்முடி யாரையாவது பிரிவுபடுத்திச் சூட்டப்பட்டதா என்பதைப் பற்றியே ஆராய்ந்து அவ்வாறு இல்லையெனக் குறித்துள்ளார். இதற்கு அவர், இவங்கை முற்போக்கு இலக்கிய வரலாற் றைச் சுருக்கமாகத் தெரிவித்து, அதனடியாக

"இழிசனர் என்பது அங்கு பாமரரையும் இழிசனர் வழக்கு என்பது பாமரர் பேச்சு வழக்கையுமே கருதப் பயன்பட்டிருக்கிறது (பக. 52).

என்று மிகக் கண்டிப்பாக கந்தையா நடேசனின் கருத்தை மறுத்திருந்தார்.

இதைத் தொடர்ந்து திரு எஸ். சிவதாசன் என்பவர் "முற்போக்கு இலக்கிய அணியும் 'இழிசனர் வழக்கு' போராட்டமும்" என்ற தலைப்பில் கந்தையா நடேசனின் கருத்தை ஆதரித்திருந்தார். (1982:11:33)

"பண்டிகக் கூட்டத்தினர் இழிசனர் இலக்கியம் என்ற கோட்டத்தை முழு முற்போக்கு எழுத்தாளர் கருக்கும் எதிராகவே வைத்திருந்தனர் என்பது உண்மைதான். ஆனால் அந்தக் கோட்ட எதிர்ப்பின் கூர்மையாகத் திகழ்ந்தவர்கள் கந்தையா நடேசன்

குறிப்பிட்டுக் காட்டிய இருவர்கள்தான் என்பதில் எனக்குச் சுற்றேனும் சந்தேகமில்லை” (பக. 33)

என்று குறிப்பிட்டு ‘இதைச் சரிவரப் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமாக இருந்தால் நமது பிரதேசத்தின் கடந்த கால அரசியல் பின்னரியைச் சுற்றுத் திரும்பிப் பார்க்க வேண்டும்’ (பக:33) என்ற நிலையில் இடதுசாரி இயக்கம் வட பிரதேசத்தில் காலுான்றிய காலகட்டடத்தையும் அதன் தாபகர்கள் எதிர்கொண்ட பிரச்சினைகளையும் ஆராய்ந்துள்ளார், இதே மலரில் (பக. 35) ம. கங்காதரன் என்பவர் கந்தையா நடேசனின் கட்டுரையை எதிர்த்து ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

மீண்டும் என்.கே. ரகுநாதன் ‘ஈசம்பர்’ மாத இதழில் ‘முற்போக்கு இலக்கிய அணியும் மார்க்ஸீயப் பண்டிதர் களும்’ என்ற நிலைப்பின்கீழ் அவர் முன் குறித்த இரண்டாவது விடயம் பற்றி ஆராய்ந்துள்ளார். அக்கட்டுரையில் முற்போக்கு இலக்கிய அணிக்குள் விரிசல் தொன்றிய காரணம், அதனால் ஏற்பட்ட சீர்க்குலைவுகளும் இலக்கியச் செல் நெறியைத் திசைதிருப்பிய நிலையை எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

“சர்வதேசியம் விட்டு, தேசியம் விட்டு, முதலாளி தொழிலாளிப் பிரச்சனைகளை முற்றாகவே விட்டு, தமிழ் மக்கள் பிரச்சனைகளை ஏற்றுத்துப் பார்ப்பதை விட்டு, பஞ்சப்பட்ட மக்களுக்காக மாத்திரம் பேனாவை ஓட்டத் தொடங்கிவிட்டோம்” (பக. 38-39)

என்று அவர் குறித்தது அன்றைய இலக்கிய நிலைப்பாட்டை எடுத்தியம்பவேயாகும். இந்நிலையில் ‘மார்க்ஸியப் பண்டிதர்கள் நாங்கள்தான் வேறு யாருமல்லர்’ (பக. 39) என்ற கருத்தையும் தந்து,

“அரசியல் கொள்கைகளுக்கு அப்பால், முற்போக்கு இலக்கிய அணியினர் ஒன்றுபட வேண்டும்.

அது நமது தேசிய இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு நல்லது”
(பக். 39)

என்பதை வலியுறுத்தியிருக்கிறார்.

இதே மலரில் “முற்போக்கு இலக்கியமும் அதன் எதிரணியினர்களும், சில நிருபணங்கள்” என்ற தலைப்பில் திரு. த. கலாமணி என்பவர் ஒரு கட்டுரையை எழுதியிருந்தார். அதில் அவர் இதுவரை நடந்த வாதப் பிரதிவாதங்களில் சில தெளிவுகளை ஏற்படுத்த முற்பட்டிருக்கின்றார். ‘சமுத்து இலக்கியத் துறையில் இவ்வாறான வாதப் பிரதி வாதங்கள் இடம் பெறுவதால், இளம் இலக்கிய சமுதாயம் முன்னைய இலக்கிய சம்வாதங்களையும், போராட்டங்களையும் தெளிவாக அறிந்து கொள்ள முடியும். ஆனால் இவை காத்திரமான கருத்துப் பரிமாணங்களைத் தோற்றுவிக்காமல் தனிமனித விவகாரங்களாகத் தலையெடுத்துள்ளன’ என்பதையும் சுட்டிக் காட்டிச் செல்கின்றார்.

‘சமுத்துப் புனைக்கதை இலக்கியத்தின் தனித் துவத்திற்கும், அதன் செழுமைக்கும் தூண்டுகோலாயமைந்தது அறுபதுகளில் நடைபெற்ற ‘மரபுப் போராட்டமே’..... தமது கருத்துக்களை வலியுறுத்தும் வரையில் மரபுப் போராட்டம் குறித்த பல ஆதாரங்களைக் கந்தையா நடேசன் தமது கட்டுரையில் தரத் தவறிவிட்டார்.’ (பக். 50)

என்று, இவ்வாதப் பிரதிவாதம் முன்னைய நிகழ்வுகளையா வது முனைப்புறுத்தித் தந்திருக்கலாம் என ஆதங்கப்பட்டுக் கொண்டார். பின்னர் அவரே அதுபற்றிக் குறித்துச் செல்கின்றார். என். கே. ரகுநாதனின் கருத்தில் சிலவற்றையும் இதில் எதிர்த்திருந்தார். இறுதியில் தனது கருத்தைக் குறிப்பிடும்போது,

“டானியல், டொமினிக் ஜீவா என்ற தனி நபர் களையன்றி அவர்களின் சமூகப் பின்னணியைத் தாக்கும் முற்போக்கு இலக்கிய எதிர்ப்பாளராகவே மரபுப்

பண்டிதர்களையும், மார்க்ஸியப் பண்டிதர்களையும் சித்தரிப்பதற்கு ஈழத்து இலக்கிய வரலாறு வழிசையத் திருக்கின்றது என்பதும் மறுப்பதற்கில்லை”

என்று முடித்துள்ளார்.

தொடர்ந்து 1983-ல் திரு. சி. வன்னியக்குலம் “முற் போக்கு இலக்கியமும், அதன் எதிரணியினர்களும்” என்ற தலைப்பில் கந்தையா நடேசன் கருத்தை எதிர்த்திருந்தார் (1983:1:56). இவ்வாதத்தை கந்தையா நடேசன் அவர்கள் தொடக்கியதே தவறானது என்ற கருத்தில் எழுதியிருந்தார்.

“கற்பிதமான ஓர் அடித்தளத்தை வைத்துக் கொண்டு அதனை நிகழ்காலப் பிரச்சனையின் விளக்க மாக்க ஆசிரியர் முயல்வது யதார்த்தமாகாது, முற் போக்குமாகாது” (பக. 56)

எனக் குறித்து 1960-களில் நடந்த மறுபுப் போராட்டம் தனித்தே டானியல், டெரிவிக் ஜீவா ஆகியோருக்கு எதிரான போராட்டமல்ல என்பதை நிறுவ முனைந்திருந்தார் அப்போராட்டத்தை ஓர் உலக வியாபகமான இயக்கத்துக்கு எதிராக நிகழ்த்தப்பட்ட போராட்டமாகவே இனங்கண்டார்.

மேலும் இவர், ‘மார்க்ஸியப் பண்டிதர்கள்’ என கந்தையா நடேசன் குறித்த சொற்பிரயோகத்தின் பொருத்தப்பாடின்மையையும் சுட்டிக் காட்டி, அவர்களை ‘அதிருப்தியாளர்கள்’ அல்லது ‘அழகியல் வாதிகள்’ எனக் குறித்தல் பொருத்தமானது என்ற கருத்தையும் வெளியிட்டிருந்தார். அவர்களை இனங்காட்டியதுடன் அவர்களின் இலக்கிய நிலைப்பாட்டையும் சில உதாரணங்கள் மூலம் எடுத்துக் கூறிச் செல்கின்றார். இறுதியில் ஈழத்தில் தற்போதைய அரசியல், சமூக, பொருளாதார நிலைமைகள் இவ்வாறான இலக்கிய சம்வாதங்களுக்கு ஊக்கமளிப்பன யாக இல்லை,

என்ற நிலைப்பாட்டைத் தெரிவித்து எல்லோரும் ஒன்றாகத் திரண்ட ஓர் எழுத்தாளர் பேரவை ஈழத்தில் இன்று அவசிய மாகினிட்டது என்பதையும் கூறி முடித்திருந்தார்.

காவலூர் எஸ். ஜெகநாதன் ‘வரலாற்றின் பாதை வெளிச்சமாக இருக்கிறது’ என்ற தலைப்பின்கீழ் தொடர்ந்த போது, காத்திரமான விவாதங்கள் நடைபெறுவதும் இலக்கியப் பத்திரிகைகள் அவற்றுக்குக் கனம் அமைப்பதும் ஆரோக்கியமானவையே. ஆனால், கந்தையா நடேசன் தொடக்கி வைத்த இவ்விவாதம் சரித்திரத்தைப் புரட்டியோ அல்லது கோணலாக்கியோ ‘இழிசனர் வழக்கு’ பற்றி புதிய வியாக்கியானம் அளித்து எதையோ நிலைநிறுத்த அவசரப் படுவதாகவே உள்ளது என்ற கருத்தைத் தெரிவித்திருந்தார் (1983:2:25). இவரது கட்டுரை ‘இழிசனர் இலக்கியம்’ என்று குறிப்பிட்டது ஒரு சிலரைச் சுட்டியேயல்ல என்பதையும், மார்க்ஸியப் பண்டிதர்களின் நிலைப்பாடு, பிறபோக்கு வாதங்கள் புதிய புதிய உத்திகளைக் கையாண்டதன் வெளிப் பாடே என்பதையும் குறித்துச் செல்வதாக உள்ளது. இறுதியில்,

“வெளிச்சமாக இருக்கிற வரலாற்றுப் பாதையில் க. ந. போன்றவர்களும் அவரே விவரிக்கிற பட்டியலில் தலைமையிடம் பிடித்து விடுவாரோ என்பதுதான் எமது கவலையெல்லாம்”

என்று முடித்திருக்கிறார்.

இதே இதழில் மு. அனாதரட்சகன் என்பவர் “முற் போக்கு இலக்கியமும் அதன் எதிரணியினரும்” என்ற தலைப்பின்கீழ் ‘சில மனப்பதிவுகள்’ என்ற குறிப்பையும் கொடுத்து,

“இவ்விவாத மேடை ஈழத்து இலக்கிய உலகின் கடந்த கால நிகழ்கால வரலாற்றுப் போக்கினையும்,

விபாராட்டங்கலையும் பற்றிய பயனுள கருத்துக்கள் பலவற்றை வெளிக்கொணர்ந்தது” (பக. 83:2:50)

என்று தனது பார்வையில் வெளிப்படுத்தியிருந்தார். அத்துடன் கந்தையா நடேசனின் ‘இழிசனர் இலக்கிய’ குறியீடு பயன்படுத்தப்பட்ட விதம் பற்றிய செய்திகளை நிராகரித்துச் செல்கின்றார். முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் நடத்திய மகத்தான் போராட்டத்தை மறுதலிப்ப தாகவே அவை உள்ளன என்பதையும் குறிப்பிடுகின்றார். முற்போக்கு இலக்கியங்களில் பாமர மக்களின் பேச்ச வழக்கைக் கையாண்டமை தனிக்க முடியாததும் அக்கால கட்ட இலக்கியத் தேவையுமோகும். இது டானியல், டொமினிக் ஜீவா போன்றோர் இருந்ததனால்தான் ஏற்பட்ட ஒன்றாகக் கருத முடியாது. ஆகவே ‘இழிசனர் இலக்கியம்’ என்ற குரல் படைப்புக்களின் அடிப்படையில் எழுந்ததே தவிர தனி நபர்களைக் குறித்து எழுந்ததல்ல என்பதை வற்புறுத்திக் கூறுகிறார் இக்கட்டுரை ஆசிரியர்.

“மார்க்ஸியப் பண்டிதர்கள்” பற்றி க.ந. குறிப்பிட்டதை விடச். வன்னியகுலம் குறிப்பிட்டதே சரியானது என்ற கருத்தைத் தந்து ‘அதிருப்தியாளர்கள்’ என்று அழைக்கப் பட வேண்டிய இவர்கள் ஒரு விஞ்ஞான பூர்வமான தத்துவத் துக்கு மாறான கருத்தைக் கொண்டார்கள் என்பதையும் காட்டிச் செல்கிறார். இவரது கட்டுரைகளில் முற்போக்கு அணியினரின் இலக்கியக் குறைபாடு ஒன்றையும் சுட்டி பிருக்கிறார்

‘சிங்களப் பெரும் தேசியவாதமும் அதன் விளை வாக இன ஒடுக்கு முறையும் இன ஒதுக்கலும் கூர்மை யடைந்துள்ளதை எவரும் மஹுக்க முடியாது. இந்நிலையில் ஒடுக்கப்படும் இனம், அரசியல் ரீதியாக விடுதலை வேண்டி நிற்பதை உணர முடிகிறது. இவ்வாறு எம்கண் முன்னே எரிகின்ற பிரச்சனைகளைப் புறக்கணித்து விட்டு வாய்ப்பாட்டு முறையில் யதார்த்த இலக்கியம்

படைப்பதாகக் கூறிக் கொண்டு இறுமாந்திருக்கும் முற்போக்கு அணியினரின் போக்கு நியாயமானதா என எண்ணாத் தோன்றுகிறது” (பக. 53)

என்று குறிப்பிட்ட அவர் இறுதியில் என். கே. ரகுநாதனின் முற்போக்காளரிடையே ஒற்றுமை எதிர்ப்பார்ப்பைத் தானும் வேண்டிக் கட்டுரையை முடிக்கின்றார்.

இதையுடுத்து சி. ராஜமனோகரன் என்பவர் ‘முற்போக்கு இயக்கத்தினரும் இழிசனர் இலக்கியமும்’ என்ற தலைப்பின்கீழ் சில பின்னணித் தகவல்கள் என்ற குறிப்புடன் தொடர்கிறார். ‘இழிசனர் இலக்கியம்’ என்ற கோஷத்தைப் பழையமைவாதிகள் ஏன் எழுப்பினார்கள் என் பதற்கு [தான் ஒரு கருத்தைக் கூறி டானியல், டொமினிக்] ஜீவானின் முகிழிப்பு பற்றியும் குறித்துச் செல்கின்றார். அப்போதைய சமூக அமைப்பையும் அதனால் உருவான சாதி அகம்பாவமும் நவீன முற்போக்கு இலக்கியத்தை எதிர்க்கத் தூண்டியது என்றும், இந்த எதிர்ப்பு குறிப்பாக அதில் முனைப்புடன் செயற்பட்ட டானியல், டொமினிக் ஜீவா ஆகியோரைத்தான் தாக்கியது என்பதையும் ஏற்றுக் கொண்டு,

“சமுதாயத்தின் பலவீனத்தைத் தமது பலத்துக் காகப் பாவிக்க எண்ணியவர்கள் ‘இழிசனர் இலக்கியம்’ என்ற கோஷத்தை முன்வைக்க முயன்றனர். ஆனால், அம்பு எய்யப்பட்டது. குறிப்பிட்ட சிலரை நோக்கித்தான் என்ற க. ந. வின் கருத்துச் சரியான காலத்தில் சரியாகவே வைக்கப்பட்டுள்ளது” (பக. 52)

இவ்விவாதத்தைத் தொடக்கி வைத்தவரே முடித்து வைக்கும் நிலையில் தொடர்ந்து மூன்று இதழ்களில் “ஆனை பார்த்தவர்களுக்காக” என்று முதல் கட்டுரையிலும் (1983:9) “அநுதாபப் படுகிறேன்” (1983:11) என்று இரண்டாவது கட்டுரையிலும், “ஆனை பார்த்தவர்களுக்காக

அநுதாபப்படுகிறேன்” (1983:12) என்று முன்றாவது கட்டுரையிலும் தலையங்கம் இட்டு வாதத்தை முடித்து வைக்கின்றார்.

இக்கட்டுரைகளில் இதுவரை நடந்த விவாதத்தால் தன் கருத்து மாற்றப்படவில்லை என்பதையும் மாற்றக் கூடிய சிறந்த ஆதாரங்கள் தரப்படவில்லை என்பதையும் சுட்டிச் செல்கின்றார். இவரின் கருத்துக்களை மேற்கொள்காட்டி நிராகரித்தவர்களின் நியாயங்களை ஆராய்ந்து மறுத்துள்ளார்.

‘வரலாறு என்பது நிகழ்காலத்துக்குரியதொன்று மாத்திரமல்ல. கடந்த காலத்தையும் உள்ளடக்கிய தாகும். மரபுப் பண்டிகர்கள் டானியல், பொமினிக் ஜீவா ஆகிய இருவரையும் தமது இலக்காக வைத்தே தாக்குதல் நடந்தினர் என்பது கடந்தகால வரலாறு. டானியல், பொமினிக் ஜீவா என்பவர்களை இலக்காக வைத்து பொதுவாக இவங்கை முற்போக்கு அனியை இன்று தாக்குபவர்கள் மார்க்ஸிஸப் பண்டிதர்களாகக் காணப்படுகின்றனர் என்பது இன்றைய வரலாறு...’

இன்றைய வரலாற்றினைத் தெளிவுபடுத்த வேண்டு மாயின் இவ்வரலாற்றின் ஊற்றாக விளங்கும் கடந்த கால வரலாற்றுத் தொடர்ச்சியை ஏடுத்து முன் வைக்க வேண்டியது தவிர்க்க முடியாததொன்றாகிறது’ (1983:11:47)

என்று தான் முதற் கட்டுரையை எழுதியதற்கான நியாயப் பாட்டைத் தருகின்றார். தனது கட்டுரையின் பிரதான அம்சத்தைத் தானே கூறவேண்டிய கடப்பாட்டில் போலும்,

“யாழ்ப்பாணத்தின் சமூக வாழ்க்கையில் கடந்த முப்பது ஆண்டுக் காலத்தில் முதன் முதல் தீண்டாமை ஒழிக்கப்பட்டது இலக்கியத்தில்தான் – கலைத்துறையிற் கூட அல்ல. அதன் உள்ளீடான், போராட்டத்தை

எடுத்துச் சொல்வதே எனது கட்டுரையின் பிரதான அம்சமாக அமைந்தது.” (1983:12:13) என்கிறார்.

இவரது நியாயப்பாடுகள் வந்த டிசம்பர் இதழிலேயே “யானை பார்த்த குருடர்” என்ற ஒரு கடிதத்தை என். கே. ரகுநாதன் எழுதியதாக மல்லிகை பிரசுரித்திருந்தது. அக்கடிதத்தில் தனது முன் கருத்தையே நிறுவியிருந்தார்.

1984விலும் இது தொடர்பாக கந்தையா நடேசன் எழுதியிருந்தார். “மீண்டும் மீண்டும் ஆணைதான் பார்ப்போ மென்று” என்ற தலைப்பில் எழுதப்பட்ட அக்கட்டுரையில் பேராசிரியர் சிவத்தம்பியின் கருத்தையும் குறிப்பிட்டு தன் கருத்தை வலியுறுத்தியிருந்தார். இத்துடன் இவ்விவாதம் முடிந்ததாக மல்லிகை ஆசிரியர் குறித்திருந்தார்.

இதே இதழில் ‘எழுத்து முற்போக்கு இலக்கியம் பற்றி விளங்காத மேற்கோளும் விளங்க மறுத்த உண்மையும்’ என்ற தலைப்பின் கீழ் அரசிந்தன் என்பவர் எழுதியிருந்தார் (1984:1:47). இவரும் கந்தையா நடேசனின் கருத்தை நிராகரித்து.

“19ம் நூற்றாண்டில் கைத்தொழிற் புரட்சியின் ஆரம்பத்துடன் தொழிலாளர்க்க இலக்கியங்களின் கையும் மேலோங்கத் தொடங்கிவிட்டது. தொழிலாளர்க்கத்தைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்கள், அரசியல் சமூக முரண்பாடுகளை வர்க்க முனைப்புடன் சித்திரிக்கத் தொடங்கிய போதெல்லாம் அவர்களின் படைப்புக்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டதையும் தீயிட்டுக் கொளுத்தப் பட்டதையும் உலகம் நன்கறியும்.” (பக: 47)

என்று உலகெங்கும் இவ்விலக்கியப் பிரச்சனை நடந்ததையும் அது எழுத்தில் மட்டும் அதுவும் டானியல், டொமினிக் ஜீவர் ஆகியோர் எழுத்துலகில் புகுந்ததனால் தான்

தோன்றியது என்ற கருத்தையும் நிராகரிக்கின்றார். மேலும், கந்தையா நடேசனின் இத்தகைய அனுகுமுறை ஆரோக்கியமான ஒன்றால் என்பதையும் கூறி முடிக்கின்றார்.

இந்திலையில் இவ்விவாதங்கள் பற்றிச் சிலர் வெளியிட்ட கருத்துக்களை நோக்கலாம்:

முதலில் இவ்விவாதம் பற்றி பேராசிரியர் சிவத்தமிழ் அவர்களின் கருத்தை நோக்கலாம்.

“எழுபதுகளின் இறுதியிலும் எண்பதின் தொடக்கத் திலும் விமரிசனத் துறையில் சுவாரசியமான விவாதங்கள் ஏற்படலாயின... இப்பொழுது முற்போக்காளர்கள் என்று கருதப்படுவெர்களுக்கிடையே ஒரு இலக்கிய விவாதம் நடைபெற்று வருகின்றது. 1950, 60களின் சாதியனர்வு பெற்றிருந்த இடத்தை இது மதிப்பிட முயல்விரது. தமிழ் மக்களின் அரசியற் குழல் இன்றிருக்கும் நிலையில் சாதிப்பிரச்சினை பெற வேண்டிய இடம் பற்றித் தோன்றியுள்ள ஒரு சிரத்தையே இந்த விவாதத் துக்குக் காரணமாக அமைந்துள்ளதனாலாம்.”¹³

எனக்கிறார், இவ்விவாதங்கள் சமகால இலக்கியப் படைப்புக்கள் பற்றிய படைப்பியற் பிரச்சனைகளைத் தெளிவுபடுத்தும் நடைமுறை விவாதங்களாக அமையாமல் இலக்கிய வரலாறு பற்றிய விவாதங்களாக அமைந்து விட்டதையே ஈட்டுகின்றார். இலக்கிய வரலாறுகளும் விமர்சனத்துக்கு அவசியமானதோன்றே, அந்த வகையில் இவ்விவாதங்கள் விமர்சனப் பிரச்சனைகள் சிலதைத் தொட்டுச் செல்கின்றன எனலாம்.

அடுத்து, இவ்விவாதம் பற்றி முருகபூபதி அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றன,

“கந்தையா நடேசனால் கடந்த வருடம் ஆரம்பிக்கப்பட்ட விமர்சனத் தொடரும் அதற்கு எழுந்த பதில்:

களும், மறு பதில்களும் மல்லிகையின் வளர்ச்சிப் பாதையில் முக்கியமான மைல்கற்கள் என்று கூடச் சொல்லலாம்.”⁴

எனகிறார், இவ்வாறு இவர் குறிப்பிடுமளவிற்கு இவ்விவாதங்களின் தேவைப்பாடு எண்பதுகளில் முக்கியம் பெற்றவையாக, குறிப்பிடத்தக்க பின்னோட்டிய ஒரு நிலைப் பாட்டைத் தெளிவுபடுத்துவனவாக இருந்திருக்கின்றன.

1982ல் தொடங்கி 1984 வரை தொடர்ந்த இந்த வாதப் பிரதிவாதங்களை ஓர் இலக்கிய விமர்சனச் சர்ச்சையாகவே கொள்ளலாம். ஏனெனில், அறுபதுகளில் இருந்து மிக முனைய்யாக இருந்த இலக்கியங்கள் முற்போக்கு இலக்கியங்களே. இவையே முற்போக்கு எதிரணியினரால் இங்கைக்கும், கண்டிப்புக்கும் உள்ளானவை. இவ்விலக்கியங்களின் உள்ளடக்கத் தன்மையாலும், அதன் வெளிப்பாட்டு முறையாலும் இவை இம்மைக்கு உள்ளானது. அவ்விம்மைகளையெல்லாம் திராணியற்றதாக்கி மிக உத்வேகத்துடன் முற்போக்கு இலக்கியம் படைப்பதற்குப் பக்கபலமாக இருந்தது இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம். இந்நிலையில் முன்பு நடந்த மரபு, மண்வாசனைப் போராட்டங்களைத் திரும்பிப் பார்க்கும் ஒரு நிலைப்பாடு சம்கால முற்போக்குப் பிளவினால் ஏற்பட்டதொன்றாகவே காணப்படுகின்றது. எப்படியாயினும் இங்கு சுட்டப்படும் மிக முக்கிய கருத்து, இலக்கிய விமர்சனம் சம்பந்தமாக (அது உள்ளடக்க விமர்சனமாகவோ, வெளிப்பாட்டு நிலை பற்றிய விமர்சனமாகவோ இருக்கும்) ஏற்பட்ட இச்சனைகளே. முற்போக்கு எழுத்துக்களை விமர்சிக்கப் போயே இப்பிரச்சனை ஏற்படுகின்றது. இது தவிர்க்க முடியாததொன்றே. எனவேதான் இதை இலக்கிய விமர்சனச் சர்ச்சையாகக் கொள்ளக் கூடிய தாக இருக்கின்றது. இச்சர்ச்சை மல்லிகையில், படைப்பைப் பற்றியும் படைப்பாளியைப் பற்றியதுமாக அமைந்திருந்தது. அத்துடன் ஒரு வரலாற்று விமர்சனமாகவும் அமைந்திருந்து

தது. அதாவது வரலாறு நோக்கிய விமர்சனம் என்றும் கூற வாம் போல் உள்ளது.

படைப்பு ஒன்றை விமர்சிக்கையில் எடுத்துக் கொள்ளப் பட்ட கோட்டாடு பற்றிய ஒரு விவாதமும் மல்லிகையில் இடம் பெற்றிருந்தது. 1985ம் ஆண்டு பேராசிரியர் சிவத் தம்பி சேரனின் கவிதைகளை விமர்சனம் செய்தபோது, அதில் இலங்கையின் முன்னெண்ய மார்க்கிய நோக்கில் இருந்து இன்றைய மார்க்கிய நோக்கு வேறுபட்டிருக்கும் முறைமையையும் அதற்குக் காரணமான அரசியல், சமூக நிலைப்பாடுகளையும் குறிப்பிட்டிருந்தார். இதன்போது, ஆசிரியர் இலங்கையில் மார்க்கியத்தின் தேசியப் பரிமா ணத்தை முனைப்பாக வைத்து இரு பிரிசினரையும் வேறு படுத்தியிருந்தார். இப்பகுப்பு நோக்கல் இன்றை தலை முறையினரைக் குற்றும் சாட்டுவதாக உள்ளது என்ற நிலையில் சோ. கிருஷ்ணராஜா அவர்கள் கண்டித்திருந்தார். (1985:5) இதைப்பற்றிய ஒரு குறிப்பையும் சாந்தன் என்ப வர் வெளியிட்டிருந்தார். (1985:7:5) இதே இதழில் சிவத் தம்பி அவர்கள் தன் கருத்தைத் தெளிவுபடுத்துமுகமாக ‘இலங்கையின் இன்றைய தமிழ் இளைஞர் தலைமுறையும், இத்தலைமுறையினர் மார்க்கியத்தை வரித்துக் கொண்ட வரலாற்றுப் பின்னணியும்’ என்ற தலைப்பில் கட்டுரை ஒன்றை எழுதியிருந்தார் (பக:21). இக்கட்டுரை சோ. கிருஷ்ணராஜாவின் வேறுபட்ட விளங்கிக் கொள்ள வைத் தவிர்ப்பதுடன் இன்றை மார்க்கிய நோக்கின் வரலாற்றுப் பின்னணியையும் தெளிவுபடுத்தியிருந்தார். தேசிய நிலைப்பட்டு (முழு இலங்கையையும் அகப்படுத்தி) நின்ற மார்க்கியம் பின்னர் தமிழ்த் தேசியம் (தமிழ் இனம்) என நின்றதை வரலாற்றுப் பின்னணியுடன் வெளிப்படுத்தியிருந்தார். இவ்வெளிப்பாடு ஈழத்து விமர்சனத் துறையின் மார்க்கிய நோக்கில் ஒரு தெளிவை, அதைப் பலரும் அறியும் ஒரு வாய்ப்பைத் தந்திருந்தது.

மார்க்சிய நோக்கு நிலையின் மாற்றம் பற்றிய பிரக்ஞானம் கொண்டிருந்தால்தான் இன்றைய படைப்புக்களை, விமர்சகர்கள் சரியாகப் புரிந்து விமர்சனம் செய்ய முடியும் என்ற நிலையில் பேராசிரியரின் கட்டுரை மிக அவசியமானதோன்றே.

‘தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றைச் சில உன்னத நிகழ்வுகளாக நோக்காமல் சமூக இயக்கப் போக்குகளின் விளைவுகளாகக் காணவும் மார்க்சியத் திறனாய்வே வழி கோலியது. இலக்கியத்தின் சமூகப் பெறுமானத்தையும் அதுவே வலியுறுத்தியது.’¹⁵

இந்நிலையில் மார்க்சியத் திறனாய்வு நோக்கை வரித்துக் கொண்ட அனைவருக்கும் மார்க்சிய நோக்கு நிலை வேறு பட்ட முறையை தேவையானதே.

வரலாற்றின் மீஸ்பார்வையை ஸ்திரப்படுத்தும் நோக்கில் இடம்பெற்ற இன்னுமொரு சர்ச்சை மல்லிகையில் வெளியாகியிருந்தது. இது ‘இசை நாடகங்களும் சலுகை மறுக்கப் பட்ட மக்களும்’ என்ற தலைப்பில் காரை செ. சந்தரம் பிள்ளையால் தொடக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தது. வரலாற்றில் மறைக்கப்பட்ட உண்மைகள் பற்றியதாக இச்சர்சை இடம் பெற்றிருந்தது. இதில் எஸ். தம்பியையா, தம்பி ஜயா கலாமணி ஆகியோர் பங்கெடுத்துக் கொண்டனர்.

இவ்விதமான சர்ச்சைகள் விமர்சனத்துக்குரிய சில நிலைப்பாடுகளைத் தெளிவித்திருந்தன எனலாம். அத் தெளிவு வரலாறு பற்றியதாகவும், கொள்கை பற்றியதாகவும் இருந்திருக்கின்றது.

2. 2 கோட்பாட்டு விமர்சன ஆய்வுகளும் விமர்சனக் குறிப்புகளும்

‘இலக்கியப் படைப்புக்களை விளக்குவதற்கும் அவை பற்றி அபிப்பிராயம் கூறுவதற்கும் அவற்றை

வணகப்படுத்தி மதிப்பிடுவதற்கும் உரிய பொதுவான அடிப்படைகளையும் அளவு கோல்களையும் வசூப்பதைக் கோட்பாட்டு விமர்சனத்துள் அடக்குவர்.”¹⁶

இந்த வணகயில் உருவ, உள்ளடக்க ஆய்வில் அழகியற் கோட்பாடு, சமூகவியற் கோட்பாடு கொள்கையளவில் பயன் படுத்தப்பட்டது. இலக்கியம் ‘கலை கலைக்காகவே’ என் நிருந்தபோது அழகியற் கொள்கை நிலைப்பட்டதாகவும் ‘கலை சமூகத்திற்காக’ என்றபோது சமூகவியற் கொள்கை நிலைப்பட்டதாகவும் உணரப்பட்டது. கால வரன்முறையை ஒட்டி அழகியலை அடுத்து சமூகசீயல் தோன்றியபோது, சமூகவியலிலும் அழகியல் வற்புறுத்தப்பட்டது. இதனால் அழகியல் காரசாரமான சர்ச்சைக்கு உரியதொன்றாக நவீன உலக அரங்கில் மாறினிட்டது. தமிழில், ‘அழகியல்’ முழுமையான இலக்கியக்கொள்கை என்ற அளவில் மிகச் சமீப காலத்திலேயே இடம்பெற்றதாக பேராசிரியர் க. கைலாச பதி குறிப்பிடுகின்றார்.¹⁷ அதன்பின் உருவான சர்ச்சைகள் ஈழத்தில் எண்பதுகளில் முனைப்புடன் செயற்பட்டதைக் காணலாம்.

‘எண்பதுகளில் இலக்கியத் திறனாய்வு பற்றி நோக்குகையில், எண்பதுகளின் தொடக்கத்தில் நடை பெற்ற இலக்கிய அழகியல் பற்றிய சர்ச்சை முக்கிய மானதாகத் தோன்றுகின்றது.’¹⁸

என எம். எ. நுஃமான் அவர்கள் குறிப்பிடுவது மேற்கூறிய கருத்தை வலுவுட்டுகின்றது எனலாம்.

�ழத்தில் அழகியற் கோட்பாடு குறிப்பாக முற்போக்கு இலக்கியங்களின் மதிப்பீட்டுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டபோது, முற்போக்கு இலக்கியம் அழகியற் குறைபாடுடையதாகவே இனங்காணப்பட்டது. இக்கருத்துக்குச் சார்பாக 1979ல் வெளிவந்த ‘இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம்’ என்ற நூலும் சில கருத்துக்களைக் கூறி

யிருந்தது இதையடுத்து 1979ல் முற்போக்கு இலக்கிய விமர்சகர்களுள் குறிப்பிடத்தக்க ஓர் இடத்தைப் பெற்றிருந்த பேராசிரியர் கலாசபதி அவர்கள் ‘சமர்’ என்ற சஞ்சிகை யில் ‘முற்போக்கு இலக்கியத்தின் அழகியல் பிரச்சனைகள்’ என்ற கட்டுரை ஒன்றை எழுதியிருந்தார்.

“ஆழமாக நோக்கினால் கலவூதிகள் அறிந்தோ அறியாமலோ சமுதாய மாறுதலுக்காகப் பாடுபடும் எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களையே அழகியவின் பெயரில் நிராகரிக்கின்றனர். இது தற்செயல் நிகழ்ச்சியல்ல; வர்க்க முரண்பாட்டின் பிரதிபலிப்பாகவே உள்ளது.”¹⁹

என்று அவர் குறிப்பது இலக்கியத்தில் அழகியலை வளியறுத்துவது முற்போக்குக்கு விரோதமானது என்ற நிலையைத் தருவதாக இருந்தது. இவரது கட்டுரையின் எதிர் நிலைப்பாடுகள் ‘அலை’ என்ற சஞ்சிகையில் காரசாரமாக விவாதிக்கப்பட்டது. எனினும் இதன் அனுகுமுறையும், தொனியும் ஆக்கழூர்வமான கருத்துப் பரிமாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதற்குப் பதிலாக கோஷ்டி மனப்பான்மையையே வளர்த்தது என எம். எ நுஃமான் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்.”²⁰

இந்தப் பின்னணியில் மல்லிகையில் சில கோட்பாட்டு விமர்சன ஆய்வுகள் இடம்பெற்றிருந்தன. அதில் முற்போக்கு இலக்கிய விமர்சகர்களுள் குறிப்பிடத்தக்க இடத்தைப் பெற்றவர்களுள் மற்றொருவரான பேராசிரியர் கா. சிவத் தம்பி மல்லிகையில் ‘அழகியல் விமர்சனத்தை நோக்கி...’ என்ற கட்டுரையை எழுதியிருந்தார். (1980:9019) அதில்,

“அழகியல் விமர்சனத்தின் ஆரம்ப அவதானிப்புக் களே இப்பொழுது காணப்படுவதால், இவ்விமர்சனங்கள் பிரதானமான கோட்பாடுகள் பற்றிய ஆய்வுகளாகவே உள்ளன. இவை குறிப்பிட்ட ஓர் இலக்கிய கர்த்தா பற்றிய அழகியல் மதிப்பீடாகவோ அன்றேல் குறிப்பிட்ட ஓர் இலக்கிய ஆக்கம் பற்றிய வரன்முறை

யான அழகியல் மதிப்பீடாகவோ அமையாது, தமிழுடன் இவற்றை இணைப்பதற்கான தேவையையும் சாத்தியப் பாடுகளையும் ஆராயும் புலம் தேடும் ஆய்வுகளாகவே காணப்படுகின்றன.” (பக்க:19)

என அழகியல் கோட்பாடு தமிழில் செயற்படுத்தப்படும் நிலையைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேல்நாட்டு இலக்கிய விமர்சனக் கோட்பாடுகளையும் பெற்றுக் கொண்ட நாம் இதுவரை பிரயோக விமர்சகர்களையே தோற்றுவித்துள் வோம். விமர்சன தத்துவநூனிகளைத் தோற்றுவிக்க வில்லை. தமிழிலக்கியப் பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வுகாண முனைந்ததன் வழியாகத் தோன்றிய ஒர் இலக்கிய விமர்சனக் கோட்பாடோ இலக்கிய விமர்சன ஞானியோ இன்னும் எம்மிடையே தேன்றவில்லை, என்ற கருத்துக்களையும் பேராசிரியர் குறித்திருந்தார். தமிழ் இலக்கிய விமர்சனத் துறையிலே அழகியல் விமர்சனம் பற்றிய புத்தி நிலை ஈர்ப்பு தனிக்க முடியாததும், பிறபோட முடியாததுமான ஒரு வளர்ச்சியாகும் என்ற நிலையில் அழகியல் விமர்சனம் பற்றிக் கூறிச் செல்கின்றார்.

அழகியல் விமர்சன நோக்கை இலக்கியத்திற்கு மாத்திரம் வரையறை செய்யக்கூடிய ஒரு முறைமையாகக் கொள்ளாது, கலவ கலைகள் பற்றிய விமர்சன முறைமை என்ற கருத்தையும் தருகிறார்.

‘கலைகளின் ஆக்கம், ஆக்கத்துக்குக் காரணமான உள்ளியல் நிலைகள் அந்த உள்ளியல் நிலைகளுக்கும் சமூகச் சிந்தனைக்குமுள்ள தொடர்பு, சமூகச் சிந்தனைக் கும் சமூக வாழ்க்கைக்குமுள்ள தொடர்பு ஆகியன பற்றிய ஆய்வாக அது விளக்கும்.’ (பக்க:20)

எனக் குறிப்பிட்டவர், இலக்கியத்திலே இந்நோக்கு ரச அனுபவத்தை ஏற்படுத்துவதற்குக் காரணமாக அமையும் இலக்கியப் பொருளின் அமைப்புக்கூறுகள் பொருளாமைதி பற்றிய ஆய்வாகவும், ரச மனோ நிலைக்கும் ரசநு பவம்

சம்பந்தப்படாத மனோ நிலைக்கும் உள்ள வேறுபாடுகள் பற்றிய ஆய்வாவும் இருக்கும் என்ற கருத்தையும் தருகின்றார். இதன் மூலம் அழகியல் விமர்சன நோக்கு இலக்கியத்தில் எவ்வாறு அமையும் என்பதைச் சுட்டிச் செல்கின்றார். இத்துறையை நாம் வளர்ப்பதற்கு அழகியல் சம்பந்தமான பல விடயங்களைத் திட்டவட்டமாக விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்ற நிலைப்பாட்டையும், கூறி அதிலே அழகியல் நோக்கிலே கண்டிக்கப்பட்ட முற்போக்கு இலக்கியத்தில் அழகியல் பற்றிச் சிந்திக்கும்போது பல விடயங்களை விளங்கிக் கொள்வதன் அவசியத்தையும் வற்புறுத்தி யிருந்தார்.

பேராசிரியர்து இன்னொரு கட்டுரையான “அழகியல் மார்க்கியமும் மார்க்கிய அழகியலும்” எண்பது முற்போக்கு இலக்கியத்திற்குரிய அழகியலை ஆராய்வதாக இருந்தது. அதில் சமகால தமிழ் இலக்கிய விமர்சனச் செல்நெறிகளுள் முக்கியமான இரண்டு விடயங்களைச் சுட்டிக் காட்டி யிருந்தார்.

1. ஜனரஞ்சக இலக்கியமும் அது காத்திரமான இலக்கியத்தைப் பாதிக்கும் வகையும்.
11. சமூக நோக்குடன் எழுதப்படும் ஆக்க இலக்கியங்களின் அழகியல் அம்சங்கள் பற்றிய சிரத்தை

இதில் இரண்டாவது விடயம் பற்றி நோக்குபவர்களை மார்க்கிய எதிர்ப்புவாதிகள் என்றும், மார்க்கிய நிலைப்பாட்டினை ஏற்றுக் கொள்பவர்களாகக் காட்டிக்கொண்டு மேற்குறித்த சமூக நோக்கமுடைய எழுத்தாளரின் (அவர்கள் மார்க்கிய நிலைப்பட்டவர்கள்) ஆக்கங்களின் அழகியற் போதமைகளை எடுத்துக்காட்டுபவர்கள் என இரு பகுதி யினராக இனங்கண்டு இரண்டாவது பகுதியினரின் பணி பற்றியே இக்கட்டுரையில் கூறிச் செல்கின்றார். இது முற்போக்கு இலக்கியத்தின் அழகியல் சம்பந்தமான நிலைப்பாடுகளைக் கெள்ளர்ந்தது.

அழகியற் போதாமைக் குறைபாடு உடையவர்கள் எனக் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்கள் முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள்தான். இவர்களுடன் இவர்களின் எழுத்துக்கு முக்கியத் துவம் கொடுத்த விமர்சகர்களும் தாக்கப்பட்டதுண்டு. அழகியற் போதாமை பற்றிக் குறிப்பிடுபவர்களின் வாதத் தைச் சுருக்கமாக நோக்கின் ‘இலக்கியம் என்பது சில தனித் துவமான பண்புகளைக் கொண்டது. முதலில் இலக்கியமாக இருத்தல் வேண்டும். அதன் பின்னரே மார்க்சிய இலக்கியமாக இருத்தல் வேண்டும்’ என்பதேயாகும். இவர்கள் மார்க்சிய விரோத உணர்வுடன் விமர்சனத்தில் இறங்க வில்லை என்பதை தாங்களே வற்புறுத்திக் கூறுபவர்களா தனின், இக்கொள்கைக்கு எதிராக, அதற்கு விரோதமான முயற்சிகளில் ஈடுபட மாட்டார்கள் என்ற நம்பிக்கையையும் இக்கட்டுரையில் தெரிவித்திருந்தார் பேராசிரியர். அழகியலை வற்புறுத்தும் இவர்கள் அதை எவ்வாறு மார்க்சிய எழுத்தாளன் கையாளலாம் என்ற நிலையையும் குறிப்பிடுதல் வேண்டும். அதனை அவர்கள் தெளிவாகக் கூறுகையில் பின் வரும் இரண்டு நிலைப்பாடுகளை அடிப்படையாகக் கொள்ளல் வேண்டும் என்ற நோக்கில் பின்வருமாறு தருகிறார்.

“இன்றைய கட்டத்தில் மார்க்சிய எழுத்தாளர்கள் தமது உந்து சக்தியாக அமையும் ‘மக்கள் பால் நேயம்’ எனும் கோட்பாட்டை எவ்வாறு கையாளவது என்றும், இன்றைய நிலையில் இன்றுள்ள தமிழ்க் கலை இலக்கியத்தின் வர்க்க இயல்பு யாது? இந்த வர்க்க அடிப்படைகளை அறிந்து கொள்ளும் முறைமை யாது?’”
(பக்க:9)

இவற்றைக் கூறாது மார்க்சிய அழகியல் பற்றி நோக்க முடியாது என்ற நிலைப்பாட்டுடன் இத்தகைய கருத்துக்களைப் பேராசிரியர் தந்திருக்கின்றார். (1981:7:9) எனவே, இத்தகைய ஒரு நோக்கில், மார்க்சிய எதிர்ப்பாளர்களான

விமர்சகர்களின் அனுஙு முறைகள் இல்லாது அது மார்க்ஸிய எழுத்தாளர்கள் மீதான தாக்குதலாக மேலோங்கி நிற்பதால் அவ்விமர்சகர்களின் மார்க்ஸிய நிலைப்பாடு சந்தேகத்துக் குரிய ஒன்றாகவே இருக்கும் என்ற முறையில் இறுதியாக கட்டுரையை முடித்துள்ளார்.

மேற்குறித்த இரண்டு கட்டுரைகளும் எண்பதுகளின் ஆரம்பத்தில் நடந்த அழகியல் பற்றிய சர்ச்சைகளின் நிதானித்த ஒரு வெளிப்பாடு என்று கூறலாம். எவ்வாறா யினும் இவை மார்க்ஸிய இலக்கியப் பிரச்சனையினாடாக அழகியற் கோட்பாட்டு விமர்சனத்தைத் தெளிவிக்க முயன்றவையே.

அடுத்து எண்பதுகளில் மல்லிகையில் வெளியான விமர்சனக் குறிப்புக்களை நோக்கும்போது, விமர்சனமானது பல்துறைப்பட்ட செயற்பாடுகளின் தன்மைகளுடன் இணைந்ததாகப் பரிணமிக்கும் நிலையை வெளிக்கொணர்ந்தது. இது விமர்சனத்துக்கும் கலை, இவக்கியத்துக்குமுள்ள தொடர்பின் நிலைகளாலும், மேல்நாட்டுக் கொள்கை களுடன் இணைவு பெறுத்தக்க நிலைமைகளாலும் ஆராயப் பட்ட ஒரு நிலைப்பாட்டை வெளிக்காட்டுகின்றது.

அந்த வகையில் சபா. ஜெயராசா அவர்களின் “வமர்சனங்களுக்கு ஆய்வு ஊட்டல்” என்ற தலைப்பிலான ஒரு கட்டுரை, விமர்சனங்கள், ஆய்வு நலன்களை உள்வாங்கும் நிலையையும், அதன் தவிர்க்க முடியாத அவசியத்தையும், அதனால் விமர்சனத்துறை பெறும் வளத்தையும் சுட்டிச் சென்றது. (1983:12:33)

“தகவல்களை ஒழுங்காகத் தேடிப்பெறுதல், சரியான மூலங்களில் இருந்து திரட்டுதல், பரிட்சித்துப் பார்த்தல், பாகுபாடு செய்தல், சமூக நோக்கிலே பிரயோகித்துப் பார்த்தல் போன்ற ஆய்வு நெறிகளுக்குரிய முறையியல்களை விமர்சனக் கலை உள்வாங்கும்

போது, அக்கலையில் ஆற்றலும், வினாத் திறனும் விளைதல் உண்டு ” (பக:33)

என்று அவர் குறிப்பிடுவதனால் விமர்சனத்துறைக்கு ஆய்வுட்டவின் தேவைப்பாட்டைத் தருகின்றார். பேராசிரி யர்கள் கைலாசபதி, வானமாமலை, சிவத்தம்பி போன் நோரின் விமர்சனங்கள் எமது தமிழ் விமர்சன அருங்கிக்கு வளர்முட்டியதென்றால், விமர்சனக் கலைக்கு அவர்கள் செலுத்திய ஆய்வுவளம் கருத்திற் கொள்ளப்படல் வேண்டும் என்ற கருத்தையும். விமர்சனத்தில் ஆய்வுவளத்தின் தொழிற் பாட்டுக்காகத் தருகின்றார். இந்த ஆய்வுத்தன்மை இல்லாத தூய அழியல்லாத விமர்சனங்கள் வலிமையான விமர்சனக் கலையாக்கமாகி விடுவதில்லை என்ற நிலைப்பாட்டையும் சுட்டிச் செல்கின்றார் இருதியில்,

“ஆய்வின் முடிவிலாச் செயல் முறைகளால், விமர்சனக் கலை என்றும் மீளமீளப் புதுப்பிக்கப்பட்டு வரும் பொழுது, அது இளமை சூடியவண்ணமே இருக்கும்.” (பக:35)

என்று கூறிக் கட்டுரையை முடித்துச் சென்றுள்ளார்.

இதனால் இவரது கட்டுரை, விமர்சனத்துக்குத் தேவையான ஒரு நோக்கினை எண்பதில் விமர்சனத்துறையில் பதித்துச் சென்றுள்ளது எனலாம்.

‘சமகால விமரிசனம் சில குறிப்புகள்’ என்ற தலைப்பில் சோ. கிருஷ்ணராஜா அவர்களின் கட்டுரை விமர்சனத்துக்கும் கலை இலக்கியத்துக்குமான தொடர்வினைச் செம்மையாகத் தத்துவவியல் தீவியில் விளக்கிச் செல்கிறது. அதன் போது சமகால விமர்சன நிலைப்பாடுகளை மேல்நாட்டு அறிஞர்களின் கருத்துக்களுடன் இணைத்து நோக்கி, சாத்தியப்பாடான கருத்துக்களை உள்வாங்கி, விளக்கியும் சாத்தியமற்றவற்றைக் குறித்து தவிர்த்தும் எழுதிச் செல்கிறார் ஆசிரியர். (1984:1:41)

“பெரும்தொகையான தரவு விபரங்களைத் தருவது கலை இலக்கிய விமரிசனத்தின் பணியல்ல. அதன் நோக்கம் வாழ்க்கையுடன் இணைந்ததாக, மனித வாழ்வின் பன்முகத்தான் ஆழ, அகலங்களை வெளிப் படுத்துவதாக அமைகின்றது.” (பக. 41)

என்ற நிலையில்தான் விமர்சனம் நோக்கப்பட்டுள்ளது. விமர்சனத்தின் நோக்கங்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில், ‘மிக முக்கிய நோக்கங்களில் ஒன்றாக கலை, இலக்கியப் படைப்பை மதிப்பிடுதல் என்பதையும், அதில் உள்ளடக்கிய கருத்தைத் தெளிவுபடுத்த முயலுதல் இன்னொன்று என்பதையும்’ கூறிச் செல்கிறார். தற்கால விமர்சனத்திற் கும் ஏனைய இலக்கிய ஆய்வுத் துறைகளுக்குமிடையிலான தொடர்பு பற்றியும் ஆராய்ந்துள்ளார்.

“விமர்சனத்தின் பங்கும் பணியும் கோட்பாட்டு ரீதியானதும், வரலாற்று ரீதியானதுமான இலக்கிய ஆய்வுடன் இணைந்து வளர்கின்றது.” (பக. 43)

என்றும் குறித்து விஞ்ஞான பூர்வமான இலக்கிய ஆய்வை யும் இத்துடன் இணைத்து நோக்கியுள்ளார். இக்கட்டுரை அடுத்த இதழிலும் தொடர்ந்து வெளியாகியிருந்தது. அதில் மேலைத்தேய ஆய்வாளர்கள் கலை, இலக்கியப் படைப்புக் களை அவை தோன்றிய சமூக, வரலாற்றுப் பின்னணியிலிருந்து விலக்கி, நோக்கும் நிலையையும் அது காலப் போக்கில் திருத்தம் பெற்றதையும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

‘கலை இலக்கியத் தோற்றப்பாட்டை தனிமைப் படுத்தி ஆராய்தலே விமர்சனத்தின் இலக்கு எனக்கருதிய பொழுதும் இக்குழுவின் சில பிரபலஸ்தர்கள் தமது கொள்கையின் குறுகிய தன்மையை உணர்ந்து பொதுவான வாழ்க்கை அம்சங்களுடனும், கலைஞரின் படைப்பாற்றலுடனும் தொடர்புபடுத்தி கலை இலக்கிய விமர்சனங்கள் அமைய வேண்டும் என்ற கருத்தைப் பிற்காலத்தில் முன்வைத்தனர்.” (பக. 11)

என்று குறிப்பிடுவதனால் மேற்குறித்த விடயம் தெளிவாகின்றது. கலைஞரின் படைப்பாற்றலைத் தெளிவு படுத்தலும் விமர்சனத்தின் முக்கிய ஒரு பண்பாகக் குறிப்பிடு விண்றார். அதன்போது எந்தளவிற்குப் படைப்பாளி தன் கருத்தை ஏற்படுத்த விதத்தில் எடுத்துக் காட்டியுள்ளான் என்றும் எவ்வளவிற்கு அப்படைப்பு வாழ்க்கை ஓட்டத்தின் மூல வேர்களை வெளிப்படுத்தியுள்ளது என்பனவும் முக்கிய இடம்பெறும் ஆய்வுகளாகின்றன.

இங்கே கலாசனைக் கோட்பாடு பற்றியும், அமைப்பியல் வாத விமர்சனக் கோட்பாடும் முறையே உள்ளடக்கத்தையும் அதன் அமைப்புபாணிபற்றியும் தெரிவிக்கின்றன. இவற்றையும் இக்கட்டுரை குறித்துச் செல்கிறது.

மேலைத்தேய சமகால விமர்சன நிலைப்பாடுகளை விளக்குவதன் மூலம் எம்மிடையேயும் தெளிவுகள், விளக்கங்கள் ஏற்படக் கூடிய சாத்தியப்பாடுகள் இருந்துகொண்டிருக்கின்ற நிலையில் மல்லிகை இத்தகையதொரு கட்டுரைக்குத் தனம் கொடுத்திருந்தது குறிப்பிடத் தக்கதே.

இதே ஆசிரியர் விமர்சனத்தின் பங்கும் பணியும் பற்றி “விமர்சனக் கோட்பாடும் விமர்சன முறையியலும்” என்ற தலைப்பில் ஒரு கட்டுரையை 1984-ல் எழுதியிருந்தார். அதில் ‘கலைஞர் பற்றியும் கலைப்படைப்புப் பற்றியதுமான பொதுசன அபிப்பிராயத்தை விமர்சனமே உருவாக்குகிறது என்ற நிலையில் விமர்சனம் பற்றிய நிலைப்பாடுகளைக் காற்றிச் செல்கின்றார். (1984:4:30)

சுமார் கால் நூற்றாண்டு காலம் ஈழத்து இலக்கிய உலகில் முக்கிய இடம் பெற்றிருந்தவரும், அறுபதுகளின் பிறப்புத்தியில் இருந்து தமிழகத்தின் திறனாய்வுச் சிந்தனைப் போக்கிலும் செல்வாக்குச் செலுத்தி, திறனாய்வில் மார்க் ஸியச் சார்பான் சமூகவியல் பார்வையை வலியுறுத்தி வந்த வருமான பேராசிரியர் கலைசபதியை 1982-ன் இறுதியில் நாம் இழந்தது இலக்கிய விமர்சனத் துறைக்கு ஒரு

பேரிழப்பேயாகும். இந்திலையில் 1984-ல் ஏப்ரல் மாத இதழில் தெணியான் அவர்கள் 'பேராசிரியர் கைலாசபதியின் மறைவுக்குப் பின் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய விமர்சனம், என்ற தலைப்பில் ஒரு கட்டுரை ஈழத்தியிருந்தார். அதில் கைலாசபதியின் விமர்சன ஆனுமைக்கான தடங்களைக் குறித்துச் செல்லும்போது, ஈழத்து முன்னைய விமர்சன நிலைப்பாடு இவர்களால் தானே நிர்ணயிக்கப்பட்டது.) இவரின் இழுப்பின் பின் உள்ள நிலைப்பாட்டையும் கூறிச் செல் கின்றார்.

சங்க இலக்கியம் முதல் தற்கால இலக்கியம் வரை ஆராயப்பட்ட நிலைகளையும், தமிழுக்குப் புதியதான மார்க்ஸிய அடிப்படையிலான விமர்சன அனுகு முறையினை அறிமுகப்படுத்திய செயல் திறனையும், பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் உடனுக்குடன் நடைபெற்று வந்த மதிப்பீட்டு விமர்சனங்களையும் பேராசிரியர் கைலாசபதியின் மூலமும் பேராசிரியர் சிவத்தம்பியின் மூலமும் ஈழத்து இலக்கிய விமர்சனத்துறை பேராசிரியர் கைலாசபதியின் மறைவுக்குப்பின்.

“‘விமர்சனத்துறை மாதத்திறம்.....முடங்கிப் போய் விட்டதுபோல் காணப்படுகிறது’” (பக். 34)

என்ற கருத்தை வெளியிட்டுள்ளார் உண்மையிலேயே ஆழமான, கனதியான விமர்சன நிலைப்பாடு முடங்கித்தான் போய்விட்டது. ஆனால் முற்றாக விமர்சனம் முடங்கிப் போய்விடவில்லை.

இதேயாண்டு செப்டம்பர், அக்டோபர் இதழில் எம். கே. முருகானந்தன் ஒரு கட்டுரையை ‘இன்றைய விமர்சனங்கள் பற்றிய சில உரத்த சிந்தனைகள்’ என்ற தலைப்பின்கீழ் எழுதியிருந்தார். அதில்,

“1980 முதல் 1985 வரை மிக மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டிருந்த படைப்பிலக்கியத்தை, 1985-க்குப் பின் ஒரு துரித வளர்ச்சியைக் கண்டுள்ளது.” (பக. 9)

என்று குறிப்பிட்டுப் படைப்பிலக்கியம் பெருகிய அளவுக்கு எண்ணிக்கையின் அடிப்படையில் விமர்சனத்துறை பாரிய வளர்ச்சியை அடைந்திருந்ததையும், ஆயினும் தர சீதியில் விமர்சனத்துறையின் வளர்ச்சி கேள்விக் குறியாகவே நிற்பதையும் சுட்டிச் செல்கின்றார்.

“படைப்பின் தரத்தைக் கணிக்காது படைப் பாளியை மனதில் கொண்டு செய்யப்படும் எனத்தன மான், கோழைத்தனமான விமர்சனங்களே இன்று மலிந்து கிடக்கின்றன.” (பக. 12)

என்பதன் மூலம் தமிழ் விமர்சனத் துறையின் நிலைப் பாட்டைச் சுட்டுகின்றார். இக்கட்டுரை அன்றைய தமிழ் இலக்கிய விமர்சனத் துறையின் நிலைப்பாட்டை எமக்கு ஓரளவுக்கு விளக்குகின்றதெனலாம். தன்னுணர்ச்சியுடன் இவற்றையெல்லாம் மல்லிகை பிரசுரித்துக் கொண்டமை குறிப்பிடத்தக்கதே.

ஜீவகன் என்பவர் ‘இலக்கியத்தில் கள இயல் ஆய்வு’ என்ற தலைப்பில் ஒரு கட்டுரை எழுதியிருந்தார். இது, விமர்சனத்தில் ஓர் அனுங்குமுறையைச் சுட்டியிருந்தது. அதில் பழந்தமிழ் இலக்கிய விமர்சனப் பார்வையாக கருத்துரை, பதவுரை ஆகியவை இருந்து பின் நயம் உரைத்தலாகி, அதன்பின் நயம் உரைத்தல் ஒப்பியல் அடிப்படையில் மேற்கொண்டு வளர்ந்து வந்த விமர்சன நோக்கு பல புதிய மேல்நாட்டுக் கோட்பாடுகளால் அவ்வியல் வேறுபாடுகளைத் தன்னகத்தே கொண்டு நவீன சிந்தனை களைத் தோற்றுவித்தது. அதன் வழியே அவை தன்னினப் போக்குகளையும், சமுதாய வீச்சுக்களையும் இனங்காட்டின இந்நோக்கு அமைப்பியல் ஆய்வு; கள இயல் ஆய்வு நிலைப் பட்டதாக கடந்த சில காலங்களில் செயற்பட்டதைச் சுட்டிக்

காட்டியுள்ளார். இவற்றில் ‘கள இயல்’ ஆய்வு குறிப்பாக நூட்டார் பாடல் பகுப்பாய்வில் எடுத்தாளப்பட்டதும் ஏனைய கலை, இலக்கிய ஆய்வுகளில் பிரயோகிக்கப்படாமையும் சுட்டியுள்ளார். ‘கள இயல்’ ஆய்வு இலக்கிய நோக்கிறது அவசியமான ஒரு விமர்சன முறையே என்பதை வலி யுறுத்திக் கட்டுரையை முடிக்கிறார்.

“கள இயல்” ஆய்வின் படைப்பு அது எழுந்த களத்தில் இருந்து எவ்வாறு வேறுபட்டு அல்லது ஒன்றுபட்டு நிற்கின்றது என்பதை மட்டுமென்றி, அப் படைப்பின் படைப்பாளன் எவ்வளவு தூரம் களத்தில் இருந்து அந்தியப்பட்டு நிற்கிறான் என்பதையும் எடுத்துக் காட்டும் முறையாகும்.

இந்நோக்கு ஒரு படைப்பின் போலித் தன்மையை யும் இனங்காட்ட உறுதுணையாகின்றது.....இவ்வாய்வு முறை நம் தமிழ் இலக்கியத்துறையில் விரிவடைந்து வளர்ச்சியுற்றால் எதிர்காலத்தில் நாம் பல போலிப் படைப்புகளையும் மன அவசரக்காரர்களின் மயக்கங்களையும் இனங்காண உதவும் என்பது திண்ணம்.’ (பக. 6)

இவ்வாறு கோட்பாட்டு ரீதியான விமர்சன ஆய்வுகளும், அன்றைய விமர்சன நிலைப்பாடுகளும் நோக்குகளும் ஓரளவுக்குத் தெளிவடைய மேற்குறித்த கட்டுரைகளைப் பிரசரித்தமையும், அதற்குச் செம்மையான தளம் அமைத்துக் கொடுத்தமையும் எண்பதுகளின் விமர்சனச் செல்நெறிக்கு ஒரு பெரும் பணியென்றே கொள்ளுதல் சாலப் பொருந்தும்.

2. 3 தமிழ் இலக்கியச் செல்நெறிகள் பற்றிய ஆய்வுகள் :

தமிழ் இலக்கியச் செல்நெறிகள் பற்றிய ஆய்வு என்று கூறும்போது, ஒவ்வொரு காலகட்ட இலக்கிய நிலைப்பாடுகள் பற்றிய ஒர் ஆய்வையே அது சுட்டுகிறது. இவ்வாய்வுகள்

வரலாற்று ரீதியிலும், சில தத்துவனியல் கோட்பாட்டினடிப் படையிலும் நடைபெற்றுள்ளமையை மல்லிகையினாடாக நோக்கத்தக்கதாயிருந்தது. இவ்வாய்வுக் கட்டுரைகளில் வரலாற்று ஆய்வியல் நோக்கில் பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பியும், சமூகவியல் நோக்குகளில் சபா. ஜெயராசா எம் மற்றும் துரை. மனோகரன், ச. முருகானந்தன் அவர்களும் பங்கெடுத்துள்ளனர். இவ்வாய்வு நோக்குக் கட்டுரைகள் இலக்கிய விமர்சன நோக்குகளுக்குத் துணைபுரிவன வாகவே இனங்காணப்பட்டுள்ளது.

பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி அவர்கள் “புதிய சவால்கள், புதிய பிரக்ஞங்கள், புதிய எழுத்துக்கள்-இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தின் செல்நெறித் திருப்பம் பற்றிய ஓர் உசாவல்” என்ற தலைப்பின் கீழ் ஓர் கட்டுரையை எழுதி யிருந்தார். (1983:2:39) அதில்,

“இலங்கைத் தமிழிலக்கியம் இன்று ஒரு புதிய திருப்புமுனையிலுள்ளது என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுவதும், அத்திருப்புமுனை இலங்கையின் இன்றைய சமூக, பொருளாதார, அரசியற் போராட்டங்களுடன் தொடர்புடையது என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுவதும் இக் கட்டுரையின் பிரதான நோக்கமாகும்.” (பக:39)

என தனது கட்டுரை விடயம் பற்றித் தானே குறித்துள்ளார். படைப்பாளியும் விமர்சகனும் இலக்கியச் செல்நெறி பற்றித் தெளிவுடையோராய் இருந்தல் வேண்டும் என்பதன் அவசியத்தைக் கருத்தில் கொண்டு இக்கட்டுரையைப் பேராசிரியர் எழுதியிருந்தார். இலக்கியத்துக்கும் அரசியலுக்கும் தொடர் பில்லை என்ற காலம்போய், சமூக-அரசியற் போராட்டங்களுக்கு இலக்கியம் ஆயுதமாக அமையும் நிலையைக்கூறி அது செயற்பட்ட முறைமையையும் விளக்கியுள்ளார். இதன் போது முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் முக்கியமானதும் முனைப்பான துமான பணிகள் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.

இலங்கைத் தமிழ்ப் பிரச்சினைகள் பற்றி 50, 60களில் நோக்கப்பட்ட முறையும், 65, 75களில் நோக்கப்பட்ட முறையையும், எண்பதுகளில் நோக்கப்பட்ட முறையையும் வேறுபட்டுச் செல்லும் நிலையினை அரசியலில், சமூக நிலைப்பட்டதாக எடுத்துக்காட்டி எண்பதுகளில் அவற்றைப் பிரதிபலிக்கும் இலக்கிய தேவை நிலைப்பாட்டையும் கூறிச் செல்கின்றார்.

“இந்தப் புதிய நிலைமைகளை ஒருங்கு சேர உள்வாங்கி, அவற்றை ஒருமைப்பட்ட ஓர் உணர்வுக் கட்டமைப்புள்ளவைத்து நோக்கிப் புதிய மனித நிலைப்பாடுகளைக் காண்பதிலே தான் படைப்பிலக்கியகாரனின் திறனும் வெற்றியும் தங்கியுள்ளது. அதேபோன்று இவ்வம்சங்களின் கருத்து நிலை அம்சங்களை விளக்கி, உணர்ச்சிக் கட்டமைப்பில் இவை எவ்வாறு இடம்பெறுகின்றன என்பதைத் தெளிவுபடுத்தி, இலக்கியத்தின் மேற்செலவுக்கு வழிவகுப்பதிலேயே விமர்சனங்கள் பங்களிப்புத் தங்கியுள்ளது.” (பக:16-மார்ச் இதழ்)

எனப் பேராசிரியர் குறிப்பிடுவதும் இலக்கியமானது சமூகத் தின் பிரதிபலிப்பு மாத்திரமல்ல, சமூகத்தின் பிரச்சினைகளைத் தெளிவுபடுத்துவதற்கும் உதவுவது என்ற நோக்கில் படைப்பாளி, விமர்சகனின் பணிபற்றிக் குறிப்பதும் இக்கட்டுரையின் முக்கியமான விடயத்துள் ஒன்றாகும். சபா. ஜெயராசா அவர்கள் குறிப்பதுபோல் இக்கட்டுரையை “புதிய அபிவிருத்திகளின் விமர்சன அனுகுமுறை” எனலாம்.

ச. முருகானந்தன் என்பவர், ‘சமகாலப் பிரச்சினைகளும் எழுத்தாளர்களின் அனுகுமுறையும்’ என்ற தலைப் பின் கீழ் ஒரு கட்டுரை எழுதியிருந்தார். (1984: :33) இக்கட்டுரையும் சமகால இலக்கிய செல்நெறிபற்றியழர் ஆய்வாக இருந்தமை காணக் கூடியதாக இருந்தது. குறிப்பாக நவீன இலக்கியப் போக்கை இவர் கூடியிருந்தார்.

“இராஜா இராணிக் கதைகள் போய், மந்திர மாயாஜாலக கதைகள் போய், வெறும் உணர்ச்சி மய மான காதல் கதைகள் போய், சுதந்திரம், சமத்துவம், முன்னேற்றம், மக்கள் போராட்டம் இவைகள் எல்லாம் கதைகளாயின்.” (பக: 33)

என்று இவர் மாற்றத்தைக் குறித்துச் செல்வதும் மாற்றத் தின்போது ஏற்பட்ட நிலைமைகளை விபரித்துச் செல்வதும் தற்போதைய நிலையில் (எண்பதுகளில்) இனப்பிரச்சினை சம்பந்தமான நிலைமைகளைச் சித்திரிக்கும் போக்கையும் அனுகியின்னமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. எண்பதுகளின் நிலைமைகளை அனுகி, இலக்கியம் படைப்பவர்களை இரண்டு பிரிவாக இனங்கண்டார். ஒன்று பரஸ்பர நல்லெண் மொத்தத்தில் சமூகங்களிடையில் வளர்த்து பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காணவேண்டும் என்று வலியுறுத்துபவர்கள். மற்றது, போராட்டமே தீர்வு என வற்புறுத்துபவர்கள். இவ்விரு பிரிவினரும் இலக்கிய நேர்மையுடன் செயற்படுவதையும் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். இவ்வாறு இவரது கட்டுரையும் சமகால இலக்கியப் போக்கைக் காட்டுவதாக அமைந்திருந்தது.

துரை மனோகரன் அவர்களது பார்வையில் “பழந்தமிழ் புலமையும் நவீன இலக்கிய நோக்கும்” விமர்சிக்கப்பட்டிருந்தது. அதில் வரலாற்றுணர்வும், மாற்றம் பற்றிய பிரக்ஞையும் இல்லாத இலக்கியவாதிகளைக் குறித்து, அவர்கள் வரலாற்றுணர்வும் மாற்றம் பற்றிய பிரக்ஞையும் கொண்டு செயற்படுவோரை எதிர்த்த நிலைமைகளும் சுட்டப்பட்டிருந்தது. பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இருந்து நவீன இலக்கியம் போருள், வடிவம், சவை ஆகியவற்றில் முற்றிலும் புதியன் வாக, வெறுபட்டவோக அமைந்து விட்டதையும் கூறி அதன் செல்நெறிகள் பற்றியும் விமர்சிக்கின்றார்.

“நவீன் இலக்கியங்களுக்குரிய அடித்தளத்தை உற்று நோக்கினால், புதுமை நாட்டம், சமுதாயச் சார்பு, வரலாற்றுப் பார்வை, எனிமை முதலான பண்புகளைப் பொதுப்படையாக அவை கொண்டிருப்பதை உணரவாம்..... மேலும், மார்க்சியக் கருத்துக்கள் பரவலாக இடம்பெறத் தொடங்கியமையும் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பின் கருத்து வளத்தை விரிவாகக் கூற வேண்டும்.” (பக:19)

என்று குறிப்பிடுவதன் மூலம் நவீன் இலக்கியச் செல்நெறி களை ஓரளவுக்கு இனங்காட்டிச் செல்கின்றார் எனலாம்.

சபா. ஜெயராசாவின் கட்டுரைகள் சிலதும் சமகால இலக்கியப் போக்கைக் காட்டுவனவாக அமைந்திருந்தன. 1984 ஜூலை மாத இதழில் ‘ஜனரஞ்சக எழுத்தாக்கங்கள்’ என்ற கட்டுரையும் 1985 மார்ச்-ஏப்ரல் மாத இதழில் ‘தமிழ்ச் சமூகம் தமுகிய புதிய இலக்கியப் பரிமாணங்கள்’ என்ற கட்டுரையும் அத்தகையனவே. இவற்றில் முற்கூறிய கட்டுரை, பொதுவாக ஜனரஞ்சக எழுத்தாளர்களை வரலாற்றுப் படிம வளர்ச்சியடிடங் நோக்கியிருந்தது. அத்துடன் தமிழில் ஜனரஞ்சக எழுத்தாக்க உபாயங்களை இனங்கண்டு விளக்கியுள்ளார். இறுதியில்,

“யார்மீது எழுத்தைக் கோலமிட வேண்டுமென்று நாம் விருப்பப்படுகின்றோமோ அவர்களிற் பெரும்பகுதி யினர் அர்த்தசாமத்திலே தான் இருக்கின்றார்கள்.” (பக: 23)

என்று ஜனரஞ்சக எழுத்தாக்கங்கள் அன்று பெற்றிருந்த நிலையை விளக்கியுள்ளார்.

இரண்டாவது குறித்த கட்டுரை

“எங்கள் கிராமத்து

மெளன் இரவின்

பாட்டி கதைகளில்

இராட்சதர் இன்று
வருவதேயில்லை” (பக: 47)

என்ற முகப்புடன் தமிழ்த் தேசிய இனம் தமுஹிய புதிய அனுபவங்கள் புனைக்கதை வழிவில் முனைவிடத் தொடங்கி யமையும் பின்னர் கலைப் பரிமாணங்களுடன் அவை தரப் பட்ட முறையையும் சாந்தன், சி. வி. வேலுப்பிள்ளை, செ. யோகநாதன், சேரன் ஆகியோரின் படைப்பைக் கொண்டு வெளிப்படுத்தியிருந்தார்.

சபா ஜெயராசாவின் மேலும் பல கட்டுரைகள் சமூக வியல் நிலைப்பட்ட நோக்கில் ஆய்வுறிவுச் சிந்தனையின் வழியில் வெளிப்படுத்தப்பட்ட இலக்கியம் சம்பந்தமான நிலைப்பாடுகளை வெளிக்கொணர்ந்திருந்தது. 1984ல் வெளியான ‘கலை இலக்கியங்களும் சமூகச் சக்திக் காப்பு விதியும்’ என்ற கட்டுரையும் இலக்கியங்களில் ‘நனவு அருளி’ என்ற கட்டுரையும் அவ்வாறானவை. 1985ல் ‘கலை இலக்கியங்களும் நேரச்சிந்தனை ஒழுங்குபடுத்தலும்’, ‘நடத்தை வாதமும் நவீன இலக்கியங்களும்’, என்ற கட்டுரைகளும் அத்தகையன. இவ்வாறான கட்டுரைகள் இலக்கியத்துக்கும் சமூகத்துக்குமான தொடர்பை மனித அகநிலைப்பட்ட தன்மைகளுடன் இணைத்துக் காணும் ஒரு போக்கினையும் தந்திருக்கிறது.

எனவே, இந்த இலக்கிய செல்நெறி பற்றிய ஆய்வுகள் முக்கால இலக்கிய நிலைப்பாடுகளையும் வெளிக்கொணர்ந்திருந்தன. அதாவது காந்தகால இலக்கிய நிலைப்பாடுகளையும் சமகால இலக்கிய நிலைப்பாடுகளையும் அவை எவ்வாறு இனி அமைய வேண்டும் என்ற நிலைப்பாட்டையும் தந்திருக்கின்றன.

நூல்களில் மயங்க வீரர்களுக்கு
வெட்டுவது என்று

நீண் இலக்கியங்களுக்கு அத்தன்றது
நூல் ஒன்றினால் பூர்வீரங்களால் பூர்வீரங்களால்
நூல் வாசமாக (பூர்வீர) சொல்கின்றனர் என்று
நீண் வீரங்களுக்கு அத்தன்றது
நூல் யாழில் மாடி மாடி சீரில் நூல்களை உற்ற
நீண் பூர்வீரங்களுக்கு அத்தன்றது
நூல் மூலம் சூரியன்களுக்கு அத்தன்றது
நூல் மூலம் சூரியன்களுக்கு அத்தன்றது
நூல் மூலம் சூரியன்களுக்கு அத்தன்றது
நூல் மூலம் சூரியன்களுக்கு அத்தன்றது

இயல் முன்று

‘நூல் பலகற்ற ணேனும்
பொருள் நுனித் தறியான் என்னில்
மாலோடு வாளா கத்தும்
மால்விறக் காகம் போல்வான்’

—அதிவீராம பாஞ்சிடான்.

எண்பதுகளில் வெளியான விமர்சனங்களும்
அதில் பங்கு எடுத்தவர்களும்

இங்கு, மல்லிகையில் எண்பதுகளில் வெளியான படைப்புக்கள், படைப்பாளிகள் பற்றிய விமர்சனங்கள் நோக்கப்படவுள்ளன. அவற்றில் குறிப்பாக நவீன இலக்ஷியங்கள் பற்றிய விமர்சனங்களும் ஏனைய, ஈழத்து விமர்சனத்துறையை விமர்சித்த நூல்கள், சஞ்சிகைகள் பற்றிய விமர்சனங்களும் இலக்ஷிய சிருஷ்டிகளாக இருக்கின்ற பஸ்டப்பாளிகள் பற்றிய விமர்சனங்களும் நோக்கப்படவுள்ளன. இவற்றைச் “செயல்முறை விமர்சனம்” எனக் குறிப்பிடலாம். செயல்முறை விமர்சனங்களும் இரண்டாம் இயலில் குறிப்பிடப்பட்ட கோட்பாட்டு விமர்சனங்களும் விமர்சனத்துறையின் இரு பக்கங்கள். அதாவது ஒரு நாணயத்தின் இரு பக்கங்கள் போன்றன. செயல்முறை விமர்சனம் பற்றி சி. செல்லப்பா பின்வருமாறு குறிப்பிடுவார்.

“ஒரு குறிப்பிட்ட கோட்பாட்டுக்கு ஏற்ப, ஒரு படைப்பு ஆகப்பட்டிருப்பதையோ அல்லது ஆராய்ப்பட்ட விதத்தில் ஒரு படைப்பில் கிடைக்கக்கூடிய ஒரு தனி மதிப்பு எப்படிப் பெறப்பட்டது என்பதையோ காரியாம்சத்தில் காட்டுவது செயல்முறை விமர்சனம் (practical) ஆகும்”.

எனவே, ஒரு படைப்பை ஆய்வதும் விளக்குவதும் அதனாடே மதிப்பிடுவதும் வெளிப்படையாகவோ மறைமுக

மாகவோ விமர்சனக் கொள்கைகளாலேயே நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது என்பது ஒரு பொதுவான உண்மையாகும். இவ்வகை விமர்சனமானது வரலாற்று முறை விமர்சனமாகவும் மனப்பதிவு முறை விமர்சனமாகவும், நெறிமுறை விமர்சனமாகவும், ஆய்வுமுறை விமர்சனமாகவும் செயற்படுகின்றன. இவற்றிலே ஒரு நூலின் நயம் அதிக பட்சம் வெளித் தெரியச் செய்ய ஆய்வு முறைக்குத்தான் வாய்ப்பும் வசதியும் அதிகம் என்கிறார் — சி. ச. செல்லப்பா.² அதெத்து, செயல்முறை விமர்சனம் இலக்கியம் கோட்டாட்டங்கூடியப்படையில் நிகழ் வதை நாம் அறிவோம். அதன்படி விமர்சகர்கள் பல்வேறு அனுகுமுறைகளை முன்வைத்தனர். அவற்றில் சமூகவியல் விமர்சன அனுகுமுறை, மார்க்சிய விமர்சன அனுகுமுறை, வடிவமைப்பில் விமர்சன அனுகுமுறை, உளவியல் விமர்சன அனுகுமுறை, குறியீட்டு ஸ்ளாக்க விமர்சன அனுகுமுறை, வாழ்க்கை வரலாற்று விமர்சன அனுகுமுறை என்பன சில வாகும். இவற்றுடன் தற்போது எதிர்ப்பிலக்கிய விமர்சன அனுகுமுறை, பெண்ணிலைவாத விமர்சன அனுகுமுறை, அமைப்பியல் விமர்சன அனுகுமுறை என்பன தமிழில் புதுத்தப்பட்டுள்ளன. ஈழத்தில் எதிர்ப்பிலக்கிய அனுகுமுறை ‘செயல்முறை விமர்சனத்தில்’ பிரயோகிக்கப்படுவதும் குறிப் பிடத்தக்கது.

எண்பதுகளில், மல்லிகையில் செயல்முறை விமர்சனங்களில் இறங்கி மிருந்த கனதியான ஆய்வறிவாளர்களின் ஆளுமை கொண்டு ஓரிரு பக்கங்களில்கூட தரமான விமர்சனங்கள் வெளியாகியிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவற்றுடன் சுலவஞ்சால் ஒருபக்க நூல் விமர்சனங்களும் இடம் பெற்றுள்ளன. மல்லிகையில் அதிகமான விமர்சனங்களில் சிருஷ்டி ஈர்த்தாவே இறங்கியிருப்பது கவனிக்கக்கூடியதாக இருந்தது. இலங்கை விமர்சனத்துறையின் முக்கிய பண்புகளுடன், படைப்பாளி விமர்சகராகச் செயற்பட்டதையும் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி தருகின்றார்.

‘ஆக்க இலக்கிய கர்த்தா எனத் தம்மைக் கருதிக் கொண்ட யாவருமே விமர்சனத்துறையிலும் ஈடுபாடு செலுத்தி வந்துள்ளனர்.’²³

எனவே, இலங்கையில் இருந்த ஓர் இலக்கிய நிலைப்பாடு மல்லிகையினுடாகவும் வெளிப்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத் தக்கதே. இவ்வாறு சிருஷ்டி கர்த்தாக்கள் விமர்சனத்தில் பங்குபற்றியமைக்கான காரணத்தைப் பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்கள் குறிப்பிடுகையில்,

‘படைப்பவன், படைக்கப்படுஞ் குழநிலை, படைக்கப்படும் பொருள் ஆகிய மூன்றும் இருவருக்கும் (சிருஷ்டிகர்த்தா, விமர்சகன்) பொதுவாக இருக்கின்றன. இதன் காரணமாகவே பல சந்தர்ப்பங்களில் சிருஷ்டிகர்த்தாவே விமர்சகனாகவும் அமைந்து விடுகிறான். நக்கீரனில் இருந்து புதுமைப்பித்தன் வரை இவ்வுண்மைக்கு இலக்கணமாகப் பலர் வாழ்ந்துள்ளனர்.’²⁴

எனகிறார்.

எனவே, இந்த நிலைப்பாட்டில்தான் மல்லிகையிலும் விமர்சகர்கள் தோற்றம் பெற்றிருக்கிறார்கள் போலும். இவ்வாறு சிருஷ்டித் தொழிலும் விமர்சனத் தொழிலிலும் ஈடுபாடுவோரை ‘சிருஷ்டி விமர்சகர்கள்’ என்று குறிப்பிடலாம் போல் உள்ளது. இவ்வகையில் மல்லிகையில் முருகையன் குறிப்பிடத்தக்க ஒரு ‘சிருஷ்டி விமர்சகர்’ ஆகும். இன்னும் சிலரை ‘சிருஷ்டி விமர்சகர்களாக’ மல்லிகையினுடாக இனங்காணக்கூடியதாகவிருந்தது, தெணியான், அந்தனி ஜீவா, வரதர், நெல்லை க. பேரன், புதுவை இரத்தினதுரை என்பவர்களே அவர்கள். இவர்களைவிட விமர்சகர்களாகவே பிரபல்யம் பெற்ற பேராசிரியர் சிவத்தம்பி, பேராசிரியர் கைலாசபதி கே. எஸ். சிவகுமாரன், செ. யோகராஜா, சபா. ஜெயராசா என்பவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

செயல்முறை விமர்சனங்கள் தனிப்பட்ட அன்றேல் ஒரு தொகுதியான ஆக்கங்களை ஆராயும் ஆய்வாகவும் அமையும். இன்னொருபுறத்தில் ஆக்கங்களின் வடிவத்தை முதன்மைப்படுத்தித் தொகுத்து நோக்கிய விமர்சனமாகவும் அமையும். அதாவது புனைக்கதை என்றோ கவிதை; சிறுக்கதை, நாவல், நாடகம், காவியம் என்றோ நோக்கப்பட்டிருக்கும். இவையாவற்றையும் உள்ளடக்கியதாகவே இவ்வியல் அமைகின்றது.

3. 1. கவிதை விமர்சனம் :

கவிதை விமர்சனம் பற்றி நோக்குகையில் தனிப்பட்ட கவிதைப் படைப்புக்களை விமர்சித்தமையும் இலக்கிய வடிவம் என்ற நிலையில் தொகுத்து நோக்கிய முறையையும் தெரிய வருகின்றது. இவை பொருள் நிலைப்பட்ட வடிவ நிலைப்பட்ட ஆய்வுகளாக, எத்தகைய அனுகுழுமுறையில் விமர்சிக்கப்பட்டது என்பது நோக்கப்படவுள்ளது.

3. 1. 1 : தனிப்பட்ட கவிதை விமர்சனங்கள்

இங்கே ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் கவிதைகள் மட்டுமேன்றி இந்திய எழுத்தாளர்களின் கவிதையும் விமர்சிக்கப்பட்டுள்ளது. மல்லிகையின் வியாபகத்திற்கு இதன் தேவை நிலைப்பாடு தளம் கொடுத்தது போலும். கவிதைத் தொகுப்புக்கள் வெளியான போது, அதன் அறிமுகத்துடன் மதிப்பீட்டுக் குறிப்புக்களும், ஒரிருபக்கங்களில் இடம்பெற்ற விமர்சனங்களும் மல்லிகையின் விமர்சனப் பணியில் ஒரு சிறு பகுதியையேனும் நிரப்பவல்லனவாக அமைந்திருந்தன. விமர்சனத்தில், ஆக்கம் வாசகணைச் சென்றடைய வேண்டும் என்ற நோக்கில் செய்யப்படுவனவும் உள். அந்த வகைப் பட்டனவே மேற்கூறிய அறிமுகத்துடன் கூடிய மதிப்பீடுகள், ஆய்வினடிப்படையில் வெளியான அபிப்பிராயங்கள் ஆகியவை விமர்சனத்தில் கொடுக்கப்படுகின்றன.

கள் சில இதழ்களில் தொடர்ந்து வெளியாகிய நிலையும் உண்டு

முதலில் எண்பதுகளில் வெளியான பாரதி கவிதைகளின் விமர்சனங்கள் பற்றி நோக்குகையில் அவை பல்வேறு கோணங்களில் ஆய்வு விமர்சனமாக வெளியாகியிருந்தன. நுண்ணியதான் பாரதி ஆய்வுகளில் கவனம் செலுத்தி யிருந்த பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்கள் எண்பதுகளில் தான் வாய்ந்த முதல் மூன்று ஆண்டுகளிலும் அதிக கவனம் செலுத்தியிருந்தார். அதன்போது எழுதிய விமர்சனக் கட்டுரைகளில் சில மல்லிகையில் வெளியாகியிருந்தன. கவிதைகளின் மூலமாக பாரதியின் ஆரூப்யமகளை இலக்கிய நோக்கில் மட்டுமல்லாமல் பல்வேறு நோக்குகளிலும் புரிந்து கொள்ளத்தக்க ஆய்வுகளைப் பேராசிரியர் செய்திருந்தார். அவற்றைப் படைப்பாளி பற்றிய விமர்சனமாக வைத்துக்கொண்டு இங்கே படைப்புப் பற்றிய விமர்சனத் தில் பாரதி கவிதைகளை ஆய்ந்து அதற்கு விமர்சனம் செய்த கட்டுரைகளை மட்டுமே குறிப்பிட எண்ணியுள்ளோம்.

“கண் திறந்திட வேண்டும்” என்ற தலைப்பில் பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் அவர்கள் பாரதியின் கவிதைகளின் நலம் காண வேண்டும் என்ற நோக்கில் ஒரு கட்டுரை எழுதி யிருந்தார் (1981:11:9) அதன் வழியே மனித நலத்தை நாடி நிற்பவையாகப் பாரதியின் கவிதைகள் சிலவற்றை விமர்சித்திருந்தார். குறிப்பாக சமூகத் தளைகளை—அதிலும் சாதித் தளையை—இனங்கண்டு அவற்றை நீக்க பாரதி பாடிய பாடல்களைப் பண்டைப் புலவர்களின் கருத்துடன் ஒப்பிட்டு பாரதி கவிதையின் தனித்துவத்தை வெளிப்படுத்தியிருந்தார். இது ஓர் சமூகவியல் நோக்கு விமர்சனமாக அமைந்திருந்தது எனலாம்.

இதே ஆண்டு நவம்பர் மாத இதழில் ‘கட்டை ஒல்லி’ என்ற புனைபெயர் கொண்டு ஒருவர் “பாரதி பாடல்களின் மூன்னேற்றங்களும் முரண்பாடுகளும்” என்ற தலைப்பில்

எழுதியிருந்தவை பாரதியின் பாடல்கள் முன்னின் முரணான கருத்துக் கொண்டவை என்ற குற்றச்சாட்டை ஆய்வதாக இருந்தது. (1981:11:47) குற்றச்சாட்டுக்கு உள்ளான ஓரிரு பாடல் வரிகளை எடுத்து அது பற்றி தனது கருத்துக்களை வெளியிட்டிருந்தார். இவை பாரதியின் ஒரே பாடல் பல்வேறுபட்ட விமர்சன நோக்கிற்கு உள்ளாகியிருந்ததைக் காட்டுகின்றன.

1982 மே மாத இதழ் பாரதி இதழாக அவரின் அட்டைப் படத்துடன் வெளியாகியிருந்தது. அதில் வெளியான கட்டுரைகளில் சபா. ஜெயராசாவின் ‘பாரதியின் புதிய ஆத்திரை’ படைப்புப் பற்றிய ஆய்வறிவு விமர்சனமாக விவரித்தது. ‘பழைய ஆத்திரை பணிவுக்கும், ஒதுங்கிப் பதுங்கி வாழும் பின்வாங்கும் உளவியற் சீராக்கக்கணுக்கும் இடமளித்த கோலங்கள் அறிந்தேர அறியாமலோ பாரதியா ரால் உடைத்தெரியப்படுகின்றன’ என்ற நிலையில் விமர்சித்திருந்தார்: (1982:5:11)

‘புதிய ஆத்திரை, பாரதியை உணர்ச்சிக் கோலங் களிலிருந்து விடுபடச் செய்து அறிவு நிலைக்கு இழுத்துச் செல்லும் கவித்துவ சமத்திலையின் மீறலைக் காட்டுகின்றது.’ (பக:11)

வரலாற்று நிலைப்பட்டும், அதேவேளை உளவியல் நிலைப்பட்டும், சமூகவியல் நிலைப்பட்டும் இவரது விமர்சனம் அமைந்திருந்தது எனலாம்.

இதே இதழில் நாவேந்தன் அவர்கள் ‘பாரதியின் மரபு மீறல்’ என்ற தலைப்பில் பாரதியின் கனிதைகள் மரபு மீறியனவாய் அமைந்திருந்ததை பல வழியிலும் காட்டியிருந்தார். செய்யுள் அமைப்பில், யாப்பிலக்கணத்தில், பொருளாமதியில், வழிபாட்டு முறையிலும், சமூக நோக்கில், வரலாற்று அமைப்பில் எல்லாவற்றிலுமே பாடல்களைத் தலமாகக் கொண்டு மரபுகளை மீறிப் புரட்சி செய்துள்ளதைப்

பல உதாரணங்கள் மூலம் காட்டி விமர்சிக்கின்றார். இது ஓர் அமைப்பியல் நோக்கு அனுகுமுறை என்னாம்.

இவ்வாறு பாரதியின் கவிதை நோக்குகள் அமைந்திருக்க “பட்டுக்கோட்டை கல்யாணசுந்தரத்தின் கவிநயம்” பற்றி பி.இ. பாலகிருஷ்ணன் 1980ல் வெளியான ஏப்ரல் மாத இதழில் ஒரு கட்டுரை வெளியிட்டிருந்தார். அது கவிஞரின் வாழ்க்கை வரலாற்று நோக்கில் அனுகப்பட்டிருந்தது. இவரது கவிதைகள் சட்டியிருந்த சமூக நிலைப்பாடுகள் அவரின் சொந்த அருபவத்தின் ஊடான வெளிப்பாடே என்றும், அவரது மொழிநடைகூட அவரது வாழ்வினாடியாகப் பிறந்தன என்றும் காட்டப்பட்டுள்ளது; விமர்சிக்கப் பட்டுள்ளது.

“மஹாகவியின் ஒரு சாதாரண மனிதனின் சரித்திரமும் அவரது வாழ்க்கையும்” என்ற தலைப்பில் சி. சுமத்திரி அவர்கள் மஹாகவியின் ஒரு சாதாரண மனிதனின் சரித்திரத்தை அவரின் வாழ்க்கை வரலாற்று நோக்கிலேயே அனுகியிருந்தார் (1980:9:6) அவரது வாழ்க்கையில் நடந்த சம்பவங்களையும் அதில் பொருத்திப் பார்த்திருந்தார். கருத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காமல் அநுபவத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தவர் என்ற தீதியில் விமர்சிக்கப்பட்டிருந்தது. பட்டுக்கோட்டை கல்யாணசுந்தரத்தின் கவிநயம் பற்றி ஆராய்ந்த பி.இ. பாலகிருஷ்ணனின் நோக்கும் சி. சுமத்திரி யின் நோக்கும் நுண்ணிய வேறுபாடு கொண்டவையே. முன்னவர் படைப்பாளியின் வாழ்க்கை வரலாற்றை நோக்கி, அதன் அடியாகப் பிறந்த அனுபவ உணர்வில் பாடப்பட்ட கவிதைகளாக இனங்கண்டார். பின்னவர், வாழ்க்கை வரலாற்றை நோக்கி படைப்பாளி தன் வாழ்க்கை வரலாற்றையே பிரதிபலித்தார் என விமர்சிக்கின்றார். முன்னவர் படைப்பாளியின் கவிதையை முழுவதுமாக நோக்க பின்னவர் ஒரு படைப்பை நோக்கியிருந்தார்.

எண்பதுகளில் கவிஞர் முருகையன் மல்லிகையில் செய்திருந்த கவிதை விமர்சனங்கள் பற்றிப் பார்க்கின்றபோது அவை நீண்ட ஆய்வு விமர்சனங்களாக இருந்ததை அவதானிக்கக் கூடியதாக இருந்தன. பாலமுனை பாராக், அல்அஸாமத் ஆசிய இரு கவிஞர்களின் கவிதைத் தொகுப்புக்கள் “கவிஞர் இருவர் கற்பிக்கும் பாடங்கள்” என்ற தலைப்பிலும் (1988:2:22) குலோத்துங்கன் கவிதைத் தொகுப்பு, “பாம்புகள் எல்லாம் செத்து விட்டனவா” என்ற தலைப்பிலும் (1988:8, 10:20,11) பாரதிதாசனின் கவிதை களில் பொதுவுடமைப் போக்குகள்’ என்ற தலைப்பிலும் (1989:1:81) வெளியாகியிருந்தன. இத்துடன், சோலைக் கிளியின் “மழைப்பழம்” என்ற கவிதை மல்லிகையில் வெளியாகியிருந்தபோது, அதற்கான விமர்சனத்தை “கடுங் கோபத்துடன் ஒரு கட்டுரை” என்று முருகையன் அவர்கள் எழுதியிருந்தார். இவற்றைத் தனித்தனியாக நோக்கலாம்.

பாலமுனை பாராக், அல்அஸாகத் ஆகியோரின் பாடு பொருள்களும் கலையாக்க நெறிமுறைகளும், மொழி யாட்சிப் பண்புகளும் விமர்சிக்கப்பட்டுள்ளன. முருகையன் பாலமுனை பாராக்கின் ஆக்கம் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில்:

“இவையெல்லாம் உடனிகழ்கால வரலாற்றிலே தோய்ந்து தினைத்த ஓர் உள்ளத்தின் வெளிப்பாடுகள்; கண்முன் தெரியும் வாழ்க்கை பற்றிக் கவிஞர் அவ்வப்போது செய்த விமர்சனங்கள்.” (பக்க:24-25)

என்கிறார். இவரின் கவிதைகளை மார்க்க வாசனை அதிகம் வீசும் கவிதைகளாகவும், சமூக அரசியல் உணர்வோட்டங்களைக் கொண்டு விளங்கும் கவிதைகளாகவும் இனங்கண்டு அவற்றில் சொல்லாற்றல் பற்றி விமர்சித்துள்ளார்.

“கவிதை எண்பது சொல்லாற்றலில் உச்சப் பயன் பாட்டுக்குரிய கலைவடிவம் என விமர்சகர்கள் கூறி வருவதன் முழுமையான அர்த்தம் இங்கே வெளிப்படுகிறது” (பக்க:24)

என்கிறார் சொல்லாற்றவில் படிமம் பற்றிக் கூறுகையில், சில படிமக் கையாளுகை கவிதையைப் பழுதுபடுத்தி விட்ட தாகச் சுட்டுகிறார்.

அவ் அஸௌமத்தின் கவிதைகளை நோக்கியபோது, மலையக வாழ்க்கையைக் கணியாக்கும் பணியில் புதுக்கவிதை நெறி, கிராமியச்சார்பு நெறி, யாப்புக் கவிதை நெறி ஆகிய அனுகுமுறைகளுடாக செயற்பட்டுள்ளார் என்பதைக் காட்டி அதன் உருவ, உள்ளடக்க விமர்சனத்தை முருகையன் அவர்கள் செய்திருக்கிறார்.

“தினசரி வாழ்க்கையின் நடப்பியற் சார்பும் பிற மொழிக் கலப்பும் அதிகமாகத் தலைகாட்டுகின்றன..... கட்டுறுதியும் இறுக்கமும் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன” (பக்:26)

எனவும், புதுக்கவிதை நெறியில் இவரது பதிவு சில பல வீணங்களை உருவாக்கியுள்ளமை பற்றியும் மிக நுண்மையாக விமர்சிக்கிறார். அத்துடன் பாரதியின் சாயலை இவரின் கவிதைகளிலும் கண்டு “சார்பு நூல்” ஆக்கமாகக் கொள்கிறார்.

இவர்கள் இருவரினதும் கவிதைகளின் ஆய்வினால் இலக்கியக் கலையாக்க நடைமுறைக்கே பாடம் கற்பிக்கிறார் முருகையன். அதை அப்படியே நோக்கலாம்.

“ஒருவர் (பாறாக) உடனடி நடைமுறைத் தேவை களின் அடியாகத் தமது கலையாக்க நெறியை வருத்துக் கொண்டு செம்மைப்பாட்டின் சிகரத்தை நோக்கி முன்னேறிக் கொண்டிருக்கிறார். இந்தச் சிகரத்தை அடைவதற்கு வரலாற்றுணர்வும், பழைய நியமங்கள் பற்றிய பரிச்சயமும் அவருக்கு உதவக்கூடும்.

மற்றவர், பழைய நியமங்களிலே தொடங்கி புதிய பரிமாணங்களை நாடித் தேடி முன்னேறிக் கொண்டிருக்கிறார் என்கிறார்.

கிறார் புதுமையின் பெயரிலே எங்களிடையே புகுந்து விட்ட சில நடைமுறைகளின் குறைபாடுகள் பற்றித் தெளிவு பெறுதல் இவருடைய கலைச் செம்மைப் பாட்டுக்கு மேலும் மேருகு தரும்.”

பழுமையின் பலவினங்கள் எவ்வயெலவ என்று ஆய்ந்து உணர்வதும், புதுமையின் பெயரால் எழுந் துள்ள குறைபாடுகளையும் அதனைச் சூழ்ந்துள்ள மயக்க மாயைகளையும் கண்டந்து உண்மை காண்பதும் இன்றைய இலக்கியகாரர்கள் கலவரும் மேற்கொள்ள வேண்டிய கடமையும் பணியும் ஆகும்.

நாம் பரிசீலனைக்கு எடுத்துக் கொண்ட கவிஞர் இருவரும் தமக்குக் கற்பிக்கும் பாடங்கள் இவை” (பக:29-30)

அடுத்து குலோத்துங்கன் கவிதை பற்றிய விமர்சனங்கள் தொடர்ந்து இரு இதழ்களில் வெளியாகியிருந்தன (215, 216). குலோத்துங்கனின் ‘வளர்க் தமிழ்’ ‘வாயில் திறக்கட்டும்’, ‘வின் சமைப்போர்’ ஆகிய கவிதைத் தொகுதி கள் பற்றி விமர்சிக்கப்பட்டுள்ளது. ‘தமிழ், மனிதம், காதல் என்னும் மூன்று சொற்களிலும் இவரின் கவிதைக் கலை அக்கறைப் பரப்பினை அடக்கின்றிடலாம், (பக 22) என்கிறார் முருகையன். குலோத்துங்கன் இம்முன்றையும் கையாளும் வகையிலே காணப்பட்ட தனித்தன்மைகள் வெளிக்கொணரப் படுகின்றன. தமிழூப் பாடிய புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாச னுடன் ஒப்பிட்டு ‘குலோத்துங்கன் மொழி வளர்ச்சி பற்றி மிகவும் ஆழமான, அகலமான உறைப்பான உள்ளொளி வாய்க்கப் பெற்றவராக’ இனங்காணப்படுகின்றார். மனிதம் பற்றிப் பாடுகையில் ‘நடப்பியல் உலகின் மெய்மையான பூசல்களையிட்டும் பாடுகிறார்’ இன்னும் இவை சாகாத பாம்புகள் தான் (பக:24) என்று முடிக்கின்றார் முருகையன். இவருடைய கவிதையில் வரும் சொற்கள் பசுமையான காட்சிகளைக் காட்டுவனவாக இருக்கின்றன என்ற வகையில்

ஆம் குலோத்துங்கனின் கவிதைகளில் பொருளும் அமைப்பும் (சொல்லாட்சியும்) அலசப்பட்டுள்ளன.

“தமிழ்க் கவிதையைப் புதியதொரு கட்டத்துக்கு எடுத்துச் செல்வதிற் பெரிதும் உதவியுள்ளார்” (பக:16) என இனங்கண்டு முருகையன் விமர்சனத்தை முடிக்கிறார்.

‘பாரதிதாசனின் கவிதைகளில் பொதுவடைமைப் போக்குகள்’ என எழுதப்பட்ட விமர்சனம், குறித்த ஒரு கருத்தை, அடிப்படையாக வைத்து நோக்கிய அனுகுமுறையாகவுள்ளது. அதுதான் பொதுவடைமைக் கருத்து. பாரதிதாசனின் கவிதைகளில் இக்கருத்துக்கள் விரிவிவந்திருப்பதை முருகையன் எடுத்துத் தந்துள்ளார். இது பற்றிக் குறிப்பிடுகையில்,

‘அவர் தமிழ்முடைய நெடும் பாட்டுக்களிலும் தனிப் பாட்டுக்களிலும் பொதுவடைமைச் சார்பான எண்ணங்களைத் தூயியுள்ளார். ஆயினும் அவருடைய காவியங்கள் நாடகங்கள் பலவற்றிலும் முடியாட்சிக் குழல் சார்ந்த கதைப்பின்னால்களும் கதை மாந்தர்களும் காணப்படுகின்றனர்’ (பக:87)

என்கிறார். பொதுவடைமைக் கருத்துக்களை எவ்வாறு கவிஞர் புலப்படுத்துகிறார் என்பதையும் ஆய்ந்தறிந்து விமர்சிக்கின்றார். அதுபற்றிக் குறிப்பிடுகையில்,

‘உண்மையிலே தமிழ்க் கவிதை இலக்கியப் படப்பு முழுவதையும் எடுத்துக் கொண்டால் மிகவும் தீவிரமான, தாக்கமுள்ள, சக்தி மிகுந்த, வீரியம் கொண்ட வரிகள் பலவற்றை ஆக்கித் தந்த கவிஞர் பாரதிதாசனே’ (பக:84)

தொழிலாளர் சார்பில் கவிஞர் முழங்கியவற்றை உதாரணமாகக் கிளக்கிச் செல்கின்றார். அதனாடே விமர்சிக்கின்றார்.

மல்லிகையில் வெளியாகியிருந்த சோலைக்கிளியின் ‘மழைப் பழம்’ என்ற கவிதை பற்றி அழகான ஒரு விமர்சனம் முருகையனால் செய்யப்பட்டிருந்தது. ‘கடுங்கோபத்துடன் ஒரு கட்டுரை’ என்ற தலைப்பின்கீழ் தன்னளில் அக்கவிதையை பொதுமைப்படுத்தியிருந்தார். தன்னளில் என்று கூறும்போது, சாதாரண ஒரு சுலைஞன் அல்ல, முருகையன். அவரது ‘பராக்கிரமங்களை’ அவனே அக்கட்டுரையில் குறித்ததன் மூலம் பொதுமையிலும் இல்லாத மேற்தளத்திலுள்ள ஓர் கணிஞன் விமர்சகன் என்ற நிலைப் பாடுகளை அடித்தளமாகக் கிமர்சித்திருந்தார்.

சோலைக்கிளி கையாண்ட படிமங்களும் ஒத்துவராத சொல்லடுக்குகளும் முருகையனால் பகுத்துப் பகுத்துக் காட்டப் பட்டிருந்தது. மொத்தத்தில் சோலைக்கிளியின் இக்கவிதையை ‘அபத்தமான, அர்த்தமான, பொருளற்ற, சத்தற்ற பேய்க்காட்டலாகவே கொள்கிறார்.

“இது பொறுப்பதில்லை — தம்பி
எரி தழல் கொண்டு வா,
கலை நலம் குலைத்தார் அவர்
கையை எரித்திடுவோம்” (பக:86)

எனப் பாரதியின் கவிதைச் சாயலைப் போட்டுக் கட்டுரையை விமர்சனத்தை முடித்திருந்தார். எனவே, ஒரு படைப்பை ஆகோ, ஒகோ என்று புகழ்வது மாத்திரம் விமர்சனமல்ல; தகாதவற்றைக் களைந்துவிடும் அளவுக்கும் விமர்சனம் செயற்பட வேண்டும் என்ற நிலை மல்லிகையினுடாக முருகையனால் வெளிக் கொண்ரப்பட்டிருப்பது கவனிக்கத் தக்கதுவே.

முருகையனின் இவ்விமர்சனத்திற்கு எதிராக க. சின்னாராஜன் என்பவர் “கடும் நிதானத்துடன் ஒரு கடிதம்” என்னும் தலைப்பில் கட்டுரை ஒன்றை எழுதியிருந்தார். அது முருகையனைப் பற்றிய விமர்சனமாக இருந்ததே

யொழிய அவரது விமர்சனத்தின் கருத்தெத்திரப்பாகவோ அல்லது சோலைக்கிளியின் ‘மழைப்பழத்தை’ முருகையனின் தாக்குதலில் இருந்து விடுவித்து காத்தல் நடவடிக்கை யையோ அவர் செய்யினில்லை. இறுதியில்,

‘முருகையன் மழைப்பழம் பற்றிய விமர்சனம் புதுக்கணிதையாளர்க்கு ஒரு எச்சரிக்கையாகவும், ஆற்றுப்படுத்தாகவும் அமைய வேண்டும் என எதிர்பார்க்கிறேன்’ (பக்க-48)

என முடித்திருந்தார்.

க. சின்னராஜனின் கட்டுரைக்கு எதிராக ம. இருந்தாதன் என்பவர் ‘கடும் நிதானத்தின் கவனயீனங்கள்’ என்ற ஒரு கட்டுரையை எழுதியிருந்தார். சோலைக்கிளியின் ‘மழைப்பழத்திற்கு’ விளக்கம் கூற முன்வராமல் வெறுமனே அவரை வக்காலத்து வாங்க வருவது வேடிக்கையாக இருக்கிறது என்ற கருத்துப்பட உரைக்கிறார். அத்துடன் முருகையன் சம்பந்தப்பட்ட விமர்சனங்களுக்குத் தக்க விளக்கமாக எதிர் விமர்சனம் செய்துள்ளார்.

‘நல்ல குருநாதர் நம்மை வருத்துவது
கொல்லவல்ல கொல்லவல்ல
பொல்லாப் பிணியறுக்க’ என்ற உண்மையை நாம் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும்’ (பக்க-40)

என்று முடிக்கின்றார். முருகையனது சோலைக்கிளியின் ‘மழைப்பழம்’ பற்றிய விமர்சனத்தினது இக்கருத்துக்கள் அவரின் விமர்சன நோக்கை அனுகியிருந்தால் காத்திரமான விமர்சன விவாதமாக அமைந்திருக்கும். ஆனால், இவை முருகையனைப் பற்றியும் அவரது நிலைப்பாட்டைப் பற்றியும் விமர்சிப்பதோடு நின்றுவிட்டது.

சோலைக்கிளியின் பல கவிதைகள் சேர்ந்த ‘எட்டாவது நரகம்’ என்ற தொகுப்பு எஸ்.எல். றகுமத்துவலா அவர்களால் விமர்சனம் செய்யப்பட்டிருந்தது. அதில்,

‘இவரின் கவிதைகளை மிக மென்மையான உணர்வுத் திறனுடன் நுணுகி ஆராய்வதன் மூலமே புரிந்து கொள்ள முடியும்’ (பக்க:33)

என முத்தாய்ப்பு வைத்தே அனுகுகின்றார். இவரது அனுகவிலும் சோலைக்கிளியின் சொற்கள் கையாளப்படும் விதம் விமர்சிக்கப்படுகிறது. இவர் கையாளும் பொருளமைதி சமுதாய நோக்கிலே ஒரு சமுதாய விடியலுக்கு எந்தளவு பங்களிப்பை ஏற்படுத்தும் என்பது ஒரு கேள்விக் குறியீடே என்றதையும் குறித்து இவர் தனிமனித மன உள்ளச்சல்கள், சமூகம் அவன்மீது ஏற்படுத்திய தாக்கங்களின் கணம் என்பவற்றைக் கவிதையாக்குகிறார் என்பதையும் தருகின்றார். அத்துடன் சிற்சில இடங்களில் அருவருப்புத் தோன்றும் சொல்லாட்சியும், கவிதைகளை வாசிக்க முடியாமல் மனம் பின்தங்கும் நிலையும் சுட்டிக் காட்டவும் தவறவில்லை. இதனால் அழைப்பியவில் கவித்திறனை நோக்கிய எஸ்.எல். றகுமத்துவலா சமூகவியலில் பொருள் ஆழம் இல்லாததையும் விமர்சித்தவராகின்றார்.

தா. விஸ்வநாதனின் ‘சுதந்திரம்’ மூல்லையூரானின் ‘போர்க்காற்று’, மேமன்கனியின் ‘ஹிரே விமானின் ஹிரேக் கள்’, அமுதபாரதியின் ‘உதய காலங்கள் ஆகிய கவிதைத் தொகுப்புக்கள், புதுவை இரத்தினதுரையினால் விமர்சிக்கப் பட்டிருந்தது. இவை தான் ஒரு கவிஞர் என்ற வகையிலும், சுவைஞன் என்ற வகையிலும் விமர்சிக்கப்பட்டிருந்தன. இவற்றில் அமுதபாரதி இந்திய மண்ணைப் பாடியிருந்தார். அவர் ஓர் இந்தியக் கவிஞரும்கூட ஏனையோர் ஈழத்தவர்கள். இவர்களின் கவிதைகளில் நகக்கப்பட்ட தடுக்கப்பட்ட மக்களின் துண்ப துயரங்கள், எதிர்பார்ப்புக்கள், எதிர்ப்புக்கள் ஆகியவை பிரதிபலித்தமையைக் குறிப்பாக எடுத்து விமர்சித்

திருந்தார் புதுவை. இவ்விமர்சனம் எதிர்ப்பிலக்கிய நோக்கு அனுகுமுறை எனக் குறிப்பிடலாம் போல் உள்ளது. பெரும் பான்மை விமர்சனக் கோட்பாடுகள் யாவும் மேல்நாடுகளில் இருந்து அறிமுகமானவையாக இருக்க எதிர்ப்பிலக்கிய அனுகுமுறை மட்டும் மூன்றாம் உலக நாடுகளால் அறிமுகப் படுத்தப்பட்டதாக இருக்கிறது. குறிப்பாக பாலஸ்தீனக் கவிதைகளின் விமர்சனங்களுடாக இவ்வணுகுமுறை வருகின்றது. ஒடுக்கு முறையினால் ஏற்பட்ட இன்னல்களும் அவற்றை எதிர்க்கும் திறனும் இவ்வணுகுமுறையால் விமர்சிக்கப்படுகிறது. இந்த வகையில் 81, 83 ஆகிய ஆண்டுகளில் இலங்கையில் நடந்த இன வன்செயல்களின் பிரதி பலிப்பில் உருவான கவிதைகளை புதுவை விமர்சித்திருத்தார்.

இதேவேளை எண்பதில் வெளியான புதுவையினது ‘இரத்தப் புத்பங்கள்’ என்ற கவிதைத் தொகுப்பு அந்தனி ஜீவா எண்பவரால் விமர்சிக்கப்பட்டபோது,

‘இனத்தைச் சொல்லி அரசியல் ஆதாயம் தேடும் வகுப்பு வாதிகளைப்போல், கவிதை புனைந்துள்ளார்.’
(பக:46)

எனக் குறிப்பிட்டிருந்தார். ஏற்கனவே ஒருமைப்பாட்டைப் பற்றிப் பேசியவர், தொழிலாளர் வர்க்கத்திற்காகக் குரல் கொடுத்தவர் தற்போது குய்யோ, முறையோ என அழுதமுது சாபமிடுகிறார்; பிரலாபிக்கிறார் என்ற கருத்துக்களையும் அவர் தந்திருந்தார். தேசியம், ஒருமைப்பாடு, சமத்துவம் நோக்கி இலக்கியம் படைக்கப்பட வேண்டும் என்ற கொள்கை நிலைப்பட்டிருந்த ஒரு கால கட்டத்தின் தொடர்ச்சியில் புதுவையின் அதித்திவிர போராட்டம், புரட்சி ஆகிய நிலைப்பட்ட கவிதைகளை விமர்சிக்கும்போது மேற்கூறிய விதத்திலேயே விமர்சிக்க இருந்தது. ‘புதுச் சஞ்சிகையில் எண்பதில் ரூஃமானும் இதே தொகுதி விமர-

சனத்தை இத்தகைய ஒரு கண்ணோட்டத்திலேயே நோக்கி யிருந்தார். (1980 : 1)

‘ஆகஸ்ட் கலவரம் தேரை இனப் பிரச்சனையைப் பற்றியும் இனங்களின் விடுதலைப் பற்றியும் தீவிரமான சிந்தனைப் போக்குகளைத் தோற்றுவித்தது போல் புரட்சிகர முற்போக்குக் கண்ஞர் என்று கருதப்பட்டவரை தீவிர இனவெறிக் கவிஞராக மாற்றியது போன்ற விபத்துக்களையும் தோற்றுவித்துத்தான் உள்ளது. (பக: 29)

என நூல்மான் குறிப்பிட்டிருந்தார். அநுபவித்த உணர்வு கவிதையினால் விடுதலையானபோது புதுவையால் அவ் வாறுதான் எழுத முடிந்தது போலும். இவை அன்றைய இலக்கியக் கொள்கைக்கு மாறானதாக இருந்ததனால் விமர்சனமும் எதிர்ப்பைக் காட்டுவதாக அமைந்திருந்ததில் வியப்பில்லை. மல்லிகையும் அதைப் பிரசரித்துக் கொண்டது

அந்தனி ஜீவா, எம். எச். எம். ஹலீம்தீனின் ‘காலத் தின் கோலங்கள்’ என்ற தமிழ்க் கவிதைத் தொகுப்புக்கும் ‘புளொசாஸ்’ என்ற ஆங்கிலக் கவிதைத் தொகுப்புக்கும் விமர்சனம் செய்திருந்தார்.

‘இலக்கியம் என்பது இலக்கியத்துக்காகவே என்ற கொள்கையைவிட, இலக்கியம் மக்களுக்காகவே என்ற கொள்கையை அதிக அழுத்தத்தோடு வலியுறுத்தப்படும் காலம் இது’ (பக: 14)

எனக் குறிப்பிட்டு சமூகவியல் அனுகுழுறையில் விமர்சித்துள்ளார். மல்லிகையின் விமர்சன அனுகுழுறையின் முனைப்பே இக்கொள்கை தான்.

1989ல் மேமன் கவியின் ‘யுகராகங்கள்’, ‘ஹிரோசிமா வின் ‘ஹீரோக்கள்’, ‘இயந்திரச் சூரியன்’ என்ற மூன்று

தொகுப்புக்களும் ‘ஈழக்கணி’யால் விமர்சிக்கப்பட்டிருந்தது. ‘சுற்றிலுமுள்ள வாழ்க்கைத் தளத்தோடு ஒன்றித்து நிற்கு ஈழத்து கவிதைப் பண்பாகக் கூறுவது வழக்கம்’ என்ற கருத்தை அவரே குறித்து அந்த முறையில் மேமன்கவியின் கவிதையை விமர்சிக்கின்றார்.

“கறாரான சூழலின் (சிறப்பாகக் கொழும்புச் சூழல்) மாதிரியுருக்களைக் கலைத்துவப் பார்க்கவயில் வெளிக்கொணர்கிறார்.” (பக:13)

என்ற வகையில் அவரது கவிப்பொருளும் கவித்திறனும் விமர்சிக்கப் படுகிறது. ‘இயந்திரச்சுரியன்’ தொகுப்பில் வரும் கவிதைகளில் சிலவற்றை குறியீட்டு விளக்க விமர்சன அனுகுமுறையில் அவர் கையாண்ட படிமங்களை ந. பிச்சரூர்த்தி, வைரமுத்து, பாரதியார் ஆகியோருடன் இணைத்து தோக்கியிருந்தார்.

“நவ பிரக்ஞானியின் கலை வெளிப்பாடாக மேமன் கவியின் கவிதைகள் இருப்பது கண்கூடு” (பக: 19)

என முடித்திருந்தார்.

“சகாராவும் பிரமிடுகளும்” என்ற எஸ். அறிவுமணியின் கவிதையை எஸ் எம் ஜே பைஸ்தீன் குறியீட்டு விமர்சன அனுகுமுறையில் விமர்சித்தமையும் நோக்கத்தக்கது. அநிவு மணி கையாண்ட படிமங்களும் அதன் பொருள் பற்றியும் அதாவது கொள்கை விளக்கம் பற்றியும் விமர்சிக்கும்போது காமராஜன், அப்துல்ரஹ்மான் ஆகியோருடன் இணைத்து,

“சாதாரண மக்களைப் பாடும்போது கவிஞர்கள் தமது எளிமையான அனுபவங்களை மீறிப் பாடுவதேன் என்ற வினா எமக்குள் எழுகிறது” (பக: 20)

என அவர் களின் படிமக் கையாளவில் உள்ள சிக்கலை விமர்சிக்கிறார்.

ஓளவுக்குத் தன்னுணர்வு நிலைப்பட்ட ரசனை வழித் திறனாய்வும் மிகச் சொற்ப அளவில் மல்லிகையில் இடம் பெற்றிருந்தது. இதில் ஒன்றைக் கவனிக்க வேண்டும். இவை முற்று முழுதாக ரசனை வழிப்பட்டதல்ல, சமூகப் பிரக்ஞை கொண்ட தன்னுணர்வுடனேயே எழுதப்பட்டிருந்தது. முரளிதரனின் ‘தியாக யந்திரங்கள்’ என்ற கவிதைத் தொகுதி ‘மேமன்கவியால்’ அவ்வாறுதான் விமர்சிக்கப் பட்டிருந்தது.

“என் அனுபவக் கோட்டில் சு. முரளிதரனின் படைப்புகள் எழுப்பிவிடும் சிந்தனைகளை முன்வைப் படே என் நோக்கமாகிறது” (பக: 1)

என அவரே அதைக் குறித்திருந்தார். இதனால் இவரது விமர்சனம் தன்னுணர்வுடன் சம்பந்தப்பட்டதாக இருந்தது எனலாம்.

1985 பெப்ரவரி மாதம் போர்சிரியர் சிவத்தம்பி அவர்கள் சேரனின் கவிதைத் தொகுதியை விமர்சித்திருந்தார். இவரது விமர்சனம் மார்க்சிய நோக்கில் சேரனின் கவிதையை நோக்குவதினுடோக அன்றைய தலைமுறையினரையும் அவர்களது வெளிப்பாடுகளையும் முன்வையை மார்க்சிய தலைமுறையினரிடம் இருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டுவதாக அமைந்திருந்தது. இது ஒரு விவாதத்தையே தொடக்கி விட்டிருந்தமை பற்றி விமர்சனச் சர்க்கையில் குறிப்பிட்டுள்ளோம். ஒரு படைப்பின் மூலம் அன்றைய தலைமுறையினரையே விமர்சித்திருந்தார் பேராசிரியர்.

3. 1. 2. : தொகுத்து நோக்கிய கவிதை விமர்சனம்

இதில் இலக்கிய வடிவங்களின் வளர்ச்சிப் போக்குகள் என்ற நிலையில் கணிதையின் வளர்ச்சிப் போக்குகள், பொருள் நிலைப்பட்ட ஆய்வுகள் வடிவ நிலைப்பட்ட ஆய்வு

சள் என்பனவும் இந்த ஆய்வுகளைப் பற்றியதோரு பரிசீலனையும் அடங்குகின்றன.

கலிதையின் வளர்ச்சிப் போக்குகள் என்ற வகையில் செ. யோகாராசா எழுதிய ‘ஸஹத்துத் தமிழ்ப் புதுக்கவிதை தோற்றும்—வளர்ச்சி—தேக்கம்’, சமகால ஸஹத்துத் தமிழ்க் கவிதை’ என்பனவும் அந்தனி ஜீவா எழுதிய ‘மலையகமும் கலிதையும்’ மேத்தாதாசன் எழுதிய ‘புதுக்கவிதை அன்றும் இன்றும்’ ஆகியவையும் எண்பதுகளில் மல்லிகையில் வெளியாகியிருந்தன.

செ. யோகாராசாவின் தமிழ்ப் புதுக்கவிதை பற்றிய ஆய்வு புதுக்கவிதையின் தோற்றுத்தையும் அதன் (தோற்றுப்) பின்னணியையும், வளர்ச்சியையும் அதில் பங்கெடுத்த வர்களையும், தேக்கத்தையும் அதற்கான காரணத்தையும் ஓரளவு விரிவாகச் சுட்டுகிறது.

“சமகால ஸஹத்துத் தமிழ்க்கவிதை” ஏறத்தாழ பத்து ஆண்டுகளாக ஸஹத்துத் தமிழ்க் கவிதை பெற்றுவந்த புதிய பரிமாணங்களையும், பரிமாணங்களையும் சுருக்கமாக நோக்கி யள்ளார். தற்காலத்திலே பெரும்பாலான கவிதைகள் அரசியல் கவிதைகளாக வெளிப்பட்ட முறையையும் வெளிப் படுத்திய முறைமைகளையும் காட்டிச் செல்கிறார். “தமிழ்த் தேவிய இன் ஒடுக்குமுறையும் அது பல்வேறு விதங்களில் வெளிப்பட்டமையும் அடிப்படைக் கரணங்களாக அமைய அதற்கெதிரான போராட்டங்களும் விரிவடைய கவிதை இவற்றை எதிரொலிக்கத் தொடங்கியது, தவிர்க்க முடியாத தொன்றாகக் காட்டிச் செல்கிறார். அன்றாடக் கொடுரேங்களின் உச்சங்களையும், இழுப்புக்களையும் உண்மையே அடிநாடமாக்கிக் கவிதை புணைந்துள்ளையும், வார்த்தை ஜாலங்களில்லாத ஆரவாரயில்லாத சொற்களைக் கையாள வதும் ஈமத்துக் கவிதையின் புதிய பரிமாமமும், புதிய பரிமாணமுமாகும். இவற்றை ‘மரணத்துள் வாழ்வோம்’

கவிதைத் தொகுதியின் சில கவிதைகளின் உதாரணங்களுடன் விமர்சிக்கிறார்.

மேலும் குறியீட்டுப் பாங்கில் சமகாலத்தை வெளிப்படுத்தும் முருகையன் கவிதைகளும், ஸிடுதலைப் போராளி களே கவிஞராகி எழுதிய கவிதைகளும், கண்ணீர் அஞ்சலித் துண்டுப்பிரசரக் கவிதைகளும் ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. புதிய பரிமாணங்களில் இன்னும் சிலவாக பெருவிவரும் குழந்தைக் கவிதைகளும், மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகளும் பெண்ணிலைவாதம் தொடர்பான கவிதைகளும் இனங்காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு சமகாலக் கவிதையின் புதிய பரிணாமத்தையும், புதிய பரிமாணங்களையும் விமர்சித்துச் செல்கின்றார்.

அந்தனி ஜீவாவின் ஆய்வு மலையகத்தில் கவிதையின் தோற்றமும், தோற்றப்பின்னணியும், வளர்ச்சியும் அதில் பங்கிக்குத்தவர்களும் பற்றியதாக அமைகிறது (1989, 12: 29) ஆரம்பத்தில் வாய்மொழிப்பாட்லாக மலையகமக்களின் வாழ்வின் சகல அம்சங்களிலும் பின்னிப் பினைந்திருந்த கவிதை எவ்வாறு இன்றைய புதுக்கவிதை வடிவத்துக்குப் பரிணமித்தது என்பதை வரலாற்று நோக்கில் ஆய்வு செய்துள்ளார். இவை தனித்த விவரங்களை அமையாமல் விமர்சனப் பாங்கில் அமைந்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது

இந்திய எழுத்தாளரான மேத்தாதாசனின் கட்டுரை புதுக்கவிதையின் அன்றைய நிலைப்பாட்டையும் இன்றைய நிலைப்பாட்டையும் இணைத்து ஆய்வுதாக உள்ளது. இன்றைய நிலைப்பாட்டை அன்றைய நிலைப்பாட்டுடன் ஒப்பிடுகையில் ஒரு தேக்கமாகவே கருதுகிறார். அந்தத் தேக்கத்திற்கான காரணங்களை ஓராய்ந்து விமர்சிக்கிறார். ‘கவிஞர்கள் எழுதுவதைக் குறைத்ததும், வெவ்வேறு நிலைகளில் சிதறிப் போனதும், வாழ்க்கையின் சமையில் நெந்து போய் புதுக்கவிதையைக் கைவிட்டதும் தேக்கத்திற்கான சில காரணங்களாகக் குறித்துச் செல்கிறார்.

“கனினார்கள் சுய பரிசோதனை செய்து கொண்டு ஆரோக்கியமுடன் எழுதுகின்றபோது மறுபடியும் திளைகளின் கதவுகள் விரியத் திறக்கப்படும்” (பக: 56)

என்ற நம்பிக்கை கொண்டு முடித்திருந்தார் விமர்சனத்தை விமர்சனம் இருப்பதை மட்டும் விமர்சித்துச் சென்று விடுவதல்ல ஒரு எதிர்கால ஆக்கத்திற்கும் அடிகோலுவன். அத்தகைய நிலையிலேயே இவரது விமர்சனமும் அமைந்திருந்தது.

பொருள் நிலைப்பட்ட வடிவ நிலைப்பட்ட ஆய்வுகளின் என்ற வகையில் பேராசிரியர் கைலாசபதியின் ‘கவிதையும் தத்துவமும்’ சபர. ஜெயராசாவின் ‘நவீன கவிதையிற் கிராமிய நறுமணம்’, சோ. பத்மநாதனின் ‘கவிதை’, கே. எஸ். சிவகுமாரனின் ‘கவிதையும் அரசியலும்’, நா. சுப்பிரமணியனின் ‘யாப்பும் கவிதையும்’ ஆகியன என்பதுகளில் வெளியாகியிருந்தன.

‘கைலாசபதி அவர்கள், மார்க்ஸியத்தைத் தழுவிக்கொண்ட நாள் முதலாய் அதன் முனைப்பான கூறுகளில் ஒன்றாகிய சமூகவியலைத் தனது பல்வேறு ஆய்வுகளுக்குப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டுள்ளார். இவர் புதுக்கனிதையில் தன்னுணர்ச்சிப்போக்கு, மானுடத்தின் குரலாக ஒங்கி ஒலிப் பதை விரிவாகவே விமர்சனம் செய்துள்ளார்.’ இந்த வகையில் இவரது ‘கவிதையும் தத்துவமும்’ என்ற ஆய்வும் புதுக்கவிதைகளிற் பெரும்பாலானவை தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்களே என்பதை நிலைநிறுத்துவதாக உள்ளது (1980:8:31) அத்துடன் ‘தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்களின் சமனற்ற வளர்ச்சி யிலே தீத்துவங்களை நிராகரிக்கும் போக்குக் காணப்படுகின்றதென்றும்’, ‘தத்துவத்தைத் தொடாப் பொருளாக்கி உணர்ச்சி நலன் என்ற மாயையைக் கவிதைத் தவிசில் ஏற்றி வைப்போர், இறுதியில் அர்த்தமற்ற சொப்பனாவஸ்தைப் புலம்பல்களையும், தமது சொந்த மனக் குருங்களையும், சொற்சிலம்பம் ஆடுவதிலேயே சுகம் காணகின் நனா’.

என்றும் குறித்து, ‘வர்க்கங்களாகப் பிளவுண்டு கிடக்கும் சமுதாயங்கள் அனைத்திலுமே எல்லாக் காலங்களிலும் நோடியாகவோ அன்றில் மறைமுகமாகவோ ஒரு கனிஞர் தான் சார்ந்த வர்க்கத்தின் தத்துவத்தையே வெளிப்படுத்துகிறான்’ என்ற நிலையில் இன்று, கவிதையில் தத்துவம் தத்துவப்பிரகடனம் என்பன வேண்டுமா, வேண்டாமா என்பதல்ல பிரச்சனை. எந்தத் தத்துவம் வேண்டும் என்பதே எழுத்தாளன் எழுப்ப வேண்டிய இன்றியமையாக கேள்வி யாகும்’ என்று முடிக்கிறார். ஒரு படைப்பைப்பற்றிய விழங்களும் மிகுந்த ஆய்வுறவுத் தன்மையுடன் பொப்புள்ள வகையில் மேற்கொள்ளப்படுகின்ற போது அதுவே ஓர் ஆக்கழுரவுமான சிருஷ்டியாக அமைந்து விடுகிறது. அத்தகைய ஒன்றே கைலாபதியின் விமர்சனங்கள்.

சபா. ஜெயராசானின் ஆய்வு கவிதையின் பொருட்தன்மை பற்றியதாகும். (1981:±22)

‘அன்மைக்காலக் கவிதை வளர்ச்சி பொதுவான போக்கில் இருந்து, குறிப்பான போக்கை நோக்கி நகர்கின்றது. நாடு-பொதுவான நோக்கு, கிராமம்-குறிப்பான நோக்கு’ (பக: 20)

தெளிவான சமூகப் பின்னணியில் நவீன கவிதையாளர் கிராமங்களை திதானமாக நோக்கியுள்ளமை பற்றி விமர்சிக்கின்றார். கிராமிய வளத்தில் நவீன கவிதைகள் ஆழந்து சுவறி வருவதை எடுத்துக்காட்டி பொருட்தன்மையில் மட்டுமல்லாது சொல்லாட்சியிலும் பேச்சு மொழிகளைக் கையாள் வதன் மூலம் நவீன கவிதை கிராமிய நறுமணம் வீசுவதாக உள்ளது என்பதை உணர்த்தியுள்ளார்.

சோ. பத்மநாதனின் ‘கவிதை’ என்ற ஆய்வு 1987,88 களில் ஈழத்தில் வெளிவந்த தமிழ் நூல்கள்-ஓர் ஆய்வு என்பதை நோக்கி நடத்தப்பட்ட கவிதை ஆய்வே. இது தெல்லிப்பழை கலை இலக்கியக்களத்தின் வெளிக்கொண்டுகை.

இதை மல்லிகை பிரசுரித்திருந்தது. (1989:9:22) இவ்வாய் விலே 87, 88களில் வெளிவந்த பதினொரு கவிதைத் தொகுதி ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டு விமர்சிக்கப்பட்டுள்ளது 'கவிதை ஒரு பொருளைப் புலப்படுத்த வேண்டுமென எதிர்பார்க்கக்கூடாது உண்மையில் பல பரிமாணங்களில் பொருட்புலப்பாடு ஏற்படுவதே கவிதையின் தனிச்சிறப்பு' என்ற வகையில் பதினொரு கவிதைத் தொகுதியும் (பக: 22) பொருள் புலப்படுத்தும் பரிமாணங்கள் வெளிப்படுத்தி விமர்சிக்கின்றார். இதன் மூலம் இக்காலப் பகுதியில் சிறப்பாக நோக்கத்தக்கதாக இருந்த கவிஞர்களை, கவிதைத் தொகுதியை இனக்காட்டுகின்றார்.

'...நல்ல எதிர்காலமுள்ள கவிஞர்களாக ச. முரளி தரனும் (சூடைக்குள் தேசம்), விவேகக்கும் (தடயங்கள்), புதிய பரிமாணங்களைத் தொடுபவராக 'சோலைக் கிளியும்', ஆற்றல்மிக்க முழுமையான கவிஞராகக் குறிஞ்சித் தென்னவனும், பெறுமதிமிக்க கவிதைத் தொகுதியாக "மல்லிகைக் கவிதைகளும்" தேறும் என நினைக்கிறேன்' (பக:30)

மல்லிகை வியாசனத்தில் நேரடியாகப் பங்கெடுத்து பணியாற்றியதோடமையாமல் வியாசனத்தைச் செய்வதற்குரிய ஆக்கங்களைப் பிரசுரித்ததோடு தொகுத்தும் வெளியிட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

கே. எஸ். சிவகுமாரன் கவிதையில் அரசியல் இணைவு பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் 'கவிதையும் அரசியலும்' என்ற கட்டுரையில்,

'அரசியல் மக்களின் வாழ்க்கையுடன் இணைந்த தாக இருப்பதனால், அதுபற்றி உண்ணத்மான, தனித் துவமான முறையில் சொல்வது யாவுமே கவிதைதான். அரசியலைக் காண முடியாதவாறு அரசியலே கவிதையாக வேண்டும்' (பக: 52)

என கவிதையின் பல்துறைப் பொருளேந்தலைச் சாதகமாக்க முயல்விறார். (1982: 8: 52)

கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன் அவர்கள் ‘யாப்பும் கவிதையும்’ என்ற தலைப்பில் ஒரு விமர்சனக் கட்டுரை எழுதியிருந்தார். (1981:8:29) வன்மையாக யாப்பை எதிர்க்கும்- அதை ஒரு தடையாக நினைக்கும் புதுக்கவிதையாளர்களுக்கு, அவ்வளவு வெறுப்புக்கும் எதிர்ப்புக்கும் யாப்பு உட்படத் தேவையில்லை என்பதை எடுத்துக்காட்டி விமர்சித்திருந்தார். கவிதைக்கும் யாப்பிலக்கணத்திற்கும் உள்ள தொடர்பின் வரலாறு கூறப்பட்டு, அடுத்து ஆற்றலுள்ள கவிஞரால் புதிய வடிவப் பரிசோதனை செய்யப்படுதலும் அதை இலக்கண அறிஞர் மரபாக்குதலும் அதன்பின் அது மீறப்படுதலும் நடைபெறுதல் இலக்கிய வரலாற்றில் இயல்பான ஒன்றே எனக் குறிப்பிட்டு அத்தகைய ஒரு மீறலே புதுக்கவிதை என்கிறார். இந்த மரபு மீறல் எனப்படுவது ‘காலத்துக்காலம் வழக்கில் இருந்த புது வடிவ எல்லைகளை மீறல்தான்; கவிதைகளின் உள்ளார்ந்த அடிப்படைய் பண்பான மனவோசையை அல்ல’ எனக் குறிப்பிடுகிறார். எனவே, யாப்பை பெரும் குறையாகக் கொண்டோ அதை மீறுவதுதான் புதுக்கவிதையின் பிரதான செயல் என்றோ கருத வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்பதை இவர் தெளிவாக ஆராய்ச்சி நோக்கில் விமர்சிக்கின்றார் எனலாம்.

‘கவிதை என்பது மனவோசை. அது தனக்கேற்ற புற வடிவத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளும், கவிதைக்கு அடி, சீர், முக்கியமல்ல. ஆனால், கவிதை தன்னை வெளிப் படுத்திக் கொள்ளும்போது இயல்பாகவே சீர்ப்பிரமாணமும், அடிப்பிரமாணமும் அதற்கு அழையும்’ (பக:29)

இதன் மூலம் யாப்பும் கவிதையும் என்றும் இனைந்த ஒன்றாகவே காட்டுகின்றார் எனலாம்.

இந்த இயலின் இறுதியில் சபா. ஜெயராசா அவர்கள் எழுதிய ‘கவிதை விமர்சனம் பற்றி பரிசீலனைகள்’ என்ற

கட்டுரையைக் குறிப்பிடுதல் அவசியமாகின்றது. இதுவும் என்பதுகளில் மல்லிகையில் வெளியானதுவே (1984:8:21) கவிதை பற்றிய பல்வேறு அனுகுமுறையிலான விமர்சனங்களை மல்லிகை நந்ததன் வழியே இனங்கண்டு குறிப்பிட இருந்தேன்: இவையாவும் கவிதையை அதன் உத்தி, உருவும், படிமம் என்று அதற்குள்ளேயே நின்று விமர்சிக்காமல் ஏனைய அறிவுத்துறைகளான நாட்டுப்புறவியல், சமூகசியல், அரசியல், பொருளாதாரம், உளவியல் போன்ற வற்றின் அறிவுடன் விமர்சிப்பதாக இருந்தது. இத்தகைய விமர்சனங்களையெல்லாம் சபா, ஜெராசா பரிசீலனைக்கு உட்படுத்தியுள்ளார்.

முதலில் கவிதைப் பாரம்பரியம் பற்றி விமர்சிப்பவர் கள் மேற்கொள்ளும் முறையைக் குறித்து விசனம் தெரிவித துள்ளார். அதிலுள்ள சிக்கல்களையும் கூறிவிடுகிறார். தனிப்பட்ட கவிதைகளை தோக்கும்போது,

“கவிதையாக்கும் தொழில்நுட்பம் காலமாற்றங்களின் இயக்கத்துடன் இணைத்து நோக்கப்படாமை புதிய வடிவங்களைத் தரிசிக்க முடியாத கொடுரேம் நிரம்பிய அவ்வத்தை அண்மைக்காலம் வரை தோற்று வித்தது.” (பக:21)

எனக் குறிப்பிட்டு, மார்க்ஸிய அனுகுமுறைகள் வேர்கொண்டு வளரும் வரை, கவிதையின் விமர்சன அனுகுமுறைகளிலுள்ள இயல்புகளைச் சுட்டி தக்க நியாயங்களுடன் ஒதுக்குகின்றார்.

இவ்வாறு கவிதை பற்றிய விமர்சனங்கள் மல்லிகையில் இடம் பெற்றிருந்தன.

3:2: சிறுக்கை விமர்சனம்

1960ல் இலங்கைக்கு வந்திருந்த “கங்கை” ஆசிரியர் பக்ரதனின் கூற்றான ‘தமிழ்நாட்டுச் சிறுக்கை எழுத்தாளர்

களைவிட எழுத்துச் சிறுக்கதை எழுத்தாளர்கள் பத்து வருடம் பின்தங்கிய நிலையில் தான் இருக்கிறார்கள்' என்பது எழுத தில் பெருஞ் சலசலப்பை ஏற்படுத்தியது என்பது நாம் அறிந்த உண்மை. இதன்போது எம் எழுத்தாளர்களும் விமர்சகர்களும் இந்தியாவில் உள்ள ஒவ்வொரு எழுத்தாளரின் படைப்புக்களையும் எடைபோட்டு விமர்சித்து தரங்குறைந்த தன்மையையும் சிறுக்கதைத் துறையின் தேக்கத்தையும் வெளிக் காட்டியிருந்தனர். இதை இந்தியப் பத்திரிகைகள் கூடச் சுட்டிக் காட்டியிருந்தன. இந்தப் பாரம்பரியத்தைக் கொண்ட எமது சிறுக்கதை விமர்சனத்துறை என்பது களில் மல்லிகையில் பரிணமித்ததை நோக்கலாம்.

'இழிசனர்' வழக்குச் சர்ச்சைகளை உருவாக்கியிருந்த சிறுக்கதை விமர்சனம், எண்பதுகளில் சீரான் சமூகவியல் பார்வையுடன் பலதுறைப்பட்ட அம்சங்களின் இணைவுடன் சென்று கொண்டிருந்தது. பெரும்பாலும் சமகால எழுத்துச் சிறுக்கதைகளின் விமர்சனங்களே இடம்பெற்றிருந்தன. இதில் பங்கெடுத்தவர்களும் பெரும்பாலும் ஆக்க இலக்கிய கர்த்தாக்களே குறிப்பாக கந்தையா நடேசன் (தெணியான்), செங்கை ஆழியான், எம். கே. முருகானந்தன், ச. முருகானந்தன், புதுவை இரத்தினதுரை, அந்தனி ஜீவா, எஸ். வன்னியகுலம் இவர்களுடன் இந்திய எழுத்தாளர் 'இனியவன்', எழுத்திலே 'தமிழ்ப்பிரியா', எஸ்.எம். ஜே. பைத்தீன் ஆகியோரும் பங்கெடுத்திருந்தனர். இவர்களுடன் விமர்சகர்களாக கே.எஸ். சிவகுமாரன், டி.எஸ். ரவீந்திர தாஸ் (இவர்கள் சிறுக்கதைத் துறையிலும் இறங்கியமிருந்தனர்) கல்வியியல் சிந்தனையுடன் செயற்பட்ட சபா. ஜெயராசா, சித்திரலேகா மௌனங்குரு ஆகியோர் மதிப்பீடுகளைச் செய்து விமர்சித்திருந்தனர்.

'வேதாந்திகள் கைக்குள் சிக்காத கடவுள் மாதிரி தான். நான் பிறப்பித்து விட்டவைகளும், அவை உங்கள் அளவு கோல்களுக்குள் அடைபடாதிருந்தால்

நானும் பொறுப்பாளியல்ல, நான் பிறப்பித்து விளையாட விட்டுள்ள ஜீவரசிகளும் பொறுப்பாளிகள் அல்ல.”²⁶

என்று புதுமைப்பித்தன் அன்று எழுதியதுபோல் யாரும் சமூத்தில் கூற முடியவில்லை. காரணம் விமர்சனத்தையொட்டி ஆக்கமும் ஆக்கத்தையொட்டி விமர்சனமும் வளர்ந்து கொண்டிருந்தபோது மல்லிகையின் கொள்கைப் பிரகடனத்திற்கேற்ப சமூகவியல் நோக்கில் யதார்த்தப் பண்புடன் பிரசுரிக்கப்பட்ட சிறுக்கத்தகளுக்கே முன்னுரிமை கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. விமர்சனமும் அதை வளர்க்க, அதுவும் விமர்சனத்தை வளர்த்துவிட்டது.

இந்திலையில் தனிப்பட்ட சிறுக்கதை விமர்சனங்களை நோக்குவோம். முற்போக்கு எழுத்தாளரில் குறிப்பிடத்தக்க ஒருவரான மல்லிகை ஆசிரியர் பொமினிக் ஜீவாவின் சிறுக்கதைகள் விமர்சிக்கும்போது சிலரது அழிவியல் தன்மையின் குறைவைச் சுட்டுவார். இக்குறையாடு தத்துவத்தையும், கலையையும் இணைக்கும்போது ஏற்படும் இடர்ப்பாட்டின் வெளிப்பாடாகக் கொள்ளலாம். இக்குறையாடுகளுக்கு அப்பாற்பட்டு கலைநயம் மிக்க சிறுக்கதைகளாக ஜீவாவின் காதகளை இனம் காணுவோரும் உளர். அந்த வகையில் ‘இனியவன்’ என்பவர் தமிழகச் சஞ்சிகையான ‘திட்டம்’ என்பதில் எழுதிய விமர்சனத்தை மல்லிகையும் பிரசுரித்திருந்தது. (1980:3:21) அதில் பொமினிக் ஜீவாவின் ‘பாதுகை’ என்ற தொகுப்புக்கும், 1961ல் ‘இலங்கை சாகித்ய மண்டலப் பரிசு’ பெற்ற தன்ணீரும் கண்ணீரும்’ என்ற தொகுப்புக்கும் விமர்சனம் செய்திருந்தார். அவரது பார்வையில்,

“பொமினிக் ஜீவாவுக்கு வர்க்கப்பார்வை இருக்கின்ற போதிலும், கடைகளில் பிரச்சார வாடை இல்லை. சமுதாயம் இயல்பாக ஏற்றுச் சிந்திக்கின்ற அளவு கலாபூர்வமாகவும் நளினமாகவும் இருப்பதை நோக்கலாம்.” (பக: 22)

என்கிறார். யதார்த்தப் பண்டு கொண்ட கடையின் தன்மை யையும் வாழ்க்கையோடு ஒட்டியதாக அமைந்த பாத்திரங்களையும், சமூக அறிவியல் வளர்ச்சிக் கண்ணோட்டத்துடன் பிரச்சினைகளைப் பார்க்கும் தன்மைகளையும் விமர்சித்துச் செல்கின்றார் ‘இனியவன்.’

பெடாமினிக் ஜீவானின், ‘ஆண்ட பரம்பரை’ என்ற சிறு கடையும், நெல்லை க. பேரனால் ரசனை விமர்சன நோக்கில் விமர்சிக்கப்பட்டிருந்தது. (1985 : : 50) கடைக்கருவையும், பாத்திரங்களையும் வாழ்க்கையில் காணும் இவர் ‘இக் கடையில் காதல் இல்லை. ஆனால் சமூகப் பார்வை இருக்கிறது’ என்று குறிப்பிடுகின்றார். அத்துடன்,

‘கலை இலக்கியம் மனதைத் தொடும் அழகு சாதனம் மட்டுமல்ல; சமூகத்தை மாற்றியமைக்கும் கருஷியும் கூட என்ற கருத்தில் நம்பிக்கையுள்ளவர் கருக்கு இது போன்ற கடைகள் வரவேற்பாக இருக்கும்.’ (பக் : 51)

என்று முடிக்கின்றார். எழுத்தை ஆயுதமாக்கி ஆவேசத் துடன் போராடிக் கொண்டிருப்பவர் பெடாமினிக் ஜீவா. அவரின் கடைகள் விமர்சனத்துக்குள்ளாகும்போது சமூக வியல் நோக்கில் யதார்த்தத்தை மன் வாசனையுடன் வெளிக்கொண்டும் தன்மைகளையே விமர்சிப்பார். இன்னொரு வகையில் கூறினால், இலக்கியத்தின் சமூகவியல் ஆய்விற்குரிய எண்ணைக் கருக்களே இவரின் ஆக்கங்களை விமர்சிக்கப் பெரிதும் பயன்படுத்தப்படுகின்றது எனலாம். அவ்வெண்ணைக் கருக்களாக வர்க்க நிலைப்பாடு, நாட்டார் இயல்பு, கருத்துநிலை தேசியம், கரு என்பனவற்றைக் குறிப்பிடுவார் சோ. கிருஷ்ணராஜா அவர்கள்.

வாசகர்களது கவனத்தைப் படைப்பின்மீது ஈர்ப்பதற்கு விமர்சனம் உதவுகிறது. இது வாசகனின் அவதானமிக்க கிரகிப்பிற்கும் விளக்கவுரைகளிற்கும் ஆதாரமாயமைகிறது.

படைப்புப் பற்றிய வாசக அபிப்பிராயத்தை உருவாக்குதல் மூலம் இலக்கிய உலகில் அப்படைப்பின் ‘இருப்பை’ உணரவைக்கின்றது. இந்த முறையில் தனிப்பட்ட சிறுக்கை விமர்சனங்கள் அதிகளாவில் மல்லிகையில் இடம்பெற்றிருந்ததை அவதானிக்கக் கூடியதாக இருந்தது. இவ்வாறு விமர்சனம் செய்தவர்கள் தங்கள் தங்கள் ரசனைக்கேற்ப வாசகனிடம் படைப்பைச் சேர்க்கும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தனர். ‘பெரி’ (சதாராஜின் “கொடுத்தல்”-1984:1:50-51), சபா. ஜெயராசா (எஸ். அகஸ்தியரின் “கோபுரங்கள் சரிகின்றன”-1985:1:35-36), கந்தையா நடேசன் (கே எஸ். சிவகுமாரனின் கதைகள்-1985:5:23-25, மருதூரின் கதைகள்-1985:10:9-12), நெல்லை க. பேரன் (டொமினிக் ஜீவாவின் “ஆண்ட பரம்பரை”- 1985:1:50-51), ச. முருகானந்தன் (நெல்லை க. பேரனின் “சத்தியங்கள்” 1987:6:26-27, சோம காந்தனின் சிறுக்கைகள்-1987:4: 4-8, ஆப்ஷனின் ‘இரவின் இராகங்கள்’-1988:6:9, டி. எஸ். ரவீந்திரதாஸின் “யுகப்பிரசவம்”-1983:1:17-21) அநு. வை. நாகராஜன் (நந்தியின் “கேள்விகள் உருவாகின்றன”- 1987:1:46-48), அந்தனி ஜீவா (என். எஸ். எம். ராமையாவின் “ஓரு கூடைக்கொழுந்து” 1981:5:26) புதுவை இரத்தினதுரை (டி. எஸ். ரவீந்திரதாஸின் “சிறகு முளைக்காத ஒரு பறவை”- 1982:12:22, சாந்தனின் “முளைகள்”-1981: 12: 50) ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் இவர்கள் தாம் அனுபவித்த உணர்வுகளை வாசகனிடம் கூறுவது போன்றும் அதை வாசகனும் அனுபவிக்கத் தூண்டுவதுமான ஒரு நிலைப்பாட்டில் விமர்சனங்களைச் செய்திருந்தனர். இதனால் இவ்வகை விமர்சனங்கள் பன்முகப் பார்வை உடையன வாய்க் காணப்பட்டது. எனினும் இவை ஆழமான பண்முகப் பார்வைகளால்ல.

சாந்தனின் கதைகளை சபா. ஜெயராசா அவர்கள் மதிப்பீடு செய்திருந்தார். (1980:3:32) ஆரம்பகாலச் சிறு

கதைகளும் அதன்யின் எழுதப்படும் சிறுகதைகளும் ஒரு வளர்ச்சிப் போக்கைக் காட்டி நிற்பதை மதிப்பீடு செய்திருந்தார். அது பற்றிக் குறிப்பிடுகையில்,

“ஆரம்ப காலச் சிறுகதைகளில் அங்குமிங்குமாக அரும்பிய சமூக நோக்கு சாந்தனின் பரிணாம வளர்ச்சி யில் படிப்படியாகப் பரந்து நெறிப்படுத்தப்பட்ட திரட்சி கொண்ட முழுமையுடன் பரிணமிப்பதைக் காணலாம்”
(பக: 35)

என்கிறார். இவரது விமர்சனம் ஓர் ஆழ்புலப் பார்வையின் வெளிப்பாடு எனலாம்.

நந்தியின் ‘கண்களுக்கப்பால்’ என்ற சிறுகதைத் தொகுதி சித்திரலேகா மெளனகுரு அவர்களால் விமர்சிக்கப் பட்டிருந்தது. (1985:5:9) படைப்பாளியின் ஆக்கத்திறனை மதிப்பிடுவதாகவும், வாசகர்களுக்கு நந்தியின் கதைகளில் ஓர் ஈடுபாட்டை ஏற்படுத்துவதாகவும் இவரது விமர்சனம் அமைந்திருந்தது.

‘நாம் காணும், நாம் பழுதும், நாம் அறியும் நிகழ்ச்சிகள், மனிதர்கள் ஆகியவை பற்றியே நந்தி கூறுகிறார். ஆனால் இப்புற உலக நிகழ்ச்சிகள் அவரது அக உலகில் பட்டுத் தெறிக்கும்போது அந்திகழ்ச்சி களின் பரிணாமம் ஆழமும் அகவழும் அடைகின்றது. எமது ஊனக் கண்களுக்கு புலப்படாத ஒரு உண்மை, ஒரு முரண்பாடு அல்லது ஒவ்வாமை, ஓர் அவைம் நந்தியின் சிறுகதைகளினுடைக் கிடைக்கிறது’ (பக: 9-10)

என்றும்,

‘நந்தியின் உணர்திறனும் அவருக்குக் கைவந்த சிறுகதை வடிவமும் அவரிடம் இருந்து மேலும் சிறந்த கதைகளை எம்மை எதிர்பார்க்க வைக்கின்றன. நந்தி இன்று தமிழ் மக்கள் மத்தியில் கூர்மையடைந்திருக்கும்

அரசியல் பிரச்சனையை எவ்வாறு கையாளுவார் என எதிர்பார்ப்பது இயல்பல்லவா?" (பக: 12)

என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்வகை விமர்சனங்கள் ஆக்கத்திற்கும் வாசகனுக்கும் இடையிலான தொடர்பினை யும், ஆக்ககர்த்தாவில் பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தவல்லன எனலாம். இங்கு 'பாதிப்பு' என்ற சொல் ஒரு படைப் போனுக்கு அவனது படைப்பின் விமர்சனத்தினால் ஏற்படுகின்ற மனஉணர்வு என்பதையே சுட்டுகின்றது. இவ்வுணர்வு படைப்போனை, அவனின் சமூக அவதானிப்பைத் தூண்டுவதாகவும் செம்மைப்படுத்துவதாகவும் அமைந்திருக்கும்.

ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்றிலே ஆரம்ப ஆக்ககர்த்தாக்களாக இருந்த இலங்கையர்கோன், சம்பந்தன், சி.வைத்தியலிங்கம் ஆகியோரில் சி.வைத்தியலிங்கத்தின் சிறுகதைகள் 'தமிழ்ப்பிரியா'வினால் விமர்சிக்கப்பட்டிருந்தது.

"கதைகளைப் படித்த பின்பு சில கதைகளைப் பற்றி எனக்குள் எழுந்த வியப்பு, விருப்பு, மகிழ்வு யாவற்றையும் வார்த்தைகளாகத் தருகின்றேன்." (பக: 32)

என்று தொடங்கியவர், காலவர்த்தமானங்களைக் கடந்து சிறந்து நிற்கும் சிறுகதைகளாக அவை இருப்பதை விமர்சிக்கின்றார். ஓரளவுக்கு இதை ஒரு ரசனை முறைத் திறனாய்வு எனலாம். எக்காலத்துக்கும் பொருந்தும் மனுணர்வுகளும், சில காலங்களுக்கே உரித்தான் சமூக நிகழ்வுகளும் கதைகளில் போசப்படுவதால் அதை அதற்கேற்றவாறே விமர்சித்துச் செல்கின்றார். உதாரணமாக, 'பைத்தியக்காரி' என்ற சிறுகதை திருமணமாகி மூன்றாம் நாளே கணவனை இழந்த ஒரு பெண்ணின் உள்ளத் துடிப்பை, அவளின் நிலையை உணர்த்துவதாக அமைந்திருந்தது. அதை இக்காலத்திற்கும் பொருந்தும் நிலையைச்

சட்டி விமர்சித்திருக்கிறார். ‘நாற்பத்தைந்து வருடத்துக்கு முந்திய பிரதிபலிப்பு இவ்வாறிருக்க இன்று திருமணநாள் அன்றே கணவனை இழக்கும் பெண்கள்’ (செல், பொம்பர் தாக்குதலால்) இவர்களின் உள்ளத்துடிப்பை மிக அற்புத மாக எழுதியுள்ளார். கதாசிரியர் என்ற இவரது விமர்சனப் பாங்கு அமைப்பியல் நோக்கிலும் சிலவற்றை விமர்சித்துச் சென்றது.

‘கதையின் வசன நடையை எப்படி வார்த்தையில் சொல்வது என்றுதான் யோசிக்கிறேன். கதை முழு வதும் அப்படியே வார்த்தைப் பிரயோகம் மெத்தென்று இளம் தென்றல் வீசிக் கொண்டிருப்பது போன்ற பிரமையை ஏற்படுத்துகின்ற எழுத்துநடை’ (பக்க:36)

இலக்கிய ஆர்வலர்களைத் தூண்டும் வண்ணம் சில கதைகளைக் குறித்தும் சிலவற்றைக் குறியாதும் விடுத்து. நிச்சயமாக இலக்கிய ஆர்வமுள்ள ஒவ்வொருவரும் திரு சி. வைத்தியலிங்கம் அவர்களின் கதையைப் படிக்க வேண்டும்’ (பக்க:38) என முடிக்கின்றார்.

விமர்சனத்திலே இவ்வாறான பாங்கு ஒன்றும் கவனத் திற்குகியது. அது என்னவென்றால், ஒரு படைப்பை சகல வாசகனுக்குமான வாசிப்புத்தளத்திற்குக் கொண்டுவருதல் ஒருமுறை. மற்றது இலக்கிய அறிவுடைய ஆர்வமுள்ள வாசகனுக்கு அனுப்புதல் ஒருமுறை. ‘தமிழ்ப்பிரியா’ இந்த இரண்டு வகை நிலைப்பாட்டையும் தன் விமர்சனப் பாங்கில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார் எனலாம்.

இந்தியாவின் சிறந்த சிறுகதை எழுத்தாளர்களுள் ஒருவரான மௌனியின் கதைகளை ச. முருகானந்தன் அவர்கள் விமர்சிக்கையில் அதன் பாங்கு நாம் மேற்கூறிய இரண்டாவது முறையாக அமைந்திருந்தது.

‘‘மேளனியின் சிறுகதையைப் படிப்பது ஒரு புது அநுபவமாக அமைகிறது. ஒவ்வொரு தடவையும் படிக்கும்போது புதுப்புது அநுபவமாக அமைகிறது’’

விரபல் விமர்சகர் க.நா.ச வின் மேற்கோளைக் காட்டி மெளனியின் கதைகள் உருவாகிய தன்மையே அதற்குக் காரணமாக அமைந்ததையிட்டு விமர்சிக்கின்றார்.

“மெளனியின் கதைகள் பலவும் பானோத்தநுவ ரீதியில் எழுதப்பட்டனவு. உள்ளியல் ரீதியில் ஆய்ந்து அனுகினால் புதுப்புதுப் பரிமாணங்கள் தோன்றுவதால் தானோ என்னவோ அவரது கதைகள் காலத்தான் அழியாதவையாகவும், முக்காலத்திற்கும் பொருந்தி வருவனவாகவும் இருக்கிறது” (பக:21)

என்ற இவரது விமர்சனம் மல்லிகையில் வெளியான விமர்சனங்களில் இருந்து சற்றே வேறுபட்டு நிற்பதாக உள்ளது. இதற்குக் காரணம் விமர்சன நோக்குமட்டுமல்ல, ஆக்கம் சம்பந்தமான கொள்கையும் தான். அதாவது இலக்கியக் கொள்கையின் வேறுபட்ட தன்மை, சமூகப் பொருளாதாரக் காலப் பின்னணிகள் இவரது கதைகளில் அதிக தாக்கத்தை ஏற்படுத்தவில்லை என்பதே அதற்குக் காரணம்.

இவ்வாறு தனிப்பட்ட சிறுகதைப் படைப்புக்களின் விமர்சனமானது வாசகஞுக்கும் படைப்புக்கும் தொடர்பை ஏற்படுத்த முனைவதாகவும், சில படைப்பாளியின் திறனை அதிகரித்து வளப்படுத்தும் நோக்கிலும் அமைந்திருந்தன. இவையாவும் ஓர் பன்முகப் பார்வையின் வெளிப்பாடுகளேயாகும்.

3.2.2: தொகுத்து நோக்கிய சிறுகதை விமர்சனம்:

தொகுத்து நோக்கவில், சிறுகதைகளின் வடிவ வளர்ச்சி பற்றி வரலாற்று நோக்கில் ஆய்வதும், காலத்துக்கேற்ப பொருள் கொள்ளும் முறைமையை ஆய்வதும் அடங்குகின்றன. மல்லிகையில் இவ்வகையில் இடம்பெற்ற விமர்சனங்கள் மிகக் குறைவேயாகும். இருப்பினும் 1986ல்

ஜனவரி மாத இதழில் இருந்து தொடர்ந்து ஏழு இதழ்களில் இந்திய எழுத்தாளரான சுந்தரராமசாமி அவர்களின் கட்டுரை ஒன்று பிரசரமாகியிருந்தது. அக்கட்டுரை தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றைக் கூறுவதுடன் ஒவ்வொரு காலகட்ட எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைப் பண்புகளையும், அவை வெளித்தெரியும் முறைமையையும் வெளிப்படுத்தியிருந்தது. மேலும், மல்லிகையில் வெளியாகியிருந்த ஆண்டு மலர்ச் சிறுகதைகளை கமலநாதன் அவர்கள் விமர்சித்திருந்தார். ச. முருகானந்தன் அவர்கள் “தேசிய இனப் பிரச்சனையில் ஈழத்துச் சிறுகதைகளின் தாக்கம்” பற்றி ஆராய்ந்து செய்த விமர்சனமும், 1989ல் வெளியாகியிருந்தது. இவற்றை ஒவ்வொன்றாக நோக்கலாம்.

‘சுந்தரராமசாமியின் கருத்துக்கள்’ என்ற தலைப்புட ணேயே வெளியாகியிருந்தது. இக்கட்டுரை கோலாலம் பூரிலே, 5.9.85ல் திறனாய்வுக் கருத்தரங்கில் திரு சுந்தரராமசாமி அவர்களால் வாசிக்கப்பட்டது. அதையே மல்லிகை அநுமதியுடன் பிரசரித்திருந்தது. நாவல், சிறுகதை ஆசிய வற்றின் தோற்றம் பற்றியும் அவற்றுக்கிடையேயான வேறு பாடு பற்றியும் குறித்து, சிறுகதை பற்றிய ஒரு வரலாற்று நோக்கை, அதன் பண்பு நலன்களுடன் ஒப்பிட்டு ரீதியிலும் விமர்சனத்தை மேற்கொண்டிருந்தார். மாதவையா, பாரதி, வ.வே.சு. ஜயர் ஆகியோரின் கதைகள் பெறும் இடங்களையும் மதிப்பிட்டு, புதுமைப்பித்தன், கு.பா.ரா. ஆகியோரின் கதைகள் நவீனப் பிரக்ஞங்களின் கலை வெற்றிகளாகத் திகழ வதையும் விமர்சித்து ஒவ்வொருவரினதும் தனித் தன்மை களை வெளிப்படுத்தியிருந்தார். கல்கி, பார்த்தசாரதி, அகிலன் ஆகியோரின் சில கதைகளை ஒரே சட்டத்துள் அளந்துவிடும் இவர், புதுமைப்பித்தனையும், கு.பா.ரா. வினையும் மிக நுண்ணுணர்வுடன் விமர்சனம் செய்துள்ளார். இவர்களை அடுத்து பிச்சமூர்த்தி, மௌனி, லா.சா.ரா. கு. அழகரிசாமி, ரகுநாதன், விந்தன், தி.ஜானகிராமன், ஜெயகாந்தன், அசோகமித்திரன், கந்தசாமி, கி.ராஜ்

நாராயணன், ஆ. மாதவன், வண்ணநிலவன், பூமணி, நாஞ்சில் நாடன், பிரபஞ்சன், சுரேஷ்குமார், இந்திரஜித், விமலாதி தமாமல்லன் ஆகியோரின் கதைகளை விமர்சிக்கும் போக்கில் ஈழத்தில் முதலையைசிங்கத்தின் ‘புதுயுகம்’, ராஜேந்திர சோழனின் ‘எட்டுக் கதைகள்’ என்ற சிறுகதைத் தொகுதிகளும் விமர்சனத்துக்குள்ளாகியுள்ளன. ஒரு படைப் பினை உருவாக்க எவ்வளவு ஆற்றலும் துணிவும் தளராமையும் வேண்டுமோ அதே அளவிற்கு விமர்சனம் செய்யவும் அவைகள் வேண்டும். இந்த நிலைப்பாட்டை சந்தராமசாமி யின் விமர்சனத்தில் காணக்கூடியதாக இருந்தது. இது ஓர் ஆக்கழூர்வமான விமர்சனம் என்ற முறையில் மல்லிகை இதைப் பிரசுரித்துக் கொண்டதன் மூலம் ஈழத்திலும் இவ்வகை விமர்சனத்தை எதிர்நோக்கியிருந்ததெனலாம். அவ்வாறு ஏற்படும் எனவும் நம்புவோமாக.

மல்லிகையின் 1986ம் ஆண்டு மலர்ச் சிறுகதைகள் ஏழினையும் கமலநாதன் அவர்கள் விமர்சித்திருந்தார். (1986:9-10: 25-28) இவ்வேழு கதைகளில் ஒன்று சிங்கள மொழிபெயர்ப்பு ஆகும். இக்கதைகள் யாவற்றினதும் பொதுப் பண்புகள் பற்றிக் கூறும்போது,

‘யதார்த்தத்தால் தாக்குண்ட மக்களின் அவலங் களைப் பொதுவாக இச்சிறுகதைகள் சித்திரிக்கின்றன. நெஞ்சின் ஈரத்தையும் மென்மையான உணர்ச்சிகளையும் தட்டியெழுப்பி, இரத்தக் கண்ணீர் சிந்த வைப்ப துடன் நியாயத்திற்காகப் போராடும் ஆவேசத்தையும் இச்சிறுகதைகள் தோற்றுவிக்கின்றன.’ (பக:25)

என்கிறார். இச்சிறுகதைகள் ஏற்படுத்தித் தந்திருக்கும் உணர்வையும், அவற்றை வாசிக்கும் போது அவை உருவாக்கின்றும் உணர்வையும் மேலே குறித்துள்ளார். படைப்பு ஒன்று வெளிப்படுத்தியிருக்கும் உணர்வுகள், வாசக வின் மனதில் தாக்கத்தை உண்டு பண்ணும் நிலையில் அது வேறுவகை உணர்வைத் தோற்றுவிக்கின்றது. அதாவது

சோகங்களும், அவலங்களும் சித்திரிக்கப்படும்போது அது வாசகளின் மனதில் தாக்கத்தை உண்டுபண்ணி அதற் கெதிரான ஆவேசத்தையும் எதிர்ப்பையும் தூண்டுகின்றது. இவ்வாறான நிலைப்பாடு அக்கதைகளின் முடிவுகளை அது வெளிப்படுத்தும் விதத்திலேயே தங்கியிருப்பதாகக் கருதி ஒவ்வொரு கதையாகத் துருவி ஆராய்ந்துள்ளார். இதன் போது ச. முருகானந்தனின் 'தரை மீன்கள்' தெணியாளின் 'நேர்த்தி' என்பன வலிந்து காட்டும் முடிவுகளால் சிறுகதைப் பண்பில் குறைவை ஏற்படுத்துகின்றன⁴ என்ற கருத்தையும் நந்தியின் 'கேள்விகள் உருவாகின்றன' வாசகனுக்காகக் கருவை நெகிழ்த்தாத நல்ல ஒரு சிறுகதை என்ற கருத்தை யும் தருகின்றார் இக்கருத்துக்கள் ஆய்வின் பின் ஏற்பட்ட அபிப்பிராயங்களாகி. அவை விமர்சனங்களாகத் திகழ் கின்றன. மொத்தத்தில் இவரின் விமர்சனம், இப்படைப்புக்கள் சமூகத்திற்கு என்ன கூறுவின்றது என்பதையும், அதை எப்படி வெளிப்படுத்துகின்றது என்பதையும் விமர்சிப்ப தாகவே உள்ளது.

இலக்கியம் ஒரு சமூக உற்பத்தியாக இருப்பதுடன் சமூகத்தை உற்பவிக்கும் ஒன்றாகவும் தொழிற்படும் என்ற நிலையில், ச. முருகானந்தன் தேசிய இனப்பிரச்சனையில் சமூத்துச் சிறுகதைகளின் தாக்கம் பற்றி ஆராய்ந்து விமர்சித்துள்ளார். இனப்பிரச்சினை இலக்கியப்போக்கில் ஏற்படுத்திய பாதிப்புக்களைப் போல இலக்கியம் இனப்பிரச்சினையில் ஏற்படுத்தவில்லை. எனினும் இருப்பு சிறுகதைகளைத் தெரிந்தெடுத்து அவை எந்தளவுக்கு இனப்பிரச்சனையில் தாக்கத்தை உண்டுபண்ணியுள்ளன என்பதை வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார். பெரும்பாலான கதைகள் இனப்பிரச்சினையால் ஏற்பட்ட சம்பவங்களைச் சித்திரிப்பதாகவே உள்ளன. இருப்பினும் அவை சிந்தனையைத் தூண்ட வல்லன, என்பதை ஒவ்வொரு கதையின் மூலமும் காட்டிச் செல்கின்றார். இக்கதைகளை விமர்சிக்கும் போது அந்த ஆசிரியர் எழுதிய வேறு பல கதைகளையும் இணைத்துச்

செல்லும் நிலையும் காணப்பட்டது. இறுதியாக இக்கதை களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில்,

“ஸமுத்துச் சிறுகதைகளால் எம்நாட்டு இனப் பிரச்சனையில் அதிக தாக்கத்தை ஏற்படுத்திவிட முடியவில்லை உடனடித் தாக்கம் இல்லாவிட்டாலும், காலச்சூழ்நிலையைப் பதிவு செய்வதில் அவை தவற வில்லை. பொது நோக்கில் அவற்றின் பங்களிப்பு இல்லாமலும் இல்லை. ஆனால் போராட்டத் திசையை சரியான வழிநடத்தவும் அவற்றால் முடியவில்லை.” (பக். 15)

என்கிறார்.

இவ்வாறான இவரது விமர்சனம், சமூகத்தில் இருந்து உருப்பெறும் இலக்கியம் மீளவும் சமூகத்தில் தாக்கத்தை உண்டு பண்ணியிள்ளதா என ஆராய்வதாக இருந்தது. சமகால இலக்கியச் செல்நெறியைக் கருத்தில் கொண்டு செய்யப்பட்டிருந்த இவ்விமர்சனத்தை மல்லிகை பிரசரித்துக் கொண்டதால் சற்று வித்தியாசமான ஒரு பார்வையை எண்பதுகளில் விமர்சனத்துறைக்கு அளித்த பெருமையைப் பெறுகின்றது எனலாம். ஏனெனில் பெரும்பான்மையான விமர்சனங்கள் சமூகத்தில் உள்ளதை வெளிக்கொணர்ந்த வகையில், இலக்கியங்களை விமர்சிப்பதாக இருக்க இது, அவ்வாறு வெளியான இலக்கியம் மீளவும் சமூகத்தில் தாக்கத்தை உண்டுபண்ணியிருக்கின்றதா என ஆய்வதாக இருக்கின்றது. இந்த வகையை நோக்கித்தான் இதன் சிறப்பைக் கணித்தோம்.

இவ்வாறு தொகுத்து நோக்கிய சிறுகதை ஒன்றிரண் டாக இருந்தாலும் அவையாவுமே தரமானதாக இருந்தது குறிப்பிட வேண்டிய விடயமேயாகும்.

3.3 : நாவல் விமர்சனம்

3.3.1 : தனிப்பட்ட நாவல் விமர்சனங்கள்

எம்மிடையே சிறிகதை ஆசிரியர்களுடன் ஒப்பிடுகையில் நாவலாசிரியர்கள் மிகக் குறைந்தளவே உள்ளனர். அவ்வாறு உள்ளவர்களும் ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பில் கனதியான வர்களே. அவர்களின் நாவல் விமர்சனங்களை மல்லிகை தன்னுணர்வுடன் வெளியிட்டுக் கொண்டது. குறிப்பாக கோகிலா மகேந்திரன், செங்கையாழியான், டானியல் மற்றும் தெணியான், காவலூர் எஸ். ஜெகநாதன் ஆகி யோரின் நாவல்கள் சில விமர்சனத்துக்குள்ளாயிருந்தன. 1952-ல் வெளியான நாவலான ‘அனிச்ச மலரின் காதல்’ என்பதும் செ. யோகராசா அவர்களின் விமர்சனத்திற்கு உட்பட்டிருந்தது. இவை பற்றித் தனித்து நோக்கலாம்.

1980-ல் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்கள் தெணியானின் ‘கழுகுள்’ என்ற நாவலை விமர்சித்தார். (3:4:14-18) 1980-ம் ஆண்டு ஐநாவலியில் இந்நாவலை திலீபன் என்பவர் வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தியிருந்தார். (பக், 7) நாவல் பற்றிய பொதுவான விமர்சனப் பணியுடன் தொடங்கும் பேராசிரியர், ‘கழுகு’ என்ற நாவல் இலக்கியத் தளத்திற்கு வந்து சேரும் முறைமையையும் குறிப்பிட்டு, தெணியானை முற்போக்கு இலக்கியத்தின் மூன்றாவது தலைமுறையாக அறிமுகப்படுத்தி, நாவலை விமர்சிக்கத் தொடங்குகின்றார். முழுக்க முழுக்க அழுகவியல் கண்ணோட்டத்துடன் விமர்சிக்கப்பட்ட இந்நாவல் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில்,

‘பிற பிரக்ஞை எதுவுமின்றித் தமது சமூக ஓட்டத் தின் பரிமாணம் ஒன்றுக்குள்ளேயே அடைப்பட்டு நிற்கும் கிராமத்தவர்களிடையே மனித உறவுகள் எவ்வாறு

மலினப்படுத்தப்படுகின்றது என்பதற்கு இந்த நாவல் ஒரு நல்ல உதாரணம்.” (பக். 18)

என்கிறார்.

இறுதியாக, “கழுகுகள் யாழ்ப்பானத்துக் கிராமங் களின் ஆத்ம அவலத்தைக் காட்டும் நாவல். யாழ்ப்பானத்து நிலவுடையெயின் இருண்ட பகுதிகள் இதில் பூதாகாரமாய்த் தெரிகின்றன. எமது பாரம்பரியப் பண்பாட்டின் மறுபுறம் இதுதான்.” (பக். 19)

என்ற ஒட்டுமொத்தப் பார்வையைத் தருகின்றார். பேராசிரியரின் விமர்சனம் கழுகுகளின் பல பரிமாணங்களையும் கூறுவதாக அமைந்திருந்தது. சமூகவியல் நோக்கிலே நாவல் பற்றிய கருத்துக்களைக் கொண்டு அவை எவ்வாறு கழுகுகளில் பிரதிபலித்திருக்கின்றன என்பதையும், கழுகுகள் என்னென்ன தனித்துவமான பண்புகளைக் கொண்டுள்ளன என்பதையும் கூறும்போது ஓர் கணதியான விமர்சனம் இவரிடம் இருந்து வெளிக் கிளம்பியுள்ளத் நோக்கக் கூடியதாக இருந்தது.

அடுத்து, கோகிலா மகேந்திரன் ‘மனித சொருபங்கள்’ ‘தூவானம் கவனம்’ ஆகிய நாவல்கள் முறையே நெல்லைக். பேரனாலும், புலோவியர் ஆ. இரத்தினவேலோன் ஆகியோரால் கணிப்பிற்குள்ளாகியிருந்தது. இவர்களின் கணிப்பு, நாவலுக்குள்ளேயிருந்து வெளிப்படும் கருத்துக்கள் எந்தனவிற்கு சமூக யதார்த்தத்துடன் ஒன்றிணைகின்றன என்றும், அவை எவ்வாறு வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன என்றும் ஆராய்வதாக அமைந்திருந்தது.

டானியலின் ‘கோவிந்தன்’ த. கலாமணியின் பார்வையில் வெளிப்பட்டிருந்தது. (1983:11:11) பஞ்சமரைப் படைத்த டானியல் கோவிந்தனைப் படைக்கும்போது, அம்மக்களை ஒருபடி உயர்வான நிலையில் படைக்கின்றார் என்பதையும், டானியலின் கதைகளைக் கொண்டு அவர்

ஒரு குறிந்த சாதியை எதிர்ப்பவர் என்று கூறுவதை மறுத்து, ஒரு வர்க்கத்தினரையே எதிர்க்கின்றார் என்பதையும் தருகின்றார். குறியீட்டு நாவலான இதன் கதையமைப்பை விமர்சிக்கும்போது, அவர் கையாண்ட மொழியாட்சி பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார்.

‘மக்களிடம் படிப்பது, அதை மக்களுக்கே திருப்பிக் கொடுப்பது’ என்ற டானியலின் கொள்கையிலுள்ள நிதர்சனத்தை உணர முடிகிறது” (பக. 13)

என்றார்.

செங்கையாழியானின் ‘முற்றத்து ஒற்றைப்பனை’ என்ற நாவல் பத்தொன்பது வருடத்துக்குப்பின் வரதரினால் ரசன முறை விமர்சனம் செய்யப்படுகின்றது (1989:7:43). 70-ல் படித்த பின் தற்போதுதான் இதைப் படித்துப் பார்த்ததாயும் படிக்கும்போது பல இடங்களில் வாய்ணிட்டுச் சிரித்ததையும் குறிப்பிடுகின்றார். அந்தரசனை வழிப்பட்டே,

“யாழிப்பாணத்தின் ஒரு பக்கத்தைச் செங்கையாழியான் மிக அற்புதமான யதார்த்தமாகச் சித்தரிக்கின்றார்” (பக. 43)

என்கிறார்.

செங்கையாழியானின் மற்றொரு நாவலான ‘ஓ அந்த அழகிய பழைய உலகம்’ என்ற நாவல், தி. வேலாயுத பிள்ளை என்பவரால் வாசகத் தளத்திற்கு எடுத்துச் செல்லும் வகையில் விமர்சனம் செய்யப்பட்டிருந்தது. (1985:5:47-49)

‘ஓர் நல்ல இலக்கியம்’ என்ற தலைப்பில் வரதர் அவர் கள் கோகிலா மகேந்திரனின் ‘துயிலும் ஒரு நாள் கலையும்’ என்ற நாவல் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் ‘கோகிலா மகேந்திரனின் ஏழுத்துக்களில் கருத்தும் இருக்கிறது. கதையும் இருக்கிறது. பார்க்கவும் சுவையாக இருக்கிறது’ என்கிறார். (19 6:8:20-30)

செங்கையாழியான் தானே தனது நாவல்களைப் பற்றி விமர்சித்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. சுய விமர்சனமான இது 'நானும் எனது நாவல்களும்' என்று தலைப்பின்கீழ் 1989 ஜூன் இதழில் இருந்து, 1991 வரை எழுதியிருக்கிறார். இதில் இருபத்தைந்து நாவல்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார். ஒவ்வொரு நாவலும் தோன்றியதற்கான மின்னணியும் அவை வெளிப்படும் முறைமையும் இவரால் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

இவ்வாறு நாவல் விமர்சனங்கள் மல்லிகையில் பிரசரமாகியிருந்தன. இவ்வகை விமர்சனங்களில் திறன் அறிதலே மிகக்கப்பட்டு நிற்கிறது எனலாம். செங்கையாழியானின் சுய விமர்சனம் சற்று வேறுபட்டது.

3. 3. 2 : தொகுத்து ஓக்னிய நாவல் விமர்சனங்கள் :

இவ்வகை விமர்சனமும் மல்லிகையில் அதிகளவு இடம் பெற்றிருக்கவில்லை. '50இன் பின் ஈழத்து நாவல் கதைத் தலைவர்கள்', '1978க்குப் பின் ஈழத்தின் தமிழ் நாவலிலக்கியம்' என்ற தலைப்புக்களில் முறையே துரை. மனோகரன், நா. சுப்பிரமணியன் ஆகியோர் ஆராய்ந்திருந்தனர்.

துரை. மனோகரன் அவர்கள் ஜம்பதின் பின் நாவலின் கதைத் தலைவர்களில் பண்பு நலன்களையும் சமூக உறவில் அவர்களின் தொடர்பு பற்றியும் நோக்கியுள்ளார். (1980 ஆரம்பத்தில் நாவல் கதை மாந்தர் காவியத் தலைவர்களில் இருந்து பெருமளவு வேறுபடாமல் இருப்பதையும் பின்னர் தனிமனிதக் கொள்கை உச்ச வளர்ச்சியை அடைந்த நிலையிற் சமூகத்தினின்றும் உறவை முறித்துக் கொண்டு வாழ முனைபவர்களாக கதைத் தலைவர்கள் படைக்கப்பட்டிருப்பதையும் ஈழத்தில் இது வேறொரு வகையில் தெளிவாக இனங்காணக் கூடியதாக இருந்ததையும் குறிப்பிடுகின்றார்.

‘இவர்கள் தனிமனித சார்பான பாத்திரங்களாக இருப்ப துடன் தம் மனத்துள் போராட்டம் நடத்துபவராகவும் உள்ளனர். அதே வேளை சிந்தனாவாதியாகவும் விளங்குகின்றார். அவர்களது சிந்தனை தம்மைப்பற்றி அளவுக்கதிகமாகச் சிந்திப்பதாகவும் பிறரைப்பற்றி உள்ளியல் ரீதியாகப் பரிசீலனை செய்வதாகவும் இரு கிளைப்பட்டதாகவும் காணப்படுகிறது’ என்ற இவரது கருத்தும், 79ம் ஆண்டளவில் சமூகச் சார்புக் கடைத் தலைவன் பாத்திரத்தின் முக்கியத்துவம் திசை திருப்பப்பட்டுள்ளமையைக் குறித்து வெளியிடும் இவரது விமர்சனமும் குறிப்பிடத்தக்கன.

ஈழத்துத் தமிழ் நாவலிலக்கியம் பற்றி நா. சுப்பிரமணியன் அவர்கள் எழுதிய கட்டுரைத் தொடர் 1978ல் இருந்து கணிப்பிடுவதாக உள்ளது. இவர் ஏற்கனவே ஈழத்து நாவலின் தோற்றம், வளர்ச்சி, போக்கு ஆகிய வற்றை 1978 வரையில் நோக்கியிருந்தமை குறிப்பிடத் தக்கது. அது முதுகலைமாணிப்பட்ட ஆய்விற்காகச் செய்யப் பட்ட கட்டுரையின் நூல் வடிவமாகும். மல்லிகையில் இவர் 1988 ஏப்ரல் மாத இதழில் தொடங்கி 1989 பெப்ரவரி மாத இதழில் 78ன் பிற்பட்ட நாவல்கள் பற்றியும் அதன் இயல்புகள் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றார்,

“தமிழர் சமூகத்தை நீண்ட நாட்களாகப் பாதித்து வந்திருக்கும் இனப்பிரச்சினை நாவலுக்குப் பொருளாகக் கொள்ளப்படவில்லை” என்ற குறை ஈழத்து தமிழ் நாவலிலக்கியம் நூலில் (பத்தாண்டுக்கு முன்) கூட்டப்பட்டது. அக்குறை இந்தப் பத்தாண்டுகளில் நீங்கியுள்ளது” (1988:2:47)

என தனது ஆய்வின் வெளிப்பாட்டை வெளியிட்டிருந்தார். 1978ற்குப் பின் வெளியாகியிருந்த ஏறத்தாழ ஐம்பது நாவல்கள் பற்றி இவர் குறிப்பிட்டிருந்தார். இவ்விமர்சனம் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் எழுந்த ஈழத்து நாவல் எவ்வ

எவை என்பதையும் அதனுடைய பண்புகள் எவை என்பதையும் வெளிக் கொணர்வதாக அமைந்திருந்தது.

நாவல், சிறுக்கை இரண்டையும் இணைத்து புனைக்கதை என்ற நிலையில் நடைபெற்றிருந்த விமர்சனங்களையும் குறிப்பிட வேண்டும். இதில் குறிப்பாக பொருள்மரபு விமர்சிக்கப்பட்டிருந்தது. சி. வன்னியிகுலம் 'சமகால புனைக்கதை இலக்கியத்தில் சமுதாயக் கோட்பாடு' என்றும், ச. முருகானந்தன் '1983ம் ஆண்டு ஈழத்துப் புனைக்கதைகள்- ஒரு ரசனை நோக்கு' என்றும் விமர்சனங்களை யெழுதி விருந்தனர்.

சி. வன்னியிகுலம் அவர்களின் விமர்சனம் என்பதாம் ஆண்டுக்கும் பிறப்பட்ட காலங்களில் சமுதாயக் கோட்பாட்டின் போக்கை ஆராய்கின்றது (1988:8:79) ஈழத்தில் 1956-ற்கு பின் துரித வளர்ச்சியடைந்த சமுதாயக் கோட்பாடு என்பதின் பிறப்பட்ட பகுதியில் எந்தளவுக்கு புனைக்கதைகளில் ஆதிக்கம் செலுத்தின என்பதே இவரின் ஆய்வு விமர்சன பாகும். சமகாலம் என இவர் எடுத்துக் கொண்டது எண்பதிற் பிறப்பட்ட காலப்பதிகளையே. இவரின் கட்டுரை இடம்பெற்ற வருடம் 1986 ஆகும்.

“�ழத்தின் சமுதாயக் கோட்பாட்டின் செல்நெறி யினைப் புதியதொரு தடத்திலே ஆற்றுப்படுத்திய காலமாக இக்காலப் பகுதியினை நாம் கொள்ளலாம்” (பக: 79)

என்று தொடங்கும் இவரது விமர்சனப்பார்வை புனைக்கதை இலக்கியங்களின் தன்மையைப் பகுத்து நோக்குவதாக உள்ளது. இக்காலப் பகுதியில் சமுதாயக் கோட்பாடு எதிர்ப் பிலக்கிய வழிகளிலேயே பரிணமித்திருந்தது. வன்னியிகுலத்தின் பார்வையில் சாதி அடிமைத் தனத்திற்கு எதிரான படைப்பு பெண் அடிமைத்தனத்திற்கு எதிரான படைப்பு, இன அடிமைத்தனத்திற்கு எதிரான படைப்பு என முவகைப் பட்டதாக ஈழத்து புனைக்கதைகளின் சமுதாயக்

கோட்பாடு வெளிப்பட்டாலும், முன்றாவதாகக் கூறப்பட்ட படைப்புக்களே முனைப்புறுத்தி நின்றதையும் குறிப்பிட்டுச் செல்கின்றார். இந்த முனைப்பும் பலவீனமுற்றிருந்ததையும் குறித்து அதற்குக் காரணமாக இருந்த அரசியல் நிலைப் பாடுகளையும் குறித்துச் செல்கின்றார். 1962ல் போர்சிரியர் சிவத்தம்பியின் ‘குட்டை நீரல்ல, மரபு’ என்ற கருத்து எவ்வாறு மரபுப் போராட்டத்திற்கு அத்திவாரமாக அமைந்ததோ அதேபோல் 1984ம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் நடைபெற்ற மல்லிகையின் இருபதாவது ஆண்டு மலர் அறிமுகவிழாவில் “இன்றைய சமகால பிரச்சனைக்கு மல்லிகை எவ்வாறு முகங்கொடுக்கப் போகிறது? இனிவரும் ஐந்து ஆண்டுகளுக்குள் அதன் பணி எவ்வாறு அமையப் போகிறது?” என்ற கேள்வி ஈழத்தின் படைப்பிலக்கிய கர்த்தாக்கள் யாவரையுமே விழித்தெழுச் செய்தது என்கிறார்.

இவ்வாறு சமகால சமுதாயக் கோட்பாடு உருவாகிய பின்னணியைக் குறித்து அது இலக்கியத்தில் பிரசன்னமான முறையையும் குறிப்பிடுகின்றார். இறுதியில்,

“இயங்கியல் ரீதியாகவும் விஞ்ஞான பூர்வமாகவும் அனுகும் படைப்பாளர்களிடமிருந்து எதிர்காலத்தில் இத்தகு படைப்புக்களை நாம் எதிர்பார்க்கலாம்” (பக்க:84)

என கட்டுரையை முடித்திருந்தார். இவரது விமர்சனம், சமகால இலக்கியத்தில் சமுதாயக் கோட்பாடு பிரதிபலிக்கும் முறையை இன்னும் வளர்வேண்டும் என்ற நோக்கில் அமைந்திருந்ததெனலாம்.

ச. முருகானந்தனின், ‘1983ம் ஆண்டு ஈழத்துப் புனை கதைகள்’ என்ற ஆய்வு, ஒரு ரசனை வெளிப்பாடாக இடம் பெற்று இருந்தது (1984:2:36) இக்கட்டுரை ஓர் எழுத்தாளனும், வாசகனும் உரையாடும் பாங்கின் அமைந்திருந்தது.

அதனுடே 1983ம் ஆண்டுப் புனைக்கதை பற்றிய எழுத்தாளன், வாசகன் ஆவிய இருவரினதும் நோக்கைத் தந்திருந்தார். வித்தியாசமான ஒரு விமர்சன முறையாக இது இருந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. 1983ல் நான்கு கால ஆண்டுப் பகுப்பிலும் வெளியான கதைகளிற் சிறந்த கதை களாகக் கருதப்படுவனவற்றை எடுத்து. அது சிறப்பாக இருப்பதற்கான காரணத்தையும் வெளிப்படுத்தியிருந்தார்.

“இறுதியில் எழுத்தாளன் கூறுவதாக, ...ஒட்டு மொத்தமாகப் பார்க்கையில் வளர்ச்சி தென்படுகிறது. புதியவர்கள் அவசரத்தை விடுத்து நிதானமாகச் சிந்தித்து எழுதினால் இவ்வாண்டிலும் பல நல்ல சிறுக்கதைகள் அறுவடையாகலாம்” (பக: 39)

என்ற கூற்றை முன்வைத்து கட்டுரையை முடித்திருந்தார். ஒரு ரசனை வெளிப்பாடு என்ற முறையில் இவரின் விமர்சன உத்திரிப்பாக இருந்தது. அத்துடன் படைப்பாளிக்கும், படைப்புக்கும், வாசகனுக்கும் இடையில் விமர்சகன் என்ற ஒருவன் இல்லாமல் இருவரும் படைப்பை விமர்சித்த நோக்கு குறிப்பிடத் தக்க ஒன்றேயாகும்.

3. 4: நாடக காவிய விமர்சனங்கள் :

இலக்கிய விமர்சனம் என்ற நோக்கில் நாடகம் இலக்கியத்தைச் சாராது கலையைச் சார்ந்தாலும் எழுத்து நிலைப்பட்ட நாடகங்கள் சில இலக்கிய அந்தஸ்தில் இருப்பனவாகும். அந்த நிலையில் அவை பற்றிய நோக்கலும், நவீன காவிய நோக்கலும் இங்கு இடம்பெறுகின்றது. முந்திய தசாப்தங்களுடன் ஒப்பிடுகையில் எண்பதுகளில் தான் இவ்வகை விமர்சன முயற்சிகள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. ஏனெனில், கலைத்துறைகளில் அதிக நாட்டம் ஏற்பட்டது இக்காலப்

பகுதியில்தான். அதனாடே இலக்கிய நிலைப்பட்ட நாடக காஸ்ய விமர்சனங்கள் இடம்பெற்றிருந்தன.

மல்லிகையின் இவ்விமர்சனங்களில் பங்கெடுத்தவர்களில் முருகையன், நுஃமான் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். மஹாகவியின் சிறுநாடகங்கள் பற்றி முருகையனும், ஈழத் துப் பா நாடகங்கள் பற்றி நுஃமானும் செய்த விமர்சனங்களை நோக்கலாம்.

முருகையன் அவர்கள் ஏழு சிறு நாடகங்களைப் பற்றி விமர்சித்துள்ளார். இவை வாளொலிக்காக எழுதப்பட்ட ஒவ்வொட்டுக்கங்கள் என்று குறிப்பிடுகின்றார். ‘அடிக்கரும்பு’, ‘சிப்பி என்ற முத்து’, ‘திருவடி’, ‘பொய்மை’, கோலம்’, ‘சேனாதிபதி’, ‘வாணியும் வறுமையும்’ என்பனவே அவ்வேழு சிறு நாடகங்களாகும். இவ்வேழு நாடகத்தின தும் சுருக்க மான அறிமுகக் குறிப்புக்களைத் தந்து அவற்றில் கையாளப் பட்டிருக்கும் அடிக்கருத்துக்களை வகுத்து நோக்கியுள்ளார். ‘திகழ்கால வாழ்வையும் சரித்திரச் செய்திகளையும், பூராண இதிகாசச் செய்திகளையும் பின்னணியாகக் கொண்டு அவை இயல்கின்றன’ (பக: 62), என்று இறுத்தவர் இச்சிறு நாடகங்கள் மஹாகவி என்றும் கவிஞரின் இயல்பான வளர்ச்சியின் இன்றியமையாத ஓர் அங்கமாகக் காண்கின்றார்.

ஈழத்துப் பா நாடகங்கள் வரிசையில் மஹாகவியின் ‘கோடை’, ‘முற்றிற்று’, ‘புதியதொரு வீடு’, என்பனவும் முருகையனின் ‘கருமியம்’, ‘அப்பரும் சுப்பரும்’ என்பனவும், நுஃமான் அவர்களின் விமர்சனத்துக்குள்ளானது (1980:3, 4). இவற்றில் சில நூல் வடிவமாகாதவை. இவ்வைந்து நாடகங்களும் சமூக யதார்த்தத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டாலும், அமைப்பிலும், பொருளிலும் மிகவும் வேறு பட்டவை, என்பதைக் காட்டி அவற்றை விமர்சிக்கின்றார். இவற்றில் நேரடி யதார்த்த நாடகங்களும், பாவனை நவிற்சியான குறியீட்டு நாடகங்களும் இனங்காணப்பட்டுள்ளன.

“முருகையன் சமூக யதார்த்தத்தின் சாராம்சத் தொச்சித்தாந்த பூர்வமாகக் கிரகித்துக் கொண்டு அச்சித் தாத்தத்தைக் குறியீட்டு வடிவில் விளக்குகின்றார்..... யதார்த்த உண்மைகளால் பொதுமைப்படுத்துகின்றார். அந்த வகையில் அவரது நாடகங்கள் கருத்து ரூபமாக உள்ளன. இதுவே முருகையனுடைய பொதுவான இலக்கிய நெறியும் ஆகும்..... அவரது இக்கலை நெறி தமிழுக்கு ஒரு புதிய பரிமாணம் என்றே கூற வேண்டும்.”

இவ்வாறு முருகையனின் நாடகங்களை விமர்சித்தவர், மஹாகல்யன் நாடகங்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில், மஹாகல்யை முருகையனில் இருந்து முற்றிலும் வேறுபட்ட ஒருவராக இனங்கண்டு விமர்சிக்கின்றார். மஹாகல்யினுடைய நாடகங்களில் வெளிப்படும் பாத்திரங்கள் குறியீட்டு மனிதர்களாக இல்லாத உண்மை மனிதர்கள். யதார்த்தத்தை வெளிப்படையாகப் பிரதிபலிப்பன. இவரது நாடகங்களில் சில மேடையேறிய நாடகமாக இருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இத்துடன் நுஃமான் அவர்கள் கூத்து தழுவிய நவீன பா நாடகங்கள் பற்றியும், சிறுவர் பா நாடகங்கள் பற்றியும் விமர்சித்துச் செல்கின்றார்.

காவியங்கள் பற்றிப் பார்க்கையில் ‘இன்றைய சூழலில் காவியம் எழுதுதல்’ என்ற முருகையனின் கட்டுரையும், (1988:1: 83-88) சமுத்தின் நவீன தமிழ்க் காவியங்கள் பற்றிய நோக்கு’ என்ற க. நாகேஸ்வரனின் கட்டுரை மல்லிகையில் வெளியாகியிருந்தன. (1980:1:22-25)

முருகையனின் கட்டுரை காரை. சுந்தரம்பிள்ளையின் ‘பாதை மாறிய போது’ என்னும் குறுங்காவியத்தை வைத்துக்கொண்டு, இன்றைய சூழலில் காவியம் எழுதுவது பற்றி ஆராய்வதாக இருக்கின்றது. அதில், காரை சுந்தரம்பிள்ளையின் குறுங்காவியத்தை விமர்சிக்கும் அதே வேளையில் இன்றைய சூழலில் காவியம் இயற்றுவது தொடர்பான

சிந்தனைகள்சிலவற்றையும் வெளிப்படுத்தியிருந்தார். காலர். சுந்தரம்பிள்ளையின் காவியத்தில் நவீன முன்னோடிகளின் செல்வாக்கு இருப்பதையும், பழங் காவியங்களின் எழுச்சையும், மிடுக்கும், வீச்சும் சேர்ந்த நடை பின்னணியில் தெரிவதையும் கட்டியிருந்தார் முருகையன் அவர்கள். சமகாலச் சம்பவங்களைப் பாட்டாக்கி காவியத்தில் இடம்பெறச் செய்வதில் உள்ள சிக்கலை குறித்த இக்குறுங் காவியத்தினாடாகவும், ஏனைய காவியங்கள் சிலவற்றினாடாகவும் வெளிப்படுத்தியிருந்தார். ஒரு படைப்பை விமர்சனம் செய்யும்போது அப்படைப்பிற்குரிய வடிவத்தை விமர்சிப்பதும் நெறிப் படுத்தலும் முருகையனின் விமர்சனங்களில் அமைந்திருக்கும் தனிப் பண்பாகும்.

க. நாகேஸ்வரன் அவர்கள், ஈழத்தின் நவீன தமிழ்க் காவியங்கள் பற்றி ஒரு வரலாற்று நோக்கில் ஆராய்ந்துள்ளார். காலத்தின் தேவைகளையும் கூற எடுத்துக் கொண்ட விடயத்தையும், ஆசிரியரினது நோக்கையும் பொறுத்தே பொதுவாக இலக்கிய வடிவங்கள் நிர்ணயமாகிய வரலாற்றைக் குறித்து, அத்துடன் பாரதியுடன் தொடங்கும் நவீன காவியத்தை ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் கையாண்ட முறைமை பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார்.

“எல்லா நவீன காவியங்களிலும், ஏன் ஈழத்து நவீன காவியங்களிலும் கூட மனுக்குலத்தில் நாயகப் பாத்திரங்களே தாம்தாம் சம்பந்தப்பட்ட நிகழ்ச்சிகளையும் அந்திகழ்ச்சிகளினடியாகப் புலப்படும் மெய்ப்பாடுகளையும் தொடர்புகளையும் பேசி திற்கின்றன” (பக: 25)

எனக்குறிப்பிடும் இவர், ஈழத்து நவீன தமிழ்க் காவிய ஆசிரியர்களாக மஹாகவி, நுஃமான், முருகையன், தீலா வணன், புதுவை இரத்தினதுரை ஆகியோரை இனக் காட்டுகின்றார். இவ்வாறு இலக்கிய வடிவத்தினுடைய

போக்குப் பற்றிய சித்தனையுடன் இவரது கட்டுரை அமைத் திருக்கிறது.

3. 5: படைப்பாளிகள் பற்றிய விமர்சனங்கள் :

சமுத்து விமர்சனத் துறையில் படைப்பாளிகள் பற்றிய விமர்சனம் அடித்தளம் பதிக்கும் அளவிற்கு இன்னும் வளர வில்லை என்ற கருத்து நிலவுகிறது. எனினும், எண்பது களில் முந்திய காஸப்பகுதிகளிலும் சிறிது முன்னேற்றம் காணப்படுகின்றது. என்றால் குறிப்பிடுவர். இந்நிலையில் மல்லிகையின் பணியும் அதற்கு உரம் சேர்ப்பதோகும். மல்லிகை, தான் அட்டையில் பொறித்துக்கொண்ட ஒவ் வொரு எழுத்தாளர்களைப் பற்றியும் ஒரு மதிப்பீட்டை உட்பகுதியில் கொடுத்துக்கொண்டே வருகிறது, அந்த வகையில் எண்பதுகளில் அட்டையில் பொறிக்கப்பட்ட பல படைப்பாளிகளின் மதிப்பீடு வாசகனுக்கு அப்படைப்பாளி பற்றிய ஓர் அறிமுகத்தையும் அவருடைய ஆளுமையையும் வெளிப்படுத்துவதாக இருந்தது. இத்துடன் சில படைப்பாளிகளைப் பற்றிய பன்முக நோக்கும் இடம் பெற்றிருந்தது. படைப்பாளிகளைப் பற்றிய ஆய்வு விமர்சனங்கள் அவர்களது படைப்புக்களை விளங்கிக் கொள்வதற்குப் பெரிதும் துணைப்பிரிவன். உதாரணமாக பாரதி ஆய்வுகளின் பொழுது, பாதியின் வாழ்க்கை வரலாற்று விமர்சனத் தரவுகளின்றி அவனது பாடல்களின் உண்மைப் பொருளை நிச்சயித்துக் கொள்வது சிரமமாக இருந்ததைக் குறிப்பிடலாம் எனவே படைப்பாளி பற்றிய இவ்வாய்வு விமர்சனம் மிகவும் வேண்டியதொன்றே.

படைப்பாளிகள் பற்றிய நோக்கை அவனது படைப்பி னாடாகப் பார்க்கும் நிலைப்பாடும் எம்மிடம் உண்டு. பாரதியை நாம் அவ்வாறே பெரிதும் நோக்குகின்றோம், அவனது ஆளுமைகளையும் அவனையும் பன்முக நோக்கில் படைப்பினாடாகவே நோக்கும் பண்பு உண்டு.

எனவே படைப்பாளி பற்றிய வரலாற்றினுடைகப் படைப்பை நோக்கலும், படைப்பினுடைகப் படைப்பாளியை நோக்கலும் படைப்பாளி பற்றிய விமர்சனத்தின் பாற்படுகின்றன என்னாம், இவ்வகையில் மல்லிகையில் இடம்பெற்ற படைப்பாளி பற்றிய விமர்சனங்கள் கலைஞர், வழிமுறை, ஆற்றல், மேதைமை, படைப்பு, மார்க்கம் என்பவற்றை எண்ணக் கருக்களாகக் கொண்டு விமர்சிக்கப்பட்டிருந்தது. நந்தி. டானியல், டொமினிக் ஜீவா ஆகிய புனைக்கதை எழுத்தாளர்களைப் பற்றிய விமர்சனங்கள் குறிப்பிடத்தக்களில் வெளிவந்துள்ளன. கைவாசபதி பற்றிய விமர்சனங்களும் வெளியாகியிருந்தன குறிப்பிடத்தக்கது. புகழ் மனம் கொண்ட விமர்சனங்களாக இவை இருந்தாலும் கூட இடையிடை விமர்சன மதிப்புரைகளைக் கொண்டிருந்தன. பேராசிரியர் சிவத்தம்பி எழுதிய டானியல் ஆவேச மனிதாய வாதி என்பதும் (1983:10:) நடேசே என்ற மனிதனை மறைக்கும் தெணியான் என்ற எழுத்தாளன் என்பதும் (1989:3:) குறிப்பிடத்தக்கன.

என்பதுகளில் மல்லிகையில் வெளியாகியிருந்த பாரதி பற்றிய நோக்குகளும் குறிப்பிடத்தக்கன. இதில் முனைப் பாகச் செயற்பட்டிருந்த பேராசிரியர் கைவாசபதியின் கட்டுரைகளும் மற்றும் க. அருணாசலம், சபா. ஜெயராசா ஆகியோரது கட்டுரைகளும் சுட்டத்தக்கன. 1982ம் ஆண்டு ‘மே’மாத இதழ் பாரதி இதழாக விரிந்திருந்தது. அதில், டொமினிக் ஜீவா எழுதிய சமுதாயச் சிந்தனையாளன் பாரதி என்பதும், க. அருணாசலம் எழுதிய “பாரதியர் ஆஸ்திகன்— முற்போக்காளன்— பொதுவுடைமையாளன்” என்பதும் “மாலிடத்தன் மஹாகவி” என தி.சா. ராஜா எழுதியதும், “சாத்தன் பாரதி” என திருமதி மரகதாசிவ விங்கம் எழுதியதும் பாரதியின் ஆளுமைகளைப் பல்வேறு கோணங்களில் விமர்சிப்பவராக இருந்தன.

படைப்பை விமர்சிக்கும்போதுப் படைப்பாளியை விமர்சிக்கும் பண்டும் உண்டு. அந்த வகையில் மல்லிகையில் இடம்

பெற்றிருந்த சேரனின் கவிதை விமர்சனத்தில் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்கள் ‘களிப்பிற்கு கவிஞர் ஒருவன் வந்து சேர்ந்தான்’ என்று குறிப்பதும், தெணியானின் ‘கழுகு களை’ விமர்சிக்கும்போது, ‘இலங்கை முற்போக்கு இலக்கியத்தில் மூன்றாவது தலைமுறையாக’ தெணியானை இனங்கண்டமையையும் குறிப்பிடலாம். இவை ஒற்றைவரி மதிப்பீட்டில் ஆழக்கால் பதித்தவை என்று குறிப்பிடலாம் போல் உள்ளது.

பெரும்பாலான படைப்பாளிகளை வெளிக் கொணர்ந்த தும், அவர்களை அறிமுகப்படுத்தியதும் மல்லிகைதான். படைப்பாளிகள் பற்றிய விமர்சனத்தினாடாக அவர்களைச் சரியான வழிகாட்டவில், வளர்ச்சிக்கும் வித்திட்டுள்ளது.

இவ்வாறான மல்லிகையின் வெளிப்பாடுகள் படைப்பாளிகள் பற்றிய விமர்சனத்தில் வியாபகம் பெற்றவையாக இருந்தமைக்கு மல்லிகை ஆசிரியர் ஓர் ஆக்கர்த்தாவாக இருந்தமையும் காரணமாகும். ஒரு படைப்பாளி பற்றிய விமர்சன வெளிப்பாடு அவன் இறந்தபின் வெளிப்படுவதீ ஹும் பார்க்க, அவன் வாழும் காலப்பகுதியிலேயே வெளிப்படுதல் அவனது ஆளுமையைச் செய்மைப்படுத்துவதுடன் எவரும் அவனை அறிந்து கொள்ள உதவுகிறது. ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றிலே இதை முனைப்புறச் செய்தவர் டோமினிக் ஜீவா என்று தான் கூறவேண்டும். அவரது மல்லிகை தான் இதைச் செயற்படுத்தி வருகின்றது. படைப்பாளி பற்றிய விமர்சனர்கள் இலக்கியத்திற்கு பலம் சேர்ப்பனவே. அவ்வகையில் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் எண்பதுகளில் வளம் சேர்ப்பவனாகவே மல்லிகையின் படைப்பாளிகள் பற்றிய விமர்சனம் அமைந்திருந்தது.

3. 6: ஏனைய விமர்சனக் கட்டுரைகள்:

இதில் பிறமொழி இலக்கியங்கள் பற்றிய விமர்சனங்களும், பிறமொழி இலக்கியக் கோட்பாட்டு மொழிபெயர்ப்புக்

களும், பிறமொழிப் படைப்பாளிகள் பற்றிய விமர்சனங்களும், ஈழத்தில் வெளியான சஞ்சிகைகள், நூல்கள் பற்றிய ஒருபக்க விமர்சன நோக்குகளும் அடக்கப்படுகின்றன.

மல்லிகையில் மொழிபெயர்ப்புக்குப் பரத்த இடம் இருந்திருக்கிறது குறிப்பாக ‘காவல் நகரோன்’ என்ற புனைபெயர் கொண்டவர் பெரும்பாலான மொழிபெயர்ப்பு களிலைத், கதை விமர்சனங்களிலும், பிறமொழி இலக்கிய கர்த்தாக்கள் பற்றிய மதிப்பீட்டிலும் இறங்கியிருந்தார். மற்றும் ராஜா ஸ்ரீகாந்தன், இன்று அல்லத் எஸ்.எம்.ஜே. பைத்தீன் ஆகியோர் முறையே சிங்கள நாவல், கவிதை, சிறுகதை ஆகிய விமர்சனங்களைச் செய்திருந்தனர்.

பிறமொழி இலக்கிய கர்த்தாக்களின் அறிமுகம் பெருமளவு இடம் பெற்றிருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. கிளார், சிரில். சி. பெரேரா, ஷேக்ஸ்பியர், இகபால், சார்த்தர், சாமுவேல் பெக்கற் ஆகியோரின் ஆளுமைகள் அறிமுகப் படுத்தப்பட்டன.

இவற்றின் மூலம் தமிழ் இலக்கியத்தில் சில பரிமாணங்களை ஏற்படுத்தலாம் என்ற பிரக்ஞை ஆசிரியருக்கு இருந்திருக்கிறது போலும் எழுபதுகளில் காணப்பட்ட மொழி பெயர்ப்புக்களை விட எண்பதுகளில் மிகக் குறைந்த மொழி பெயர்ப்புக்கள் இடம் பெற்றிருந்தமையைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

பிறமொழி இலக்கியக் கோட்பாட்டு மொழிபெயர்ப்பு களும் எழுபதுகளிலும் பார்க்க எண்பதுகளில் குறைவாகவே காணப்பட்டன. பெரும்பாலும் செயல்முறை விமர்சன வளர்ச்சி கோட்பாட்டு விமர்சன முறைகளைத் தேவையற்ற தாக்கி விட்டன போலும்.

�ழத்து முன்னைய சஞ்சிகைகளில் ஒன்றின் ‘தேன் பொழுது’, பற்றியும் ஈழமுரச மலர், ஆலயமணி, தமிழக இலக்கியச் சஞ்சிகையில் ஈழத்து மலர் பற்றியும் கண்ணோட்

டங்கள் விழுத்தப்பட்டுள்ளன. இவ்வகைக் கண்ணோட்டம் ஓரளவுக்கு விமர்சனப் பார்வை முறைமைகளையும் வெளிப் படுத்தியிருந்தது. இத்துடன் டொமினிக் ஜீவாவின் ‘அனுபவ முத்திரைகள்’ என்ற நூல் பற்றியும், சி வன்னியகுலத்தின் சமூத்துப் புனைக்கதைகளின் பேச்சு வழக்கு’ என்ற நூல் பற்றியும் சி. சிவலிங்கராஜாவின் வடமராட்சியின் ‘கல்விப் பாரம்பரியமும் இலக்கிய வளமும்’ என்ற நூலும் கணிப்பிற்கு உள்ளாகியிருந்தன.

இவையாவும் ‘விமர்சனம்’ என்ற ஆழ்புலத் தளத்தில் நிற்கக் கூடியனவல்ல எனினும், ‘சிறு துளி பெரும் வெள்ளம்’ அல்லவா அந்த நிலையில் இவ்வகை விமர்சனங்கள் சிமர்சனத் துறைக்கு வளம் சேர்ப்பன.

தான் சஞ்சிகைகள் என்பது தான் சஞ்சிகைகளை கருத்து விட வேண்டும் என்று அரசு நடவடிக்கையில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆகவே சஞ்சிகைகளை என்பது என்று அரசு நடவடிக்கையில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அதை அடிக்காட்டி சஞ்சிகைகளை என்பது என்று அரசு நடவடிக்கையில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அதை அடிக்காட்டி சஞ்சிகைகளை என்பது என்று அரசு நடவடிக்கையில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

நிறைவூரை

சிறு சஞ்சிகைகள் தான் இலக்கியப் பரப்பில் ஆழ அகலங்களை ஏற்படுத்தவல்லன. நவீன இலக்கியங்களாயினும் அதனோடு சம்பந்தப்பட்ட கருத்துக்களாயனும் வளர்ச்சி பெற்றது இச்சிறு சஞ்சிகையினாடாகத்தான் என்பது நாம் அறிந்த உண்மை. இதனால்தான் இந்திய நவீன இலக்கிய மரபில் ‘மணிக்கொடிக்காலம்’, ‘சரஸ்வதி காலம்’ எனவும் இலங்கையில் ‘மறுமலர்ச்சிக்காலம்’ எனவும் சஞ்சிகைகளின் பெயரினைக் கொண்டே காலத்தைக் குறிப்பிடுமொன்று அவை முனைப்புப் பெற்றவையாகி விடுகின்றன.

அந்த வகையில், ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றிலே இலக்கியப் பரப்பில் விழுந்த ஒரு தொய்வை ஈடுசெய்யுமுகமாக, 1954ல் ஆரம்பித்து மிகச் சூடுபிடித்த இலக்கிய இயக்கத்தின் பெறுபேறாக 1966ல் மலர்ந்த மல்விகை இன்று இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு மேலாகத் தன் தொடர்ச்சி யைப் பேணிக் கொண்டிருக்கின்றது. இதன் தொடர்ச்சியிலே என்பதுகளில் ஈழத்து விமர்சனத் துறைக்கு இது எந்தள விற்கு பணியாற்றியுள்ளது என்று நோக்குகின்றபோது, என்பதுகளில் ஈழத்து இலக்கிய விமர்சனப் பரப்பை மேலோட்டமாக நோக்க வேண்டிய ஒரு தேவையுண்டு. அந்த வகையில் பார்க்கின்றபோது, பொதுவாகவே தமிழ் விமர்சனத்துறைக்கு என்பதுகளில் பாரிய இரு இழப்புக்கள் ஏற்பட்டுள்ளன என்பதைச் சுட்ட வேண்டும். என்பதுகளின்

ஆரம்பத்தில் (1982ல்) பேராசிரியர் கைலாசபதியை இழந்த தும் என்பதுகளின் இறுதியில் (1988) க.நா. சுப்பிரமணியத்தை இழந்ததும் பாரீய இரு இழப்புக்களாகும். இவர்கள் இருவரும் விமர்சனத் துறையின் இருவேறு முனைப் பட்டவர்கள். அதாவது கைலாசபதி, மார்க்சியம் சார்பான சமூகவியல் பார்வையில் உள்ளடக்கத்தை வற்புறுத்தியவர்; க.நா.சு; மார்க்சிய எதிர்ப்பாளராக இருந்து உருவத்திற்கு முதன்மை கொடுத்தவர். இவ்விரு துருவப் போக்குகளை இணைப்பதன் மூலமே ஆரோக்ஷியமான விமர்சன வளர்ச்சி உருவாகும் என்ற நிலையில் என்பதுகளின் விமர்சனப் போக்கு அமைந்திருந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இது பற்றி நுஃமான் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

“இலக்கியம் பற்றிய இந்த இரு துருவ நோக்கு ஆரோக்கியமான விமர்சன வளர்ச்சிக்கு வழிவகுக்கும் என்று கூற முடியாது. இவ்விரு போக்குகளின் சாதகமான அம்சங்களை ஒன்றிணைப்பது இவ்வகையில் பயனுடையதாக இருக்கும். இலக்கியத்தின் சமூகப் பயன்பாட்டையும் அதன் கலைச் செழுமையையும் ஒரே ஏமயத்தில் வலியுறுத்தும் ஆக்கப்புரவமான விமர்சன வளர்ச்சிக்கு இது அவசியம் என்பது கடந்த பத்து ஆண்டுகளில் பரவலாக இல்லாவிட்டாலும் ஒரு சிறு பான்மையினராலேனும் தீவிரமாக உணரப்பட்டமை ஒரு முக்கிய அம்சமாகும்.”

எனகிறார். இந்த இணைப்புத்தான் ஈழத்து இலக்கிய விமர்சனத்துறையில் பல சர்க்கைகளை என்பதுகளின் ஆரம்பத்தில் உருவாக்கி விட்டிருந்தது. உருவம், உள்ளடக்கம் பற்றிய இச்சர்ச்சை மார்க்சியவாதிகள், மார்க்சிய எதிர்ப்பாளர்கள் மட்டத்தில் உருவாகியிருந்தது. இதனால் முற்போக்கு இலக்கியங்கள் மட்டும் உருவ (அழகியல்) குற்றச்சாட்டுக்கு உட்படுத்தப்பட்டமையை ஒரு துரதிஸ்டமாகவே கருதுகிறார். நுஃமான் அவர்கள், முற்போக்குக்

கருத்துக்களையே தன் கொள்கையாகக் கொண்டியங்கிய மல்லிகையும் இதற்கு முகங்கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. எனினும் இச்சர்ச்சைகள் ஒரு பக்கத்தில் இலக்கியம் பற்றியதாக இல்லாமல் அவ்விலக்கியங்களை எழுதிய இலக்கியர்த்தாக்கள் பற்றிய சர்ச்சையாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தமையும் எண்பதுகளின் விமர்சனப் பரப்பில் ஒர் அம்சமாக இனங்காணப்பட்டது. அவையும், மல்லிகையும் இச்சர்ச்சையில் ஈடுபட்டிருந்தன. மல்லிகையில் எண்பது களில் கந்தையா நடேசன் தொடக்கி வைத்த விவாதம் இலக்கிய கர்த்தாக்கள் பற்றிய சர்ச்சையின் மிகப் பிந்திய நிலைப்பாடாகும். இவ்விவாதம் முற்போக்கு எழுத்தாளரிடையே நடைபெற்றதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்விவாதத்தைத் தூரு வரலாற்றுத் தேவை எனக் கருதி விமர்சனத் துறைக்குத் தேவையான ஒரு சம்பவம் பதிவாக இவ்வாய்விலே இணைத்துள்ளோம்.

மேலும் இச்சர்ச்சைகளினிடமாக கோட்பாட்டு வியர்சனங்களும் வெளிப்பட்டிருந்தன. அதாவது எண்பதுகளில் சமர். அவை போன்ற சஞ்சிகைகளில் தொடங்கிய சர்ச்சைகள் ஆங்கில இதழான ‘லங்கார்டியனில்’ தொடரப்பட்ட போது சில அடிப்படையான இலக்கியப் பிரச்சனைகள் தொடர்பான கோட்பாட்டு நியான விவாதமாக வளர்ச்சி யடைய வாய்ப்புக் கிடைத்திருந்தது. இது மார்க்சீய எழுத்துக்களில் அழகியல் பற்றிய விவாதமாக இருந்தது. இதனால் மார்க்சீய எழுத்துக்கள் அழகியலை எற்றின்ற நிலைப்பாடுகளை ஆராய வேண்டிய தேவையில், அழகியல் விமர்சனத்தைப் பற்றியும், மார்க்சிய அழகியல் பற்றியும் கருத்துக்கள் எழுந்தன. இதை மல்லிகையில் காணக்கூடிய தாக இருந்தது. பேராசிரியர் சிவத்தம்பி 1980-ல் எழுதிய ‘அழகியல் விமர்சனத்தை நோக்கி.....’ என்ற கட்டுரையும் 1981-ல் ‘அழகியல் மார்க்சியமும் மார்க்சிய அழகியலும்’ என்ற கட்டுரையும் குறிப்பிடத்தக்கன. இவை சர்ச்சைகளி

ஏடியாக எழுந்த கோட்பாட்டு விமர்சன ஆய்வாக இருந்தது. இக்கட்டத்தில் ஈழத்து இலக்கிய விமர்சனப் பரப்பில் மார்க்சிய இலக்கியப் பிரச்சனைகள் பற்றிய நூல்களும், கட்டுரைகளும் வெளியாகியிருந்தன. இந்திலையில் மல்லி கையும் தன்னுணர்வுடன் சர்ச்சைகளுக்கு முகங்கொடுத்து விமர்சனக் கோட்பாட்டு ஆய்வுகளுக்கும் தளம் கொடுத்திருந்தது இதைநிட சோ. கிருஷ்ணராஜா ஆகியோர் எழுதிய கட்டுரைகளும் வளம் சேர்ப்பனவாக இருந்தன. இவை ஈழத்து இலக்கிய விமர்சனப் பரப்பில் மார்க்சிய அழகியல் பற்றிய விவாதத்துக்குப் புறம்பான இலக்கிய விமர்சன கோட்பாடுகளை வெளிக்கொண்டும் கட்டுரைகளாக மிளிர்ந்தன இவ்வாய்விலே இத்தகைய கட்டுரைகள் ‘கோட்பாட்டு விமர்சன ஆய்வுகளும் விமர்சனக் குறிப்புகளும்’ என்ற தலைப்பின் கீழ் நோக்கப்பட்டுள்ளது. ‘இலக்கிய மின்றேல் இலக்கணமில்லை’ எனவே, இலக்கியக் கொள்கைகள்தான் விமர்சனக் கொள்கைகளுக்கு வழிவகுக்கின்றன. அந்த வகையில் இலக்கிய செல்நெறிகள் பற்றிய ஆய்வுகள் இலக்கிய விமர்சனக் கோட்பாடுகளை நிதானிக்க வழி வகுப்பனவாகின்றன. இவை பற்றிய கட்டுரைகளையும் மல்லிகை வெளியிட்டுக் கொண்டதை வெளிக்கொண்டு முசமாக ‘தமிழ் இலக்கிய செல்நெறிகள் பற்றிய ஆய்வுகள்’ என்ற தலைப்பின்கீழ் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இவையும் இலக்கியத் திறனாய்வுக் கோட்பாடுகள் சார்ந்த கட்டுரைகளாகக் கருதப்படுகின்றன.

எண்பதுகளில் கோட்பாட்டு ரீதியான விமர்சன முயற்சிகள் மட்டுமன்றி தனிப்பட்ட படைப்புகள், படைப்பாளிகள் பற்றிய செயல்முறை விமர்சன முயற்சிகளும் ஈழத்து இலக்கிய விமர்சனப் பரப்பில் நடைபெற்றிருந்தன. தனிப்பட்ட படைப்புகள் பற்றிய விமர்சனங்களை நோக்குகையில் அவை கவிதை, சிறுகதை, நாவல் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியதாகவே இருந்தன. இவ்வாய்விலே இவற்றைத் தனித்தனியாகப் பிரித்தே நோக்கப்பட்டுள்ளது.

கவிதை விமர்சனங்கள் பெருமளவில் மல்லிகையில் இடம் பெற்றிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. கவிதைத் தொகுப்புகளுக்கும் சில தனிக் கவிதைகளுக்கும் விமர்சனங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. தனிப்பட்ட ஒரு கவிதையை விமர்சிக்கும்போது அது கவிதை வடிவம் பற்றிய முழுமையான ஒரு விமர்சன ஆய்வாக அமைந்து விடுதலும் உண்டு. மல்லிகையில் முருகையன்; சிவத்தம்பி ஆகியோரது விமர்சனங்கள் அத்தகையவையாக இருக்கின்றன. கவிதை என்ற வடிவத்தைத் தொகுத்து நோக்கிய விமர்சனங்களாக இனங்காணப்பட்ட சில கட்டுரைகளையும் இவ்வாய்விலே இணைக்கப்பட்டுள்ளது. இவை அவ்விலக்கிய வடிவத்தின் வளர்ச்சிப் போக்குகளை வெளிக்கொணர்ந்திருந்தன.

சிறுகதை பற்றிய விமர்சன நோக்குகளும் தனித்த, தொகுத்த முறைகளில் ஈட்டப்பட்டுள்ளது. பெரும்பான்மையான தனிப்பட்ட சிறுகதை விமர்சனங்கள் சிறுகதைகளை வாசகனுக்கு அறிமுகப்படுத்தும் நோக்கிலும் அவனை வாசிக்கத் தூண்டச் செய்யும் நோக்கிலும் அமைந்திருந்தன. குறிப்பாக சமூகவியல் நோக்கில் அவை சமூகத்திற்கு என்ன கூறுவின்றன என்பதைச் சுட்டுவதாகவும் இருந்தன.

நாவலைப் பொருத்தளவில் அதிகளவில் இடம் பெற வில்லையாயினும், இடம் பெற்ற விமர்சனங்கள் என்பது களில் ஈழத்து தமிழ் இலக்கிய விமர்சனங்களுள் குறிப்பாகச் சொல்லத்தக்க நாவல் விமர்சனமாக தெணியானின் ‘கருகுகள்’ மல்லிகையிலேயே இடம் பெற்றிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

தொகுத்து நோக்கிய வடிவங்களின் வளர்ச்சிப் போக்குகளை, ஈழத்து தமிழ் இலக்கிய விமர்சனத்தின் ஒரு பகுதி யாகக் கொண்டது மல்லிகையில் எழுந்த கட்டுரைகளையே வைத்து நோக்கியதாக இருந்தது.

‘முந்திய தசாப்தங்களுடன் ஒப்பிடுகையில் என்பது களில் இங்கு நடைபெற்ற விமர்சன முயற்சிகள் இலக்கி

யத்தை மட்டுமன்றி நாடகம், திரைப்படம், நலீன ஓனியம் போன்ற பிற கலைத்துறைகளையும் அதிகளில் உள்ளடக்கியை ஒரு குறிப்பிடத் தகுந்த அம்சமாகும்' என நுஃமான் அவர்கள் குறிப்பிடுவதை வைத்து மல்லிகையை நோக்குகின்றபோது, மல்லிகையும் இதற்கெல்லாம் தளம் கொடுத்திருந்தமை காணக்கூடியதாக இருந்தது. அவை இவ்வாய்விலே சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டில்லை.

படைப்பாளிகள் பற்றிய விமர்சனத்தை நோக்குகையில்,

"முந்திய காலப் பகுதிகளில் தனிப்பட்ட படைப்பாளிகள் பற்றி நிகழ்ந்த ஒற்றைவரி மதிப்பீடுகளுடன் ஒப்பிடுகையில் என்பதுகளில் முன்னேற்றம் காணப்பட்டது என்று கூறலாமாயினும் இலக்கியத் திறனாய்வுக் கோட்பாட்டு தினைப்பட்ட வளர்ச்சியில் இவற்றின் பங்களிப்பு முக்கியத்துவம் பெறவில்லை என்றே கூறவேண்டும்.¹⁸

என நுஃமான் அவர்கள் ஈழத்து தமிழ் இலக்கிய விமர்சன நிலை பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் குறித்துச் செல்கின்றார். மல்லிகை படைப்பாளிகள் பற்றிய நோக்கை விமர்சன உணர்வில் செய்யாவிட்டாலும்கூட, அறிமுகங்களையும், ஆசூமை வெளிப்பாடுகளையும் படைப்பாளிகள் நோக்கில் செய்துள்ளது. இவை புகழ்மனம் கொண்டனவாக இருந்தாலும்கூட, படைப்பாளியைப் பற்றிய சில நோக்கல்கள் என்பதுகளில் முன்னேற்றத்தையே தருகின்றன.

பிறமொழி சார்ந்த வீமர்சனங்களும் இலக்கியக் கட்டுரைகளும் இவ்வாய்விலே சேர்த்துக் கொண்டதனாடாக, ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய விமர்சனத்துறைக்குச் சில வழி காட்டல்களை மல்லிகை தன்னளில் செய்து கொடுத்துள்ளது என்பதை வெளிப்படுத்த முயன்றுள்ளது.

எழுபதுகளில் பிறமொழியாக்கங்களை மல்லிகை பிரசரித்துக்கொண்டது போல் என்பதுகளில் பிரசரிக்கவில்லை.

இதனால் எழுபதுகளில் தமிழ் எழுத்தாளனுக்கு வெளி உலகம் பரந்துபட்ட நிலையிலுள்ளது தெரியப்படுத்தப்பட்டு எண்பதுகளில் தமிழை வளப்படுத்தும் நிலை காணப்பட்டது, என்னாலும். விமர்சனத் துறையிலே, எழுபதுகளில் கலை இலக்கியங்கள் மற்றத் துறைகளுடன் எவ்வளவு தொடர்பு கொண்டுள்ளதென்பது உணரப்பட்டு மனிதனை வெளிப் படுத்தும் இலக்கியத்தை, மனிதனை மதிப்பிடும் பிற துறைகள் மூலம் அனுருவதும் ஆரம்பமானபோதும், அது எண்பது களில் தான் பரிணாமம் பெற்றது.

மல்லிகையின் நோக்கிலே எழுபதுகளில் விரிவடைந் திருந்த விமர்சனத்தளம் எண்பதுகளில் ஆழமாகக்கப்பட்டது உண்மையோகும். புதிய புதிய கோட்பாடுகள் பிறமொழி இலக்கியங்கள் எழுபதுகளில் அறிமுகப்படுத்தப்பட எண்பது களில், அவை உள்வாங்கப்பட்டு ஆழமாகக்கப்படும் நோக்கில் செயல் முறையில் உணர்த்தப்பட்டது. இதனால் தான் எழுபதுகளில் இடம்பெற்றிருந்த பிறமொழி சார்ந்த கட்டுரைகள் எண்பதுகளில் குறைந்தும் அதற்கீடாக செயல் முறை விமர்சனங்கள் தமிழில் பெருகியும் காணப்பட்டது.

மேலும், விமர்சனத்தின் வளர்ச்சி படைப்புக்களின் வளர்ச்சியில் தங்கியிருக்கின்றது. இந்திலையில், சிறந்தவை களையே கண்டுபிடித்துச் சொல்லும் விமர்சன ஆற்றல் அவை காணாது போய்விடும் சமயங்களில் சராசரியையும் தூக்கிப் பேச வைத்து விடுகிறது. எண்பதுகளின் சில காலப் பகுதியில் ஏற்பட்ட படைப்புக் குறைபாடு விமர்சனத்தை இந்திலைக்கும் தள்ளியிருந்ததும் மல்லிகையில் உணரப்பட்டுள்ளது. இங்கே அவை குறிப்பிட்டு வெளிப்படுத்தப்பட வில்லை. எனினும், தகுந்த உயரிய படைப்புகள் இல்லாமல் போவதால் தளர்வு ஏற்பட்டுப் பாதிக்கப்படும் நிலையில், விமர்சனம் ஒரு படைப்பின் வலிமையைக் கொண்டு அந்தத் தளர்வினை நீக்க முயன்றிருக்கிறது என்பது சுட்டப் பட்டுள்ளது. இதைப் பொறுப்புளர்வுடன் சில விமர்சகர்கள்

செய்ய மல்லிகை அதைத் தன் நூணர்வுடன் வெளிப்படுத்திக் கொண்டது.

என்பதின் பிறபகுதியில் பல சிறந்த படைப்புக்களை மல்லிகை வெளிப்படுத்தியிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. மூன்றாம் உலக நாடுகளின் இலக்கியக் கோட்பாடு புரட்சிகர தளத்தில் புனரமைக்கப்பட வேண்டுமேயொழிய வேதாந்த லாகிரிக்குள் சுகம் கண்டு வயித்துப் போக முடியாது என்ற நிலை மல்லிகைக்கு எப்போதும் இருந்து வருவதாலும் சமகால நிலைப்பாட்டாலும் படைப்புக்கள், சில பரத்த எல்லைகளைத் தொடர முனை ந்துள்ளன.

மல்லிகை, வறட்டுப் பொருள் முதல்வாத விமர்சனத்தி லீருந்து தனது வறட்டுப் பார்வைகளை உதறி, மேற்கு உலகின் நவீன மார்க்சிய விமர்சனங்களுடன் சங்கமித்து மூன்றாம் உலக நாடுகளின் சூழலில் விடுதலையை உள்ளிட்ட தமிழ்த் தன்மான மார்க்சிய இலக்கிய விமர்சனக் கோட்பாடாக உருவாக வேண்டிய நிலைக்குத் தளம் கொடுத்துத் தன் தொடர்ச்சியில் பொன்விழாக் காணும்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. 1. யாழ்ப்பாண இராச்சியம் தோன்றும் வரையுள்ள காலம்
2. யாழ்ப்பாண இராச்சியக் காலம்-இது ஆரியச்சக்கர வர்த்திகள் காலம் என்றே எடுத்துக் கூறப்படல் மரபு
3. போர்த்துக்கேயர் காலம்
4. ஒல்லாந்தர் காலம்
5. பிரித்தானியர் காலம்

இதனை உபபிரிவுகளாக வகுத்துக் கொள்ளலாம்.

(அ) கிறித்வத்தின் பரவலும் சமூக பண்பாட்டுத் தனித்துவப் பேணுகையும் (1796-1879)

ஆறுமுகநாவலர் (1822-79) இக்காலகட்டத்தில் முக்கியத்துவம் பெறுவார்.

(ஆ) ஆங்கில ஆட்சி, மத்தியதர வர்க்கத் தோற்றுக்காலம் (1900-1948), சுதந்திரம் வரை.

(இ) தேசிய இலக்கிய காலம் 1956

இவை பற்றிய விரிவான விளக்கத்திற்கு, சிவத் தமிழ், கா:, 1978, ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கியம், பக:82-

2. அரசு,வி.,

1982, “எண்பதில் சிறு பத்திரிகைகள்”, எண்பது களில் தமிழ், பக: 113.

3. சிவத்தம்பி, கா.,

மு.கு.நூல் பக: 82

4. டொமினிக் ஜீவா,

அவர்களுடன் 11-11-92 அன்று நேரடி உரையாடல் மூலம் பெறப்பட்டது.

5. அரசு, வி.,

மு.கு க., பக:122

6. ‘கடிதங்கள்’,

1985, மல்லிகை-2, பக:4

7. முருகையன்,

1988, மல்லிகை ஜீவா, மணிசிமூக்குமு வெளியீடு, பக: 5.

8. பேரன், க.,

நெல்லை; 'மல்விகை அறிமுக விழா', மல்விகை
11, பக்:38

9. டொமினிக் ஜீவா,
1986, அட்டைப்பட ஓவியங்கள், மல்விகை
வெளியீடு, முன்னுரை

10. அரசு, வீ.,
மு.கு.க., பக்:83-84

11. சிவகுமாரன், கே., எஸ்.,
1980, "டொமினிக் ஜீவாவின் அனுபவ முத்திரை
கள்-ஒரு பார்வை", மல்விகை-9, பக்:50

12. வல்லிக்கண்ணன்,
1973, 'மறுமலர்ச்சிக் காலம்' இலக்கியச் சிறப்பிதழ்,
"இலங்கை எழுத்தாளரும் விமர்சகருமான திரு
க. கைலாசபதி ஒரு சமயம் சொன்னார்: 'தமிழ்
வாசகர்களைப் பொறுத்தவரை ஐந்து வருடங்களுக்கு
ஒரு தலைமுறை என்றான் கணக்கிட
வேண்டியிருக்கிறது. ஐந்து வருடங்கள் கழிந்ததும்
தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் புதிய வாசகர் தலைமுறை
யைப் பெறுகிறது.'"

13. சிவத்தம்பி, கா., 1991.

14. முருகபூபதி, 1983

15. நுஃமான், எம். ஏ.,
1987, மார்க்சியமும் இலக்கியத் திறனாய்வும்,
முன்னுரை.

16. மென்குரு, ச.,
சித்திரலேகா, மென்., நுஃமான், எம். ஏ., 1979,
இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம்,
பக் : 83.

17. கைவாசபதி, க.,

1972, இலக்கியமும் திறனாய்வும், பக் : 12-63.
 “இலக்கியக் கொள்கைகள் ஒன்றாக இருப்பினும் நவீன உலகிலே மிகுந்த செல்வாக்குடனும் காரசாரமான சர்ச்சைக்கு உரியதொன்றாகவும் விளங்குவது அழகியற் கொள்கை. முழுமையான இலக்கியக் கொள்கை என்ற அளவில் மிகச் சமீப காலத்திலேயே இது தமிழில் இடம் பெற்றது.”

18. நுஃமான், எம். ஏ.,

1991, “எண்பதுகளில் இலங்கையில் தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வு”, பண்பாடு-8, பக் : 12

19. கைவாசபதி, க.,

1979, “முற்போக்கு இலக்கியத்தின் அழகியல் பிரச்சனைகள்”, சமர்-7 பக் : 4-5

20. நுஃமான், எம். ஏ.,

மு. கு. க., பக் : 13

21. செல்லப்பா, சி. சு.,

1974, தமிழில் இலக்கிய விமர்சனம், எழுத்துப் பிரசரம், பக் :

22. செல்லப்பா,

மே. கு. நூ., பக் :

23. சிவத்தம்பி, கா., மு. கு. நூ..

24. கைவாசபதி, க.

1963, “விமர்சனத்தின் பண்பும் பணியும்”, தேனருஷி-1, பக்: 49

25. சண்முகசுந்தரம், க., டாக்டர்,

1982, “எழுபதுகளில் தமிழ் விமர்சனம்”, எழுபதுகளில் கலை இலக்கியம், பக்: 148

26. புதுமைப்பித்தன்,
புதுமைப்பித்தன் கலைகள், முன்னுரை
27. சிருஷ்ணராஜா, சோ.,
1989, ஸிமரிசன மெய்யியல், நான் வெளியீடு,
பக் : 25
28. சிருஷ்ணராஜா, சோ.,
மே. கு. நா., பக் : 25.
“இலக்கியத்தில் மாணிடவியல் ஆய்விற்குரிய எண் ணைக் கருக்கள் : கலைஞர், வழிமுறை, ஆற்றல், மேதமை, படைப்பு மார்க்கம் என்பவையாகும். கலைஞர்து வாழ்க்கை வரவாற்று ஆய்வுக்கு இவை பயன்படும்.”
29. நுஃமான், எம்., எ., 1991, “எண்பதுகளில் இலங்கை யில் தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வு”, பண்பாடு—8, பக் : 11 12.
30. நுஃமான் அவர்கள் மேற்குறித்த கட்டுரையில் இதுபற் றிக் குறித்திருந்தார். அவர், எண்பதுகளில் இலங்கை யில் தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வில் தனித் தனி இலக்கிய வடிவங்கள் பற்றிய ஸிமர்சன மதிப்பீட்டு முயற்சி கள் இடம் பெற்றதைக் குறித்திருந்தார். அதில் இலக்கிய வடிவங்களின் வளர்ச்சிப் போக்குகள் பற்றிய கட்டுரைகளாக வெளிவந்தவற்றைச் சுட்டிக் காட்டி யிருந்தார். அக்கட்டுரைகள் யாவும் எண்பதுகளில் மல்லிகையில் வெளியான கட்டுரைகளேயாகும். பக். 16.
31. நுஃமான், எம். எ., மே. கு. க., பக் : 16.

தேர்ந்தெடுத்த உசாத்துணைப் பட்டியல்

1. அந்தனி ஜீவா
1980, “இரத்தப் புஷ்பங்கள்-சில குறிப்பு”, மல்லிகை-5.

1981, “என். எஸ். எம். ராமையாவின் ‘ஒரு கூடைக் கொழுந்து’”, மல்லிகை-5.

1985, “ஒரு கவிஞரின் இரு படைப்புக்கள்”, மல்லிகை-3.

1989, “மலையகமும் கவிதையும்”, மல்லிகை-22.

2. அருணாசலம், க.,

1982, “பாரதியார் ஆஸ்திகன்-முற்போக்காளன்-பொதுவுடமையாளன்”, மல்லிகை-

1983, “புதுநெறி காட்டிய திறனாய்வாளன்”, மல்லிகை-4.

3. இரத்தினதுரை, புதுவை

1981, “சாந்தனின் முளைகள்”—ஒரு அறிமுகம்”, மல்லிகை-7.

1982, “நா. வீசுவநாதனின் ‘சுதந்திரம்’—சில குறிப்புக்கள்”, மல்லிகை-7.

1982, “சிறகு முளைக்காத ஒரு பறவை”, மல்லிகை-10.

1982, “நீண்ட வெளிக்குப்பின் ஒரு நிழல் மரம்”, மல்லிகை-12.

1983, “அழுதபாரதியின் உதய காலங்கள்”, மல்லிகை-6.

4. கமலநாதன்,

1980, “மல்லிகை ஆண்டு மலர்ச் சிறுக்கைத்தகள்”, மல்லிகை-9.

5. கலாமனி, த..

1980, “முற்போக்கு இலக்கியமும் அதன் எதிரணி யினர்களும்”, மல்லிகை-12.

1983, “கே. டாவியலின் ‘கோவிந்தன்’-ஒரு பார்வை”, மல்லிகை-11.

6. கனகரத்னா, ஏ. ஜே.,

1980, “அதிகாரி ஆட்சி, சோசலீசம், இலக்கியம்”, மல்லிகை-1, 3, 4, 5, 7.

1980, “சோசலிச யதார்த்தவாதமும் இலக்கியக் கோட்பாடுகளும்”, மல்லிகை-8, 9.

7. காவல் நகரோன்,

1980, “ஸ்பானியக் கவீபற்றி குஷ்யக் கவிஞர்”, மல்லிகை-12.

1981, “மாய கோவஸ்தி”, மல்லிகை-8.

1982, “டோஸ்ரோயேவ்ஸ்கி”, மல்லிகை—8.

1982, “சார்த்தர் இருப்புவாத இலக்கியப் படைப் பாளி”, மல்லிகை—9.

1982, “ஒரு தென் அமெரிக்க இலக்கிய கர்த்தா”, மல்லிகை—10.

1982, “அரசியலும் இலக்கியமும்—இலத்தீன் அமெரிக்க எழுத்தாளரின் பங்களிப்பு”, மல்லிகை—11.

1982 “சாமுவேல் பெக்கற்” மல்லிகை—12.

8. கிருஷ்ணராஜா, சோ.,

1984, “சமகால விமரிசனம் சில குறிப்புகள்”, மல்லிகை—1, .

1984, “விமர்சனக் கோட்பாடும் விமர்சன முறை பியலும், மல்லிகை—4.

1989 அழகியல் ஆய்வில் பிரச்சினைகள் மல்லிகை—4.

1989 “விமர்சன மெய்யியல்,” நான் வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம்.

9. கைலாசபதி, கு.,

1963, “விமர்சனத்தின் பண்பும் பணியும்”,
தேர்நுவி—12.

1980, “கவிதையும் தத்துவமும்”, மல்லிகை—8.

1982, “பாரதியார் கவிதையும் தமிழ்ப்புலமையும்”,
மல்லிகை—1.

1982, “பாரதியின் சமகாலத்தவரும் பாரதி பரம்
பரையினரும்”, மல்லிகை—3.

1982, “இலங்கை கண்ட பாரதி”, மல்லிகை—5.

1982, “சிதம்பர ரகுநாதன்”, மல்லிகை—7.

1982, “முற்போக்காளரின் பாரதி ஆய்வுகள்”,
மல்லிகை—9.

1982, “பாரதியியலுக்கு ஒரு பங்களிப்பு”,
மல்லிகை—1. மல்லிகை—11.

1983, இலக்கியச் சிந்தனைகள், குமரன் அழுத்தகம்
கொழும்பு—12.

10. சிவகுமாரன், கே., எஸ்.,

1980, “பெடாமினிக் ஜீவாளின் அனுபவமுத்திரை
கள்—ஒரு பார்வை”, மல்லிகை—11.

1980, “தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாறு நூல் நயம்”,
மல்லிகை—12.

1981, “நாவலும் மக்களும்”, மல்லிகை—8.

1982, “கவிதையும் அரசியலும்”, மல்லிகை—8.
கலை இலக்கியத் திறனாய்வு,

11. சிவத்தம்பி, கா.,

1978, ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கியம், தமிழ்ப்
புத்தகாலயம், சென்னை.

1980, “அழகியல் விமர்சனத்தை நோக்கி”,
மல்லிகை—9.

- 1981, “அழகியல் மார்க்சியமும் மார்க்சிய அழகியலும்”, மல்லிகை—8.
- 1982, “தெனியானின் ‘கழுகுகள்’ ஒரு நோக்கு”, மல்லிகை—5.
- 1983, “டானியல் ஆவேச மனிதாயவாதி”, மல்லிகை—10.
- 1983, “இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தின் செல்நெறித் திருப்பம் பற்றிய ஓர் உசாவல்”, மல்லிகை—3.
- 1985, “சேரனின் கவிதைகள் பற்றிய ஒரு விமர்சனம்”, மல்லிகை—2.
- 1985, “இலங்கையின் இன்றைய தமிழ் இளைஞர் தலைமுறையும் இத்தலைமுறையினர் மார்க்சியத்தை வரித்துக்கொண்ட வரலாற்றுப் பின்னணியும்”, மல்லிகை—7.
- 1987, “தமிழில் இலக்கிய விமர்சனம்”, புலமை—12.
- 1989, “நடேசன் என்ற மனிதனை மறைக்கும் தெனியான் என்ற எழுத்தாளன்”, மல்லிகை—3.
12. சுப்பிரமணியன், நா.,
- 1981, “யாப்பும் கவிதையும்”, மல்லிகை—8.
- 1988, “1978க்குப் பின் எழுத்தின் தமிழ் நாவலிலக்கியம்”, மல்லிகை—4, 6, 8, 10, 12.
13. செல்லப்பா, சி., சு.,
- 1979, தமிழில் இலக்கிய விமர்சனம், எழுத்துப் பிரசரம், சென்னை.
14. நடேசன், கந்தையா,
- 1982, “இலங்கை முற்போக்கு இலக்கியமும் அதன் எதிரணியினர்களான மரபுப் பண்டிதர்களும், மார்க்சியப் பண்டிதர்களும்”, மல்லிகை—8.

- 1983, “இன்றைய தலைமுறையை ஈர்த்து அணைத்துச் சென்ற ஆய்வாளன்”, மல்லிகை—4.
- 1983, “ஆனை பார்த்தவர்களுக்காக...”, மல்லிகை—8.
- 1983, “அநுதாபப்படுகிறேன்...”, மல்லிகை—9.
- 1983, “ஆனை பார்த்தவர்களுக்காக அநுதாபப் படுகிறேன்”, மல்லிகை—12.
- 1984, “மீண்டும் மீண்டும் ஆணைதான் பார்ப்போ மென்று”, மல்லிகை—1,
- 1984, “சிவகுமாரன் கதைகள் ஒரு குறிப்பு”, மல்லிகை—5.
- 1985, “ஆக்க இலக்கியத்தை வளப்படுத்தும் மரு தூரின் கதைகள்”, மல்லிகை—10.
- 1986, “விமானங்கள் மீண்டும் வரும்”, மல்லிகை—4.
- 1986, “பேராசிரியர் கைலாசபதியின் மறைவுக்குப் பின் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய விமர்சனம்” மல்லிகை—4.
- 1988, “நந்தி என்றொரு தனித்துவம்”, மல்லிகை—4.
- 15 நுஃமான், எம்.ஏ.,**
- 1980, “ஸமுத்துப் பா நாடகங்கள்”, மல்லிகை—3, 4.
- 1980, “இரத்தப்புஷ்பங்கள்”, புதுச—1.
- 1987, மார்க்சியமும் இலக்கியத் திறனாய்வும், அன்னம்(பி)விட் வெளியீடு, சிவகங்கை.
- 1991, “என்பதுகளில் இலங்கையில் தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வு”, கலாச்சாரப் பேரவை வெளியீடு, பண்பாடு—8.

16. முருகானந்தன், ச.,

- 1984, “1983ம் ஆண்டு ஈழத்துப் புணைகளைத்துகள்”, மல்லிகை—2.
- 1986, “சமகால புணைகளைத் திலக்கியத்தில் சமுதாயக் கோட்பாடு”, மல்லிகை—8.
- 1987, “சோமகாந்தனின் சிறுகளைத்துகள்”, மல்லிகை—3.
- 1987, “நெல்லை க. பேரனின் சத்தியங்கள்—ஒரு நோக்கு”, மல்லிகை—6.
- 1988, “நான் கண்ட நந்தி”, மல்லிகை—2.
- 1988, “ஆப்பிள்ளின் இரளின் இராகங்கள்”, மல்லிகை—6.
- 1989, “தேசிய இனப்பிரச்சனையில் ஈழத்துச் சிறுகளைத்துகளின் தாக்கம்”, மல்லிகை—4.

17. முருகானந்தன், எம்.,கே.,

- 1986, “இன்றைய விமர்சனங்கள் பற்றிய சில அரத்த சிந்தனைகள்”, மல்லிகை—9.
- 1987, “உயிர்ப்புகளின் ஜீவனாடே சிறுகளைத் திலக்கியம் பற்றியோர் பார்வை”, மல்லிகை—2.

18. முருகையன்,

- 1983, “கைவாசபதி வாழ்வும் எழுத்தும்”, மல்லிகை—8.
- 1986, “இன்றைய சூழலில் காலியம் எழுதுதல்”, மல்லிகை—1.
- 1988, “கலைஞர் இருவர் கற்பிக்கும் பாடங்கள்”, மல்லிகை—2.
- 1988, “பாப்புகள் எல்லாம் செத்துவிட்டனவா?”, மல்லிகை—8, 10.

1989, “பாரதிதாசன் கவிதைகளில் பொது வுடைமைப் போக்குகள்”, மல்லிகை—1.

19. யோகராசா, செ.,

1984, “ஓர் ஈழத்து நாவல் பற்றிய சில குறிப்புக்கள்”, மல்லிகை—

1980, “சூழத்துத் தமிழ்ப் புதுக்கவிதை—தோற்றம் வளர்ச்சி—தேக்கம்”, மல்லிகை—8.

1985, “தெண்ணியானின் ‘சொத்து’ ஒரு கண் ணோட்டம்”, மல்லிகை—5.

20. ஜெயராசா, சபா;

1980, “சாந்தனின் சிறுக்கைத்தகள் ஒரு மதிப்பீடு”, மல்லிகை—12.

1981, “நவீன் கவிதையிற் கிராமிய நறுமணம்”, மல்லிகை—4.

1981, “பாரதியும் மனோவசியக் கருத்துக்களும்” மல்லிகை—8.

1982, “பாரதியின் புதிய ஆத்திரியம்”, மல்லிகை—5.

1983, “பேராசிரியர் கைலாசபதியும் இயங்கியல் விமர்சன நெறியும்” மல்லிகை—4,

1983, “விமர்சனங்களுக்கு ஆய்வுட்டல்”, மல்லிகை—12.

1984, “கவிதை விமர்சனம் பற்றிப் பரிசீலனை”, மல்லிகை—8.

1985, “நடத்தை வாதமும் நவீன் இலக்கியங்களும்”, மல்லிகை—1,

1985, “தமிழ்ச் சமூகம் தழுவிய புதிய இலக்கியப் பரிமாணங்கள்”, மல்லிகை—3,

எண்பதுகளில் மல்லிகை விமர்சனங்கள்

இந்நாலிலுள்ள ஆய்வுக் கட்டுரைகள் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தின் ‘மல்லிகை’ சஞ்சிகையை மட்டும் விமர்சிப்பதல்ல; 1990 வரையான ஈழத்து கலை, இலக்கியப் பரப்பை அளக்கும் பெருமுயற்சியாகும். அதற்காக 1960களில் தோன்றி மண்வாசனை, தேசியம், முற்போக்கு இலக்கியம் என வளர்ந்து வந்த இலக்கிய வரலாற்றை ஆய்வதற்கு, வணிக நோக்கமற்று, தத்துவக் கோட்பாட்டுடன் தொடர்ந்து வெளிவந்த மல்லிகை இதழை மாதிரியாக, குறியீடாகக் கொள்ளப்பட்டதாகும்.

1990 வரை ஈழத்தில் நடைபெற்ற அரசியல், பொருளாதார, சமூகப் போராட்டங்கள், கலை, இலக்கியம் மூலம் பிரதிபலிப் பதை மல்லிகை சஞ்சிகை மூலம் தேவைகளிரணாய்வு செய்துள்ளார்.